

Magické zrcadlo

Fanfikce k sérii Sedmý smysl od V. Vachka

2015

Smlouva je přijata

Draci, kteří byli svědky toho, jak vznikla dohoda, která dovolila dětem s Martisovou krví žít mimo řád svatého Sekurita, chvíli stáli jako opaření a jenom pozvolna se vzpamatovávali z překvapení. Pak se ale jejich pozornost upnula ke zlatému drakovi, který dosud stál v jeskyni a díval se na Nestora, který mu to oplácel. Hance došlo, že mezi nimi probíhá mentální komunikace.

Náhle zlatý drak zmizel. Nestor se pohnul a oslovil přítomné: „Děkuji vám, že jste mi popřáli sluchu. Věřím, že dnes uzavřená dohoda nebude k užitku jen dvěma dětem a jejich přátelům, ale v budoucnosti se ukáže, že bude prospěšná i drakům. Nyní dovolte, abychom se s vámi rozloučili.“ Pozval k sobě Terezku, Lukáše i Vrona, lehce pohnul rukou a místo, kde stáli, bylo náhle prázdné.

Jeskyně se zaplnila hlasy přítomných draků. Většinou se ozvaly pohrdlivé úsměšky. Jak by mohla tahle smlouva prospět drakům? Ať jsou lidé rádi, že to pro ně tak dobře dopadlo. Jen Hor se trochu zamyslel a zdálo se, že zlost, kterou pocítil, když Zlatý drak smlouvu sjednal, ho pomalu přechází.

Hanka, která Hora před chvílí nazvala arogantním sobeckým mágem, měla teď slzy na krajíčku. Spadlo z ní obrovské napětí, které prožila, když doprovázela Lukáše a Terezku, a zlobila se teď na sebe, že zase vypustila z úst něco, co by nikdy neřekla, kdyby se trochu zamyslela. Proč se ta její dračí osobnost musí projevovat takhle? Ještě, že to snad kromě Sváti nikdo neslyšel.

Svát'a má pravdu. Hor jí, a vlastě i jejím přátelům, hodně pomohl. A nebylo to poprvé. Kdo měl zásluhu na tom, že byl zničen mág Aberilů? Čí zásluhou se vrátila ze světa Faglinů, kdo vytvořil Faglina, bez jehož pomoci by nebylo možné identifikovat knuty a kdo byl nakonec úspěšným vyjednávačem s Bohry? A že má na Martisovu krev jiný názor než ona? Každý má přece právo mít své vlastní názory a jednat podle nich! Vždyť každý z jejích blízkých jedná podle svých názorů a nikdy jí to nevadilo. A rozdílné názory

jí i ostatně vždy vyprovokovaly, aby ze sebe vydala maximum a našla nejlepší řešení. Vlastně i dnes tomu tak bylo. Zlatý drak jí pomohl! Dosud ani nedovedla domyslet, co to pro ni může znamenat.

Z rozjímání ji vytrhlo fouknutí do vlasů, tentokrát silnější než jindy. „Tak co, je má lidská sestřička spokojená?“

Hanka si to štěstí zatím nepřipouštěla, ale právě teď ucítla úlevu ze šťastného konce až do morku kostí. „Plame, díky“ a vyskočila, aby „svého“ draka mohla obejmout kolem krku. Jen tak-tak spojila prsty obou rukou a pak obdivně zašeptala: „Vždyť ty už jsi velký drak!“

„No, ještě dva roky mi chybí v pátém dračím domu. Pak už budu skládat zkoušku dospělosti.“ A pak dodal potichu: „Doufám, že mě zase můj brácha někam nezavře.“

„A pak už ti nebudu moct říkat Plame?“ řekla napůl vážně Hanka a pustila se drakova krku.

„Pro tebe budu vždycky Plam, i když ze mě bude třeba mocný a mohutný mág jako Hor.“

„No, to jsem na tebe zvědav!“ ozvalo se shora. Oba se lekli, když nad sebou uviděli mohutnou dračí hlavu. „Zatím budeš mít co dělat, abys dohnal ve škole to, cos' zameškal těmi vylomeninami s Martisovými potomky.“

Hanka se zarazila pod Horovým pohledem. Nevyčetla v něm ale zlost, kterou tam viděla ještě při schválení smlouvy. Proto sebrala kuráž a řekla mágovi: „I když vím, že nejste smlouvou nadšený, chtěla bych vám poděkovat za informaci o nutnosti svědků. Bez ní by děti asi dopadly špatně. Slibuji vám, že se i já budu snažit, aby obě děti dostaly řádnou výchovu a uměly respektovat i jiné názory než vlastní.“

„Hmm ..., asi tím chceš říct, že bych se to měl naučit i já?“

„Proboha, tak jsem to nemyslela!“ řekla Hanka, ale pak si pomyslela, že by

to bylo moc fajn.

„Uvědom si, že uzavřením smlouvy s draky to zdaleka nekončí. Začíná to začleněním Vrona a jeho rodiny do společnosti na Ostrově Volby. Pak bude třeba jednat s velmistrem řádu svatého Sekurita, kterého se smlouva také týká. Bude Vron akceptovatelný partner pro Hedvu a jak bude zajištěna její zakázaná magie a magie její malé dcerky? A nakonec - Nestor musí jmenovat jednoho nástupce, ne dva. Tak aby se nám Martisovi potomci nakonec nepobili navzájem.“

Hance bylo jasné, že Hor má pravdu a odhodlala se k otázce: „A kdo vlastně jmenuje velmistra řádu?“

„Je trapné, jak málo toho víš ve věci, do které ses zamotala až po uši. Nemyslete si, že vám budu dělat naučný slovník. Velmistra jmenuje Pán pokladů.“ řekl mág, otočil se a vytvořil bránu, kterou důstojně odešel.

Hanka se rozhlédla a zjistila, že většina draků už odešla. Také Plam se rozloučil. „Co kdybychom šli na vzduch?“ otočila se Hanka na Svát'u a vzala ho za ruku. Vyšli z jeskyně a posadili se na skalní výstupek, odkud pozorovali obřad zaslíbení Martisových potomků.

„Musím ti poděkovat za to, cos pro nás udělal.“ Řekla Hanka a podívala se Svát'ovi do očí. Ten ji objal kolem ramen a něžně si ji přitáhnul. Hanka ho prudce objala a přisála se k jeho ústům.

Na Ostrově Volby

„Děkuji ti za všechno, cos pro děti udělal.“ Řekl Vron Nestorovi, když je přenesl branou na Ostrov Volby. Ocitli se v Nestorově kouzelné zahradě, kde z nich rychle spadlo napětí, které cítili při jednání s draky. Děti se rozeběhly, aby si zahradu prohlédly.

„Myslím, že nejsem sám, kdo se přičinil o šťastný konec tohoto příběhu.“ odpověděl Nestor. „Je ti ale doufám jasné, že tím to zdaleka nekončí?“

„Především tím, že jsem drakům navrhnul smlouvu, jsem vlastně převzal závazek, že děti budou řádně vychovány a že jednoho z nich připravím na převzetí mé funkce. Pak je třeba rozumně se dohodnout s velmistrem řádu svatého Sekurita. O zprostředkování dohledu draků nad dětmi ani nemluvě. Doufám, že mi s tím pomůžeš, já se musím starat o chod Labyrintu a to je také pěkná dřina.“

„Dovolíš mi tedy, abych zůstal s dětmi na ostrově?“

„Dokonce to vidím jako nutné. Budeš sice muset často cestovat, ale výchova Lukáše a Terezky teď bude tvým hlavním úkolem. Bylo by skvělé, kdybyste si, alespoň ve výchově, rozuměli s Lukášovou matkou a postarali se také o malou Janičku. Pro začátek vám musím zařídit nějaké bydlení, nejraději už definitivní, abyste se po příchodu Hedvy a Janičky nemuseli stěhovat.“

„Věřím, že při výchově najdeme společnou řeč. Děti se už ostatně skamarádily, Tereška říkala, že si s Janičkou rozumí.“

Nestorova zahrada měla dvoje vrátka. Jedny, kterými kdysi vstoupila Hanka, vedly do Labyrintu. Druhá vrátka ústila do prostoru, o němž běžní návštěvníci ostrova neměli ani tušení. Podle široké ulice byly seřazeny domky se zahrádkami, kde bydleli pořadatelé a technici, kteří zajišťovali chod labyrintu.

Po cestě jim kráčela vstříc usměvavá statná žena. „Dovolte, abych vám

představil paní Lédu, která je vlastně jakousi starostkou zdejší malé obce. Už jsem jí mentálně sdělil, kdo jste a co tu budete dělat. Postará se o vás. Já se musím podívat, jak pracuje Labyrint, sezóna je v plném proudu.“

„Vítám vás. Doufám, že se vám tu bude líbit. Žije nás tu celkem asi sto, dokonce je tu i několik dětí. Snad se s nimi později skamarádíte. Většina místních má i nějaké magické schopnosti, ale většinu prací děláme bez pomoci magie.“

„A jak to, že o tomhle místě návštěvníci nevědí? To se sem nikdy nikdo nezatoulá?“ zeptal se Lukáš.

„Jsme tu dobře skryti. Ostrov je sopečného původu. Zaplněný kráter vyhaslé sopky má na jižní straně pozvolný svah do moře pokrytý loukami a vysázenými stromy. Na západě vytvořily skály přirozenou hráz, za níž je přístav pro lodě návštěvníků. Skály bývalého kráteru tvoří hranici labyrintu, která vlastně vymezuje prostor pro návštěvníky v celé šíři ostrova. Labyrint zabírá více než polovinu bývalého kráteru. Na zbytku je naše obec.“

„A z druhé strany od moře se sem nejde dostat?“

„Ostatní pobřeží ostrova je tvořeno vysokou skalní hradbou, v níž je jen jedna zátoka s písčitou pláží. Z ní mohou vyplouvat na moře malé loďky, s nimiž občas místní obyvatelé rybaří. Vstup do této zátoky je ale magicky zastíněn iluzí skály, takže o něm návštěvníci nevědí. Také je tam magická závora, která propustí jen dospělé obyvatele naší obce se svými dětmi.“

„A to tu jste celý rok zavřeni bez styku se světem?“

„Ale kdež, labyrint má průchod, kterým se dostaneme na stranu návštěvníků. Zajišťujeme pořadatelskou službu i dohled nad pořádkem. Ostatně myslím, že tady Vron má s místními ochránci jisté zkušenosti.“ dodala s úsměvem.

Děti se na Vrona překvapeně zahleděly a Leda pochopila, že asi prozradila něco, o čem děti nevědí. Proto rychle pokračovala: „Nechráněné brány jsou tady nebezpečné, proto je smí používat jen Nestor, který má na své zdejší

zahradě z hlediska magie klidovou zónu. Do velkého světa ale můžeme procházet chráněnou branou, kterou pro nás Nestor vytvořil na druhém konci naší obce. Brána ústí na zahradě Nestorova domu v Dubovníku. Odtud se vydáváme na nákupy nebo za jinými záležitostmi. Brána ale propustí jen dospělé obyvatele naší obce se svými dětmi, návštěvy nejsou povoleny. Pokud někdo chce s někým v klidu hovořit, pozve ho do Nestorova domu v Dubovníku.“

„Hm, to ale nám není nic platné, protože se děti nesmí vzdálit z ostrova více jak dvakrát do roka.“ řekl Vron. „Snad to nějak s Nestorem vyřešíme.“

„A teď k vašemu bydlení: Naštěstí je tu pravidlem, že máme vždy jeden volný domek pro případ, že se někdo náhle dostane do naší obce. Ten vám můžeme hned předat. Pak postavíme novou rezervu. Pojd'te se mnou.“

Leda zavedla Vrona a děti do posledního domku v levé řadě. „Základní stavba všech domků je stejná, ale vnitřek si každý upraví po svém. Budete-li kouzlit, zapůjčíme vám magickou zábranu na dobu, než se zařídíte.“

„Já ale umím kouzlit i bez zábrany“ řekla Tereзка a než mohl Vron něco namítnout, stál v prázdném domku stůl a čtyři židle.

„Terezko, víš, že jsi mi slíbila, že nebudeš kouzlit.“ řekl rychle zaskočený Vron. „I tady bys svým kouzlením mohla způsobit potíže. Musíš se nejdříve naučit svoje umění ovládat.“ Přitom zachytil Terezku a poslal jí trochu magie, kterou zase vydala do poslední kapky.

„Promiň tati, já už nechci, aby mi tě vzali. Já už budu hodná.“ řekla Tereзка a jako v mátohách se posadila na nejbližší židli.

Leda jako opářená sledovala Terežčin výkon. „Jak to, že ona tady může takhle kouzlit?“

Lukáš se na ní smutně podíval: „Ona prostě vidí magii jako divokou řeku. Cítí, že může kouzlit tam, kde je proud klidný. Já to taky někdy tak vnímám, ale Tereзка je lepší. Bohužel, neumí ještě kontrolovat své meze.“

Trampoty velmistra

Velmistr seděl za stolem, oběma rukama svíral jeho desku a čekal, až ho přejde záchvat vzteku, který ho popadl, jakmile se dozvěděl o smlouvě mezi draky a dětmi s Martisovou krví.

Taková syčárna! Kluk, který zabil draka a kterého velmistr vlastně odsoudil na smrt hladem, bude mít teď privilegované postavení na Ostrově Volby! Však oni páni draci spláčou nad výdělkem. Takhle podrývat jeho autoritu! K čemu to povede? Jak má udržet kázeň v tomto (popravdě řečeno koncentračním) táboře?

A k tomu ještě problém s vidajlámou. Anita sice vyhrála svůj souboj se smrtí, ale ztratila většinu svých magických schopností! Možná, kdybych býval všechno řádě Lukášovi vysvětlil, neutíkal by, ale připravil by se na funkci vidajlámy a pak by jí skvěle zastával. Jeho schopnosti byly opravdu výjimečné.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále“ vykřikl, a tím výkřikem jako by nabral alespoň část své rovnováhy. Pustil desku stolu a zadíval se na vstoupivší Slavomíru.

„Vzkázal jste pro mne, velmistře ...“

„No, to je dost, že jdeš! Nemohli tě najít?“

„Našli mě rychle, ale nemohla jsem přerušit léčení. Ještě pořád jsme se nevyrovnali s následky útoku draků.“

No nazdar – místo vidajlámy mám teď samaritánku, která se snad rozplyne dobrotou. „Copak to nemůže dělat někdo jiný?“

„Amulety omezují jejich schopnosti a mají také strach, že budou muset víc chodit do chrámu. Kdybyste dovolil, aby si sundali amulety ...“

„Víš dobře, že to nejde. Kdyby tady draci zjistili zakázanou magii u více lidí, pokládali by to za porušení smlouvy.“

„A ještě něco“ dodal velmistr. „Rád bych věděl, jak Nestor a draci vyřeší pobyt Hedvy a Jany Pé na Ostrově Zasvěcení, když obě mají Martisovu krev a nemají smlouvu s draky. V každém případě ale musíme být připraveni na to, že si je někdo od nás odvede, a nerad bych, aby se rozkřiklo, že se odtud mohou lidé za nějakých podmínek dostat.“

Slavomíra si hluboce povzdechla. „Možná by to šlo navléknout tak, že dostali nějakou nakažlivou nemoc, zavřít je do izolace, a po jejich odchodu prohlásit, že zemřely.“

„Požádám Nestora, aby nám sdělil termín jejich odchodu předem, abychom tu zákeřnou nemoc stihli zaranžovat. Pak by den jejich odchodu na marodku mohl být dnem jejich definitivního odchodu.“

„To by šlo. Nemám sice podvody ráda, ale v zájmu udržení kázně nevidím jinou cestu.“ řekla Slavomíra, rozloučila se a odešla.

Rozloučení v Pasteku

Sváťovi zbývalo ukončit studium na škole v Pasteku, kam se už po prázdninách nehodlal vracet. Dohodli se s Hankou, že se vrátí do školy v Santareně. Oba se těšili na celý měsíc prázdnin, který měli ještě před sebou. Hanka, která ještě měla právo otevřít bránu do Pasteku dvakrát denně, se rozhodla pomoci Sváťovi s vystěhováním. Zároveň se chtěli společně rozloučit se všemi přáteli.

Nejdříve se zastavili v domě Laridonových u Hermana. Zastihli ho ale v přípravách na stěhování.

„Kam a proč se stěhujete?“ zeptala se Hanka.

„Laridon prodává tenhle dům. Lída už tady do školy chodit nebude a naše služby už nepotřebují. Vlastně ještě nevíme, co budeme dělat a kam půjdeme.“

„My se Sváťou právě končíme u Herbichla. Nechtěl by ses ho zeptat, jestli ten byt bude volný?“

Herman se zamračil. „Nerad bych svého přítele zneužíval. Najdeme si něco jiného.“

Rozloučili se a Sváťa použil svoje hodinky k přesunu do dračích lázní, kde doufali najít Kornjefu. Zastihli ji při hodině létání. Dráčci si jich hned všimli, přestali cvičit, seběhli se kolem Hanky a volali: „Lukerdekova deruvi. Budeš vyprávět pohádku?“

Hanka se zamračila a povídá: „Nemáte náhodou něco důležitého na práci? Vyprávět budu, jenom když se budete opravdu snažit.“ Podívala se na Kornjefu, která jí odpověděla šibalským úsměvem.

Dráčata se rychle postavila na svá místa a začala zuřivě mávat křídly. Někteří dráčci při tom už kousek popolétli.

„Vida, jaký jste udělali pokrok“ řekla Hanka. „Tak než docvičíte, já si na nějakou pohádku vzpomenu.“

„Ráda tě vidím“ oslovila Kornjefa Hanku dračí komunikací.

„V Pasteku končíme, tak jsme se přišli rozloučit. Chtěla bych ti moc poděkovat, že jsi vzala na sebe svědectví pro Terezku a Lukáše. Byla jsem zoufalá.“

„Vzpomněla jsem si, jak máš ráda děti, a to bez rozdílu druhu. Tak mne napadlo, že i draci, kteří vyrostou z těchhle mlád'at, mohou být pro lidi nebezpeční. A přesto ses jim věnovala, jak nejlépe jsi mohla. Líbí se mi to a chci být také taková. Ráda bych byla tvou přítelkyní.“

„Budu moc ráda. Ale přátelství draka s člověkem se pokládá u vás za slabost. I Zuřivý Plamen s tím má pořád potíže.“

„Tak budeme mít potíže dva. Třeba budeme také kamarádit.“ pak se zarazila a její červené šupiny zasvítily o něco jasněji. Ukončila dračí komunikaci a pochovala dráčata, jak hezky cvičila.

Hanka mezi tím usedla na kámen a čekala, až si k ní dráčata přisednou. „Dnes vám budu vyprávět, jak velký černý drak s jednorožcem a nitorfany porazili kněze aberilů.“ Dráčata ani nedýchala, když Hanka zobrazila Hora, jak láme skály nad horkým kamenem a jak ho pak s pomocí S'Faidey a tulíků na světle rozpustili. Bylo to poprvé, co o celé akci vyprávěla v celku a Hanka zpozorovala, že i Kornjefa byla úplně uchválena dějem. Do příběhu ale Hanka nedala uložení paměti Aberilů u jednorožců, protože ji napadlo, že by bylo lépe, kdyby to zůstalo v tajnosti.

Když skončila, bylo chvíli úplné ticho. Pak se ale ozval mohutný dračí hlas: „Ten příběh vypadal velice skutečně. Dostali jsme teď podrobnou informaci o aberilech, ale jak byli poraženi, to jsme zaslechli jen v náznaku. Jak ty o tom víš takové podrobnosti?“

Hanka se otočila a poznala uznaného staršího Pertinaha. „To by byl moc

dlouhý a moc strašidelný příběh. Bojovala jsem s trpaslíky proti aberilům a chránila spolu s ostatními mágy Hora a S'Faideu před napadením aberilskými strážci.“ a na důkaz otevřela Pertinahovi část své mysli.

„Tak vida, koho naše dráčata měla na hraní! Kdyby ses už neosvědčila, bál bych se tě k nim pustit. Když k tomu přičtu to, co jsem slyšel o dětech s Martisovou krví, musím přiznat, že si tě začínám vážit.“

„I já si vás velice vážím, ctěný Pertinahu, silně jste na mne zapůsobil při setkání ve zdejší škole.“

Pertinah strnul. „Byl bych rád, kdybys mne navštívila, než se vrátíš do Pasteku.“

No, to jsem tomu dala. Budu asi mít co vysvětlovat. Proč já si nedávám větší pozor na pusu. A kde je vlastně Svát'a?

Teprve teď si uvědomila, že bráchu neviděla od doby, kdy přišla k drácatům. Kam zmizel? Nestalo se mu nic?

Vybavila si jeho krystal a dračí komunikace hned naskočila. „Jsem u Bohantyra. Pokouším se něco udělat s tou jeho pajdavou nohou.“

„A zaslouží si to?“

„Neřeš to ségra. Až budu hotov, Bohantyr tě kontaktuje.“

„Já zatím půjdu k Pertinahovi. Zase jsem si pustila hubu na špacír, tak mám co vysvětlovat.“

Kornjefa se na Hanku dívala s obavami, ale cestu do Pertinahovy jeskyně jí ukázala.

Pertinah seděl v jeskyni zamyšlený. „Co jsi tím chtěla říct?“ otázal se Hanky.

„Chtěla jsem říct, že si vás vážím, protože víte, co chcete, a hrajete fair

play.“

„Jak je možné, že si na to pamatuješ? Vždyť ti vymazali paměť?“

„Jo, dokonce dvakrát. Ale mám své vzpomínky dobře uložené a nechci se jich vzdát. A při hledání svědků pro děti s Martisovou krví mi moc pomohly.“

„A ví o tom Habertuder?“

„Víš, prozradil mu to Avisir.“

„Vlastně střežíš dvě tajemství. Jednak tajemství Dormitora, jednak tajemství smrti mé matky. A já nejsem rád, že ho zná někdo z lidí.“

„Já jsem svoji matku ztratila, když mi byly dva roky. Ale podle toho, co jsem se o tom dozvěděla, vím, že matky jsou schopny pro své potomky dělat moc divné věci. Mne se kouzlo mé matky dotklo jenom náhodou, ale můj bratr při tom zemřel. Nemohu proto činy vaší matky soudit, ale slibuji vám, že nikomu, kdo o tom již neví, nebudu tuhle informaci dávat.“

„A kdo o tom ještě ví?“

„Svát'a a Plam – tedy Zuřivý plamen. Ale ti se zavázali stejnou přísahou jako já Dormitorovi a Herbichlovi.“

„Držíte mne tím vlastně v šachu. Co kdybych proti vám měl nějaký spor?“

„Uvědomte si, že pokud bychom chtěli argumentovat vaším tajemstvím, porušili bychom přísahu Dormitorovi. I kdybychom se odhodlali pošlapat svoji čest, těžko bychom se z toho vymotali. Většina draků by nám to neodpustila. Mimo to, vaše tajemství by mohlo být chápáno jako drb. I kdybychom ho prozradili, nebylo by těžké se ubránit. S Dormitorem je to ale úplně jinak.“

Pertinah chvíli přemítal a pak se zeptal: „Proč jsi to vlastně řekla? Víš, kolik

uší to mohlo slyšet?“

„A co z toho? Copak jste nikdy nebyl oficiálně ve škole? Na druhou stranu víte, že je tu někdo, na koho je spolehnutí, a možná, že se budete potřebovat v budoucnosti o někoho opřít. Tak vám říkám, že kdyby k tomu došlo, můžete se na mne obrátit. I když nejsem žádný zázrak, něco málo už umím.“

„To je dost neobvyklý pohled na společné tajemství ... Asi bys byla ráda, kdybych se k podobnému závazku přihlásil i já.“

Hanka mlčela a čekala, jak se k tomu mohutný drak postaví.

„Máš to chytře vymyšlené. Nečekej, že tě někdy budu bezvýhradně podporovat. Ale dávám ti právo oslovit mne dračí komunikací, bude-li to nutné. Zvážím pak, jestli to, co chceš, je pro mne akceptovatelné.“ Navázal s Hankou na chvíli dračí komunikaci, aby poznala jeho krystal.

Po setkání s Pertinahem měla Hanka docela dobrý pocit. Oslovila Svát'u: „Jak pokračuješ, brácho?“

„Udělal jsem, co jsem mohl. Ale jsem už na dně.“

„Dojdu pro tebe a pak se půjdeme k Herbachlovi vyspat. Mám taky plnou hlavu myšlenek, které musím vstřebat.“

V Bohantyrově jeskyni byla skoro slavnostní nálada. „Vidím, že máš také skvělé přátele“ přivítal ji Bohantyr. „Nevěřil jsem, že by se ta moje noha mohla někdy zlepšit, ale je to tak.“

Bohantyr předvedl několik tanečních kroků, až se celá jeskyně zatřásla. Pak vytáhnul dva drahé kameny a podal je Svát'ovi. „Tvoje služby jsou sice k nezaplacení, ale snad alespoň tohle vyjádří moji vděčnost.“

Pak se obrátil k Hance. „Chtěl jsem se ti omluvit za to vydírání. Na druhé straně se ti přiznám, že jsem vlastně rád, že to tak dopadlo. Záruka za děti s Martisovou krví by mi působila těžké sny.“

„Už o tom nemluvme. Dnes se asi vidíme naposledy. Zítra vyklízíme byt u Herbichla.“

„Tak hodně štěstí.“

Hanka otevřela bránu k Herbichlovu domu. Nechtělo se jim objevit se nečekaně v jeho bytě. Povečeřeli ze Zachariášova kufru.

„Svát’o, nezlob se, ale vyprávění až zítra. Jdeme spát.“

Ráno se kupodivu vzbudila první Hanka. Zavzpomínala si na to, co v tomhle bytě prožili, a chystala snídani. „A hele, Zachariášův kufr už zeje prázdnotou! Čokoláda už není, jen čaj a pečivo se salámem!“

To Svát’u probudilo. „A co sušenky?“

„No, nějaké zbytky tady jsou. Asi si o ně budeme stříhat?“ ale pak se Hanka zasmála a shrnula celý příděl na Svát’ův talíř. Svát’a ji za to něžně políbil.

„Copak asi dělá Avisir?“ vzpomněla si Hanka.

„K službám prosím“ ozvalo se z Avisirovy oblíbené židle.

„Jsme tu dnes naposledy, přišli jsme se rozloučit.“

„Však ty si ještě vzpomeneš, až budeš zase bojovat s nějakými podvratníky.“

„A pomohl bys mi, i kdyby to bylo hodně daleko?“

„Na vzdálenosti nezáleží. Jen aby to stálo za to!“

„Je Herbichl doma?“

„Kdepak, dneska vyučuje.“

„Tak Svát’o, dojdí do školy ukončit studium a já to zatím tady sbalím.“

Ve škole musel Svát'a čekat na polední přestávku, kdy drago profesor Terignavan vybíral pokuty.

Když Svát'a odevzdával školní hodinky, profesor řekl: „Očekával jsem, že nebudeš chtít pokračovat, když sestra požádala o ukončení. Jak se vlastně má?“

„Uklízí byt a balí naše věci.“

„Ona je tady v Pasteku?“

„Ano, pomáhá mi s odnesením věcí a taky jsme se chtěli rozloučit. Večer se přesuneme do Santareny.“

„Nemohli byste odchod ještě o den odložit?“

„Jestli si to přejete, tak určitě ano.“

„Požádej ji, aby večer přišla do knihovny s tebou. Vyřídím jí návštěvní povolení. Hodinky mi odevzdáš až pak.“

„Ano pane profesore, přijdeme rádi.“

V napolo vyklizeném bytě našli v Zachariášově kufru ještě polévky a chléb a při jídle Hanka Svát'ovi vyprávěla, co zažila včera v lázních. Pak vyrazili do školy.

Terignavan je očekával v knihovně. Udělal si pohodlí na koberci, lidé se posadili ke stolu.

„Myslím, že si nebudeme nic nalhávat“ řekl Terignavan. „Vím, že jsi mne musela kontaktovat v mojí skutečné podobě, na iluzi dračí komunikace nezabírá. Kde jsi mne zahlédla?“

„Když jste byli omráčeni, našli jsme kouzelnou houbu.“

„Takže tu iluzi mohu zrušit, stejně mě to trochu unavuje.“ řekl Habertuder.

Hanka i Svát'a se před majestátním zjevem zlatého draka bezděky přikrčili. „Jsem rád, že jste tajemství uchovali a doufám, že to tak zůstane i nadále. Dnes bych s vámi ale chtěl mluvit o tom, jak bude naplněna smlouva s dětmi s Martisovou krví.“

„Obě děti jsou už s Vronem na Ostrově Zasvěcení a zařizují tam bydlení.“ řekl Svát'a.

„Tato část smlouvy je jasná a není s ní žádný problém. Jedině snad osobní zášť velmistra svatého Sekurita k Lukášovi, ale to teď není podstatné. Veliká komplikace nastala s Hedvou a její dcerkou Janičkou. Ty bohužel patří také k Martisovým potomkům a nemají k drakům žádný závazek, takže by mohly být nekontrolovatelné. A to se mně, ani ostatním drakům nelíbí.“

„Chápu, ale stejně mi není jasné, jak by se mohla uzavřít smlouva s nemluvnětem?“

„Schopnost daná Martisovou krví se projeví u dětí až ve věku kolem šesti let. Do té doby nejsou prakticky moc nebezpečné, i když kouzlit už trochu umí.“

„Takže momentálně je to spíš problém Hedvy?“

„Vlastně ano, i když nemůžeme přijmout řešení, které by nebralo v úvahu, že Jana za pět let bude také nebezpečná.“

Hanku něco napadlo: „Je podmínkou smlouvy s draky absolvování celé cesty z jeskyně ztráty?“

„Zatím ji museli absolvovat všichni. Ty bys jí už ale průvodce dělat nemohla a člověk bez Martisovy krve tuto cestu nemá šanci absolvovat s malým dítětem. Kdybychom jí tam poslali s Hedvou, mohly by se ztratit, a to by vlastně bylo porušením smlouvy ze strany draků. Ta smlouva není dobrá a já cítím vinu, že jsem na ní přistoupil bez řádného uvážení.“

To snad není možné, napadlo Hanku. Drak má výčitky svědomí?

Po chvíli Habertuder dodal: „Možná, že v takovémto případě by stačilo, kdyby si našly svůj zpívající kámen v dole a složily přísahu. Museli bychom to projednat v radě uznaných starších. Takže nějakou cestu do budoucna bychom snad našli. Teď ale musíme vyřešit, jak Hedvu s Janičkou dostat na ostrov volby a jak zajistit, aby Hedva nemohla v nejbližší době ublížit drakům.“

„Nemohl by je prostě Nestor přesunout branou?“

„To by sice mohl. Velmistrovi bych to mohl nařídit. Ale dovedeš si představit, jak na to budou reagovat ostatní členové komunity svatého Sekurita? Mohlo by to skončit revolucí, a to by asi byl konec smlouvy mezi draky a Martisovými potomky. Možná by velekněz nebo vidajláma měli nějaké návrhy, ale myslím, že se budou bát mi je sdělit. Potřebovali bychom někoho, kdo by se pokusil něco vymyslet na místě a nebyl přímo spojován s draky.“

„Měla bych nápad. Po útoku draků jsou určitě vážně poškozeny stromy, které vlastně zajišťují obživu členům komunity. Vím o někom, kdo by jim mohl významně pomoci v uzdravení postižených stromů.“ a významně se podívala na Svát'u.

Svát'a se zamračil: „Tak vidím, že prázdniny jsou zase v trapu.“

„Jako expert bys určitě měl možnost hovořit s velmistrem i vidajlámou“ řekl Habertuder. „Byl bys ochoten to vzít? Náklady uhradím a s velmistrem to dohodnu. Stravovat by ses mohl s ostatními členy komunity.“

„Život není peříčko. Ale myslím, že to není zas taková tragédie. Aspoň poznám zase něco nového. Ještě, že mi minulý měsíc zmizel černý dračí cejch! Taky už nemusím přemlouvat tátu, aby mne pustil, když jsem plnoletý.“

„Zkusím ještě s tebou dračí komunikaci.“ Spojení Habertuderovi naskočilo ihned. „Budu tě každý večer kontaktovat, abychom si mohli vyměnit aktuální informace. Kdy budeš moci nastoupit?“

„Dnes ještě asi přespíme v Pasteku. Zítra ráno se přemístíme do Santareny, připravím se na cestu a pozítří ráno můžu vyrazit.“

„Já bych tě ráda doprovodila. Byla jsem tam a můžu otevřít bránu. Dovnitř tábora to ale asi nepůjde. Okolí vrat si moc nepamatuji. Přemístila bych nás na místo, kde draci spálili kupecký vůz, odtud doletím na prkně ke vratům a otevřu ti bránu, aby ses mohl přemístit i se zavazadly.“

„Vidím, že si dovedete poradit. Věřím, že společně najdeme takovou cestu naplnění smlouvy, která bude přijatelná pro všechny dotčené.“

„Vaše důvěra nás moc těší a věříme, že ji nezklameme.“

Habertuder převzal Svát'ovy hodinky, mávl tlapou a Hanka se Svát'ou se octli před branou školy. Došli před Herbichlovy dveře a zaklepali. Knihovník přišel otevřít a pozval je dál.

„Avisir mi řekl, že se stěhujete. Snad vám ten rok tady dal i něco do života.“

„Chtěli jsme vám poděkovat za příjemné přístřeší. Bez vaší pomoci by nám tu bylo dost těžko.“

„Ani vy jste mne nezklamali. Z Avisira je teď krasavec a dokázali jste, že dovedete držet slovo. Nemám tu moc přátel a budu na vás vzpomínat.“

„Kufry jsem už sbalila a ráno se přemístíme do Santareny. Mimochodem – Laridon prodává dům a Herman teď hledá nějaké ubytování. Možná se budou stěhovat pryč z Pasteku.“

„Tak se hezky naposledy vyspěte a hodně štěstí.“

Hanka se Svát'ou byli rádi, že se konečně dostali do svých postelí.

Expert

Ráno Hanka vytvořila bránu do Kouzelných zahrad. Zachariáš vykoul ze dveří a pozval je na snídani. Vrátili mu také skoro prázdný jídelní kufr. Svát'a si šel balit do domečku.

„Zítra se Svát'a vydává jako expert na léčení rostlin do komunity svatého Sekurita.“ hlásila Hanka.

„A já myslel, že si tady bude odpracovávat svoje mimořádné školné v Pasteku.“

„Mohla bych to zatím vzít za něj? Tentokrát nemáme nic domluveno v útulku pro nemocná magická zvířata.“

„No tak dobrá, o prázdninách se mi pomocná ruka hodí.“

„Zítra Svát'u dopravím do tábora svatého Sekurita a pozítří můžu začít.“

„Máte ještě u mě hodinky školy v Santareně. Hodláte pokračovat ve studiu?“

„To bychom chtěli, ale máme na to ještě dost peněz?“

„Neboj se, pramen ještě nevyschnul, Karmaneuduna vás zásobila s velkou rezervou. “

„Svát'a by se měl do začátku školy vrátit, tak doufám, že to tenhle rok proběhne v klidu.“

Zachariáš se na Hanku zahleděl a řekl: „To bych vám přál, ale po zkušenostech z dřívějška se v to ani neodvážuji doufat.“

Oba se zasmáli a pak šli připravit něco dobrého k snědku. Po obědě vyrazili do města doplnit si šatník. K tomu se výborně hodily drahé kameny, které Svát'ovi dal Bohantyr. Když se vrátili, našli v domečku Rafana.

„Ahoj Rafe, kde se tu bereš?“

„To víš, brácho, když vyrazíš na svoji první misi, tak se to proslechne i u ochránců. Už jsi to řekl rodičům?“

„No vidíš, to bych asi měl. Aspoň vyzkouším, jak mi jde brána. Od získání atestu jsem ji ještě nezkoušel. Nechcete jít se mnou?“

„Jen jděte s Rafanem. Já tu zatím trochu poklidím. Taky bych si ráda užila trochu klidu.“

Anička je přivítala s velkým nadšením. Skočila Svát'ovi do náručí a vyprávěla mu o svých zážitcích v útulku.

Svát'a Dundarovi sdělil, že se chystá do komunity svatého Sekurita. „Co tam prosím tě budeš dělat? Ještě tě tam někdo očaruje.“

„Budu tam jen krátce. Snad jim trochu pomůžu s uzdravením stromů postižených dračím nájezdem.“

„Jen aby vás tam ti vaši miláčci neusmažili. Ti budou vykládat, že lidi nemají kázeň. Jak je možné, že se několik mladých draků domluví na takovém útoku a podniknou ho bez souhlasu uznaných starších? Nemám je rád a bojím se, aby vám tam zase něco neprovedli.“

„Draci slíbili, že si to pohlídají. A já už jim tentokrát věřím. Kolem komunity vyhlásili ochranné pásmo, kam žádný drak nesmí bez vědomí ochránců. Rada uznaných starších dokonce dovolila ochráncům, aby narušitele ihned zneškodnili.“ řekl Rafan.

„Tak si hlavně poříd' pořádnou hůl moci a ne takovou prskavku jako minule.“ rýpnul si Svát'a. Rafan se mu odvděčil vražedným pohledem.

Miranda měla napečené buchty a dala Svát'ovi tři na cestu. „Tak tam dej na sebe pozor a v pořádku se nám vrať.“

Když se vrátili do domečku, Hanka spala v křesle. Rychle se ale probírala a podívala se do trouby, co jim Zachariáš poslal k večeři. Nad vonícím biftekem se jim sbíhaly sliny. Když dojedli, Rafan náhle strnul a hodnou chvíli hleděl široce otevřenýma očima před sebe. Hanka ani Svát'a ho nerušili, ale s obavami čekali, jakou představu měl tentokrát. Nakonec ztěžka polknul: „To snad není možné.“

„Nějaké špatné zprávy?“ zeptal se netrpělivě Svát'a.

„Jako obyčejně. Neobyčejné ale bylo, že jsem viděl Útulný domov! Bachařka tam nějaké dítě poslala do díry. To ale nebylo to nejhorší. V díře se objevila harpye a to dítě si odnesla.“

„Jak to, myslela jsem, že harpye odnášejí jen těla zemřelých.“

„Taky nevím, co to má znamenat. Snad to byl jen přelud.“

Odcházeli spát s těžkou hlavou. Svát'ovi se pak zdály divoké sny, z nichž si však ráno prakticky nic nepamatoval.

Po snídani se Svát'a rozloučil se Zachariášem. Pak vzal batoh a tašku, Hanka si vzala supervolonové prkno, vytvořila bránu a přemístili se do místa, kde našli spálený vůz. Hanka vzala prkno (Svát'u se zavazadly by neuvezla) a dolétla do blízkosti vrat komunity svatého Sekurita. Pak udělala bránu pro Svát'u, který se zavazadly prošel k ní.

Přes trojité ploty bylo vidět, že většina domků už je opravena. Na polích a záhonech už zase byly úhledné řádky zeleniny. Hodně stromů ale dosud neslo stopy dračího útoku. Svát'a je pozoroval trochu rozpačitě: „Nevím, nakolik jim dokážu pomoci. Bojím se, abych nevypadal jako trouba, který se přišel vytahovat, ale nic nedokáže.“

Hanka se zasmála: „Tak tomuhle bych nevěřila. Možná, že v první chvíli k tobě budou nedůvěřiví, ale jak tě znám, ty už si poradíš s rostlinami i s lidmi.“ Dala Svát'ovi pusu a čekala, až ho strážný pustí dovnitř. Pak mu ještě zamávala, prohlédla si okolí, aby příště mohla vytvořit bránu přímo

sem a pak se přemístila zpět do Kouzelných zahrad.

Svát'a si připadal, jako když jde prvně do školy. Trojité oplocení a strohá stavba chrámu působily ponuře. Nechápal, jak by se někdo v tomhle prostředí mohl cítit dobře.

Strážný zavedl Svát'u do pracovny velmistra, který ho přijal chladně. „Nechápu, proč se najednou draci o nás tak starají“ zabručel, a pak Svát'ovi váhavě podal ruku.

„Studoval jsem v Pasteku pěstování rostlin. V tamější dračí komunitě neschvalují útok na vaši komunitu a byli by rádi, kdyby se následky co nejdříve zahojily. Neočekávejte ode mne zázraky, ale snad bych vám mohl aspoň trochu pomoci s dlouholetými rostlinami. Když nepomůžu, tak aspoň drakům vysvětlím, že vaše situace není jednoduchá.“

„Ty si myslíš, že ti draci budou naslouchat?“

„Až se vrátím, mám referovat jednomu profesoru v Pasteku. Bude-li to důležité, určitě si to nenechá pro sebe.“

„Je mi divné, že tě sem doporučil přímo pán pokladů.“

„Asi mu děláte starosti“ odpověděl Svát'a a doufal, že velmistr si to spojí i s jinými záležitostmi, než je pěstování rostlin.

Velmistr chvíli přemýšlel, pak mávl rukou a zavolal strážného. „Nečekej žádné exkluzivní ubytování. Uvolnila se místnost v domku, kde bydlí vdova po Lukáši Pé. Tak doufám, že ti to bude stačit.“

„Nejsem zvyklý na žádný přepych, určitě budu spokojený.“ řekl Svát'a a dával si velký pozor, aby neprojevil svou radost nad tím, že bude blízko těm, kvůli kterým sem vlastně přišel.

„Odpoledne tě navštíví správce, abyste dohodli, jak tady budeš působit.“ řekl velmistr a předal Svát'u strážnému.

Strážný zavedl Svát'u do jeho místnosti a představil ho Hedvě Pé, která právě přišla z dopoledního zaměstnání. „Vezmi ho na oběd a ukaž mu, jak to tady chodí“ řekl a odešel.

Hedva přikývla a mdlým hlasem vysvětlovala: „Tady bydlíme my s Janičkou a tady je to pro tebe. Záchod máme společný támhle.“

Svát'a si uvědomil, že se Hedva ještě nevzpamatovala ze ztráty manžela a syna. Asi nic neví o smlouvě s draky a pokládá ho za mrtvého. Nechtěl ji ale před obědem rozrušit a řekl si, že vyprávění odloží raději na večer. Společně odešli na oběd a po návratu už na Svát'u čekal správce. S despektem si ho přeměřil a odvedl ho do sadu, kde byly stromy poškozené dračím ohněm. Bylo vidět, že několik stromů už zahynulo a další mají velké problémy přežít, i když je zahradníci pečlivě zalévali a ohořelé větve byly odříznuty.

„Tak myslíš, že jim můžeš nějak pomoci?“ řekl vlažně správce.

„Pokusím se. Nechte mi pár dní.“

Správce odešel a Svát'a postižené stromy prohlédl. Jejich poškození bylo v některých případech vážné, ale Svát'ovi se nezdálo, že by to stromy nemohly přežít. Položil ruku na jeden poškozený strom a začal na něj hovořit.

Strom se zachvěl. Nikdy se nesetkal s člověkem, který umí hovořit se stromy. Svát'a se ho pomalu zeptal, co ho vlastně trápí. Strom naslouchal a pak odpověděl: „Kolik krásných květů jsme měli, jak krásně voněly! Pak přišli draci a všechno zničili. Bojíme se, že draci znovu přijdou, a je proto zbytečné žít.“

„Draci vám vzkazují, že jim je to líto, a že už vás ničit nebudou. Ochránci hlídají, aby se sem žádný drak nepřiblížil. Kdyby se přece jen některý odvážil, okamžitě ho omráčí a vykážou pryč. Lidé, kteří tady žijí, vás mají rádi a potřebují vás. Měli byste se vzpamatovat a začít zase naplno žít. Ještě vám většinou zbylo dost listů, abyste načerpali sílu na zimu, a pokud jich máte málo, pokusím se vám nějakou sílu přidat. Tak se vzchopte!“

Svát'a byl rozmluvou se stromem úplně zaujat, takže si ani neuvědomil, že už je večer. Řeč stromů je tak pomalá! Málem to nestihnul na večeri.

Po večeri se ještě zašel podívat na stromy a všiml si, že mezi sebou rozmlouvají. Doufal, že stromy dostanou znovu chuť do života.

Když vcházel do domku, kde ho ubytovali, zaslechl tichý zpěv. Uvědomil si, že to je Hedva, která zpívá Janičce. Za chvíli zpěv ustal a Svát'a slyšel jen tiché vzlykání. Bylo mu trapné v takové chvíli vyrušovat, ale když vzlykání neutichalo, rozhodl se zaklepat na dveře místnosti, kde Hedva s Janičkou bydlely.

Chvíli bylo ticho. Pak se na škvírku otevřely dveře a Hedva se zeptala: „Máš nějaký problém?“

„Mám problém, jak vám doručit zprávu o vašem synovi Lukášovi.“

Dveře se otevřely dokořán. Hedva lapala po dechu a opírala se o veřeje. „On žije?!“

„Ano, a nemusí se už schovávat.“

Hedva vtáhla Svát'u do pokoje. „Je to pravda? To není možné. Vždyť uhořel v tom kupeckém voze!“

„Neuhořel a neuhořela ani Terezka. Kupci na ně totiž přišli a chvíli před útokem je z vozu vyhodili. Ve voze zůstaly jen jejich amulety.“

Hedva se posadila a rozplakala se štěstím. „A ... a jak to, že je nikdo nenašel? Určitě by je na místě zabili.“

„Odplazili se pod skálu a nikoho nenapadlo je hledat. Až Rafanův tulík je našel, když se tam jeli později podívat s Hankou.“

„Rafan - To byl ten ochránce, který zastavil toho druhého draka dvěma meči? Byla s ním ještě jedna dívka a starší muž ...“

„Ano, on je můj nevlastní bratr a ona moje nejmilejší kamarádka. Obě děti vzali k sobě a schovali je.“ a pak Svát'a vyprávěl celý příběh o tom, jak děti uzavřely s draky smlouvu. Zamlčel ale, co všechno ve smlouvě je. Nechtěl příliš brzy vzbudit naděje, jejichž naplnění bude možná ještě problémem.

„Takže oni teď s Vronem žijí na ostrově volby a on je bude vychovávat?“

„On a asi mu bude pomáhat i někdo jiný.“ odpověděl opatrně Svát'a.

„Bože, jak ráda bych tam byla s nimi. Ale to už bych chtěla asi moc. Stejně jsem tak šťastná, že Lukáš žije a nemusí se už bát o život!“

„To, co jsem ti dnes řekl, musí tady zůstat jen mezi námi. Kdyby se to provalilo, tak by tady mohly vzniknout nepokoje. Vidím, že život tady není moc radostný, ale kdyby zdejší lidé měli falešné naděje, mohlo by to vést ke katastrofě.“

Hedva se znovu rozplakala. „Máš pravdu, budu mlčet jako hrob.“

„Už je moc hodin. Půjdu se trochu prospat. Nařídím si budík, abychom nezaspali. Ráno tě také vzbudím, a jestli souhlasíš, půjdeme spolu na snídani.“

Hedva přikývla a posvítila Svát'ovi na cestu do jeho pokoje.

Po tříhodinovém spánku nevypadali zrovna svěží, ale když se umyli a nasnídali, nebylo na nich noční bdění skoro vidět. Svát'a se odebral k nemocným stromům, Hedva odnesla Janičku do útulku a šla pracovat na zahradu.

Když Svát'a přicházel ke stromům, zpozoroval, že listy, které včera vypadaly neduživě, se pozvedly, a sbíraly co nejvíce slunečního svitu. Svát'a přiložil ruku na nejvíce poškozený strom a začal s hojením jeho ošklivých poranění. V poledne už opraveným lýkem proudila zase míza a strom už vypadal k životu. Po obědě se věnoval jinému stromu. Ještě že Hanka dala Svát'ovi kameny se zásobou magie. Tady jí bude postupně potřebovat všechnu.

Odpoledne se na Svát'u přišel podívat správce a užasl nad stavem stromů. „Jak jsi to dokázal? Vždyť jsou jako vyměněné!“

Svát'a se usmál a se svým nevinným pohledem povídá: „Něco jsem se taky naučil u jednorožců a v rezervaci.“

Správce se usmál a řekl: „Asi jsem tě podcenil. Vidím, že tomu opravdu rozumíš. Jsem rád, že nám pomáháš.“ Chvíli přemítal a pak řekl: „Nikdy jsem neviděl jednorožce. Jsou tak krásní, jak se vypráví?“

„Jsou, a s přírodou si opravdu rozumějí. Moc se mi u nich líbilo. Ale letos jsem u nich ještě nebyl a asi se tam už do konce roku nepodívám.“

Po večeri šel Svát'a k sobě do pokoje a chtěl dospat, co zameškal minulou noc. Náhle ho však v povědomí oslovil signál dračí komunikace Habertudera: „Máš nějaké problémy? Jak se ti daří oživit stromy?“

„Včera jsem s nimi rozmlouval a slíbil jsem jim, že už se nemusí bát draků. Dnes viditelně pookřály a já se snažím zahojit jejich nejvážnější poranění. Ještě se tu zdržím několik dní.“

„A co velmistr, jaká byla rozmluva s ním?“

„Zatím byl dost odměřený. Doufám, že ho co nejdříve opět potkám. Snad mi pomůže úspěšná léčba stromů.“

„Tak hodně štěstí.“

Sotva Habertuder skončil komunikaci, ozvala se Hanka: „Jak to jde, Svát'o? Už se ti něco povedlo?“

„No, myslím, že se ty stromy většinou vzpamatují. Trochu jsem s nimi promluvil a nalil jim kapku optimismu.“

„No vidíš, to by určitě nikdo jiný nedokázal. A co Hedva a Janička?“

„Náhodou mě ubytovali ve stejném domku, takže jsme si včera mohli

promluvit. Zatím jsem jí řekl jenom, že Lukáš žije a má smlouvu s draky. Měla jsi vidět, jak to s ní zacloumalo.“

„To věřím. A nebude teď problém, až to poví ostatním v komunitě?“

„Slíbila, že bude mlčet jako hrob. Tak snad tady hroby nemluví. A co je doma nového?“

„Chodím pomáhat Zachariášovi, takže moc času nemám. Rafan se ochráncům svěřil se svým viděním, tak to nějak prověřují.“

„No jo, cítím zase v kostech nějaké problémy. Tak na sebe dávej pozor.“

„Tak se drž.“ a poslala mu mentální polibek, při kterém se mu hezky usínalo.

U snídaně si ke Svát'ovi přisedla Slavomíra. „Slyšela jsem, že se ti podařilo nemožné.“

„Nic nemožného to nebylo, chtělo to jenom dodat stromům trochu optimizmu.“

„A jak to prosím tě děláš? Umíš také nalít optimizmus lidem?“

„To záleží na tom, jestli pro ně máš nějakou dobrou zprávu.“

„A jakou dobrou zprávu jsi měl pro stromy?“

„Draci se zavázali neútočit a ochránci hlídají ochranné pásmo kolem vaší komunity. Takže už jim nic nehrozí.“

„A jak jsi jim to prosím tě sdělil?“

„Praotec kořenů mi dal dar řeči stromů.“

Slavomíra vykulila oči: „To jsem nevěděla, že i stromy mají svoji řeč.“

„Mají, ale mluví velmi pomalu.“

„Pojďme se na ně podívat.“

Došli do háje ovocných stromů a Slavomíra na nich mohla oči nechat. „Moc jim to sluší.“

Chvíli si prohlížela svěží listy, pak se podívala, zda nikdo není nablízku a potichu řekla: „Tys ale nepřišel jenom kvůli stromům. Něco mi říká, že pán pokladů zas takovou starost o naše stromy nemá.“

„Asi víš, co potřebuje vyřešit. Nechtěl by ale vyvolat nějaké rozruchy ve vaší komunitě. Máte nějaký nápad, jak by se Hedva s Janičkou mohly odtud nenápadně vytrazit?“

„Napadlo nás jenom, že kdyby vešlo ve známost, že dostaly nějakou nebezpečnou nakažlivou nemoc, mohli bychom je odklidit do izolace a pak zinscenovat jejich pohřeb, zatím co by je někdo nenápadně odvezl.“

„To mi připadá, jako docela dobrý nápad. Proberu to s draky i s přáteli.“

„Ale jak se s nimi spojíš? Budeš muset na nějakou dobu odcestovat?“

„To ne, draci mne umí oslovit i tady dračí komunikací. Já to ale neumím. Musím počkat, až mne večer osloví Pán pokladů.“

„Ty mluvíš přímo s pánem pokladů?“

„Bylo by dobře, kdybys o tom nikomu neříkala. Pán pokladů je velmi inteligentní a silný, ale povahou dost mírný drak. Jak možná víš, nový pán pokladů musí porazit a zabít toho starého. Možná, že býval divoký, ale hodně mladých a nerozumných draků s ním chtělo měřit síly a jemu začalo vadit to nesmyslné zabíjení. Proto se teď ukrývá a jen uznání starší s ním mohou navázat kontakt. Nový souboj bude jen tehdy, až se objeví nějaký drak, který je opravdu silný a chytrý.“

Sváťa se rozhodl raději zalhat: „Já sám nevím, kde se Pán pokladů skrývá. Ale to je vedlejší. Napadá tě jak Hedvu s Janičkou nepozorovaně dostat z tábora? Bránu pro přemístění tady vytvořit nejde a každý vůz, který opouští tábor, je při výjezdu pečlivě kontrolován.“

„Asi by musely být v transportní bedně zapečetěné velmistrem. Aby se ale dítě neprozradilo třeba pláčem, bylo by třeba ho na delší dobu magicky uspat.“

Sváťa chvíli přemýšlel a pak řekl: „Tak bychom to mohli udělat takhle:

Já každý den budu do svého pokoje nosit nádobu se zeminou jako vzorek na prozkoumání. Jednou na snídani sdělíš lidem, že Hedva s Janičkou dostaly v noci prudké horečky. Mají nějakou nakažlivou nemoc a nikdo kromě vás k nim nesmí chodit. Vy se chráníte magicky před infekcí. Já pochopitelně chci hned odjet. Večer mi přistavíte do našeho domku transportní bednu, která oficiálně bude pro dopravu vzorků zeminy odtud.

K ránu, než se ostatní vzbudí, uspím magicky Janičku a naložím ji i Hedvu do bedny. Velmistr bednu zapečetí a naložíme ji na vůz, který mi zapůjčíte. Vůz dojede do prostoru, který už není vidět z tábora, kde na mě budou čekat přátelé. Bednu vyložíme a pošleme vůz nazpět. Až zmizí, otevřeme bednu, Hedva s Janičkou vystoupí a přemístíme je, kam bude potřeba. Potom také přemístíme prázdnou bednu, aby nebudila pozornost, a zmizíme odtud.

Druhý den oznámíte, že Hedva i Janička ráno zemřely. Necháte přivést dvě rakve, které s velmistrem naplníte připravenou zeminou a zatlučete. Pak necháte celý domek včetně rakví vydezinfikovat. Vzápětí proběhne pohřeb.“

„Asi by to tak šlo, proberu to s velmistrem. Víš, že se ho tahle aféra osobě dotýká, tak nevím, jestli nebude něco namítat.“

Sváťa vzal Slavomíru za ruku a poslal jí trochu energie.

„Chtěla bych se s tebou milovat. Jako vidajláma se nesmím přiblížit žádnému muži v komunitě.“

Svát'a sebou trhl: „Nemůžu zradit svoji lásku. Odpust.“

Slavomíra si protřela oči. „Už na to nemysli. Promluvím s velmistrem a až budeš něco vědět i ty, tak se zase sejdem.“

Odešla a Svát'a se dal do léčení dalších stromů. Myslel ale na to, co se tady právě stalo. Láska Lídy Laridonové se ho nijak nedotkla. Cítil, že to byla jen pubertální touha a že on byl zrovna nejbliž. To, co mu vyjevila Slavomíra, se ho dotklo víc, i když věděl, že to vlastně není láska. Spíš volání osamělé duše o pomoc. Byla v tom ale strašná beznaděj. A Svát'a věděl, že léčitelské schopnosti tady nic nespraví.

Ani nevnímal, co jedl k večeři. Když přišel na svůj pokoj, lehl si a čekal na kontakt dračí komunikace. Náhle se ozvalo zaklepání. Svát'a otevřel a ve dveřích uviděl Hedvu.

„Můžu na chvíli dál?“

„Pojď a posad' se. Janička spí?!”

„Usnula před chvilkou. Chtěla jsem se tě zeptat, jestli je nějaká naděje, že bych mohla Lukáše ještě někdy vidět.“

Svát'a se rozhodl zatím nic neprozradit. „Nechci ti dávat falešné naděje. Ale slibuji, že až se vrátím domů, budu o tom přemýšlet a pokusíme se s přáteli nějakou možnost najít. Jak víš, velmistr vás má v žaludku a drakům by se asi také nelíbilo, kdyby se někdo s Martisovou krví toulal mimo komunitu bez závazku s draky.“

Svát'a se rozhodl svěřit Hedvě plán až to ráno, kdy budou prohlášeny za nemocné. Rozloučil se kvapně, protože nastal čas kontaktu s drakem.

Dračí kontakt naskočil vzápětí: „Máš nějaké zprávy?“

„S velmistrem jsem nemluvil, ale jistý plán jsme sestavili s vidajlámou, která ho slíbila probrat s velmistrem. Protože se plán týká i Hanky, byl bych

rád, kdybyste ji mohl přibrat do komunikace.“

„Dobře, souhlasím.“ a Pán pokladů kontaktoval Hanku. „Svát’a má plán a říká, že se týká i tebe. Nikomu dalšímu se ale zatím nesvěřuj, ani Zuřivému Plameni.“

„Souhlasím a poslouchám.“

Svát’a podrobně vyličil plán, který připravili se Slavomírou. Pán pokladů se v duchu usmál: „No jo, to jsou ty lidské pletichy.“ Ale pak se zeptal Hanky, zda by sehrála svoji úlohu.

„Ano, souhlasím. Ale mohla bych požádat o spolupráci Vrona?“

„Dokud nebudeme mít stanovisko velmistra, nech si to pro sebe. Jestli to velmistr schválí, sdělím to Nestorovi, a pak můžeš požádat o spolupráci Vrona. Ostatním to můžeš říct, až bude operace skončena.“

„Asi to tak musí být.“ řekla Hanka.

„Spojím se s tebou zase zítra, Svát’o.“ řekl Habertuder a ukončil komunikaci.

Hanka ale zůstala napojená: „Svát’o?“

„Jsem tady a jsem rád, že jsi se mnou. Stýská se mi po tobě.“

„Mně taky. Asi se mezi námi něco změnilo.“

„Však se dočkáš ... . Nemáš nějaké zprávy o Rafanovi?“

„Krátce jsem s ním mluvila. Nějak se mi to nezdá. Do vyšetřování se prý zapojil sám bdělý!“

„No nazdar. Tak to jsem zvědav, co z toho vyleze.“

„Jak dlouho tam ještě budeš?“

„Odhaduji to tak na týden. Jestli plán všichni schválí, bude třeba leccos připravit.“

„Tak se drž a dobrou noc“

„Dobrou noc, a ať se ti něco hezkého zdá.“

Poslali si pusu a oba sladce usnuli.

Vidění

Ochránce ve výcviku Rafael Vron se ohlásil u Bdělého Laridona.

„Co tě přivádí?“

„Možná se mi budete smát, ale měl jsem vidění.“

Laridonovi připadalo směšné, že podřízený jeho podřízených přichází za ním s nějakým potrhkým snem. Pak si ale vzpomněl, že Demit mu vyprávěl, že vidění tohohle mladíka několikrát upozornilo na nebezpečnou situaci, na kterou se mohli alespoň trochu připravit.

„Ty máš schopnost vidět budoucnost?“

„Občas se mi zjeví něco, co se krutě podobá tomu, co nastane. Tentokrát jsem trochu zmatený, protože se to týká místa, kde jsem byl jako dítě.“

„Ty jsi vyrostl v dětském domově, že.“

„Ano. Některé zážitky odtud jsou ale opravdu nezapomenutelné. To, co jsem ale viděl, jsem tam nikdy nezažil, ani jsem neslyšel, že by se tam něco podobného stalo.“

„Tak povídej, mám teď chvilku času.“

„Vtom dětském domově – jmenoval se Útulný domov, ale měl k tomu hodně daleko – byl dost tuhý režim. Za vážné kázeňské přestupky posílala vrchní vychovatelka děti do tak zvané díry. I já jsem tam jednou byl a nerad na to vzpomínám. Byla to jeskyně, která měla sice nějaké větrání, ale žádný normální vchod a nebylo v ní vůbec žádné světlo. Děti tam posílali magicky, asi nějakým druhem brány. Některé děti, které tam byly delší dobu, to pak nepřežily.“

Laridon nevěřícně kroutil hlavou „A to jim to místní vládci trpěli?“

„Ti asi měli jiné starosti. Děti, které v tom domově vyrostly, se pak stejně stávaly otroky. Ti nejšťastnější se stali vojáky, dívky posluhovačkami nebo prostitutkami s náramkem poslušnosti, který celý život nemohly sundat. Pokud si je nikdo nevybral, byli po dosažení věku asi patnácti let odesláni jako otroci do dolů nebo na plantáže.“

„A jak jste se odtud dostali vy?“

„Podivnou shodou okolností. Matka Hanky pomocí černé magie očarovala dračí vejce a chtěla přenést některé vlastnosti draka svému synovi. Ten přitom zemřel, ale Hanka se vejce náhodou dotkla a vyměnila si některé schopnosti s dračím mládětem, které se klubalo z vejce. Ctihodná starší Karmaneuduna, jejíž syn to je, hledala Hanku, zařídila její vysvobození a aby se lépe cítila, vzala s ní i její nejlepší kamarády, totiž mne a Svát'u. Je to hodně komplikované a nemá cenu se zabývat detaily.“

„Ty detaily by asi byly zajímavé, ale není na ně čas. Vraťme se k tomu vidění.“

„Já jsem viděl, že dítě, které bylo dlouho v díře, omdlelo, ale bylo stále živé. Najednou se tam zjevila harpyje a odnesla si ho.“

„To je divné, harpyje přece odnášejí jen mrtvá těla.“

„Já si to dosud myslel také. To, že jsem to viděl, ale znamená, že by k tomu mohlo skutečně za některých okolností dojít.“

„A není to zase nějaká finta, jakou jste zkoušeli s těmi Martisovými potomky?“

„Víte, že jsme to chtěli vyřešit a ne nechat draky zbytečně zabíjet. Nakonec se to povedlo. Ale tohle je opravdu tak, jak říkám.“ a Rafan otevřel Laridonovi svoji mysl.

„Zdá se mi to všechno neskutečné. Ale jestli se tam opravdu dějí taková zvěrstva na dětech, chtělo by to inspekci ochránců. Proberu to na poradě

bdělých.“

„Zdá se to být pěkná pohádka“ ušklíbl se Klausun. Věříte mu?

„Věřím. Víte, že on tenkrát viděl předem to přepadení komunity svatého Sekurita? Otevřel mi celou mysl a žádné postranní úmysly tam nebyly. On to v tom domově opravdu zažil a ví, o čem mluví.“

„Dobře, tak ho tam pošlete, ale s nějakým zkušeným ochráncem, nejlépe mágem.“

„Zavolejte mi Helaru.“

Zanedlouho se Helara dostavila. „Jsem zde, šéfe, jaké máte přání?“

„Ty prý máš nějaké zkušenosti se spoluprací s Rafaelem Vronem?“

„Vlastně mu skoro vděčím za život. Je mladý, trochu nevycválaný, ale jinak dobrý. Rozpadá se nám zase svět?“

„Tentokrát to asi není nic světoborného. Měl nějaké divné vidění, tak by bylo dobře se tam mrknout.“

„Kde to je?“

„Na jižním kontinentu.“

„A sakra, to abychom si zase vzali ten Demitův náramek, nebo nám magie brzy dojde. Je to tam jak magická poušť.“

„Snad to za den nebo dva prověříte. Nerad bych tě postrádal moc dlouho.“

„Tak já se jdu připravit, řekněte Rafanovi, ať přijde za dvě hodiny.“

Útulný domov

Rafan vytvořil bránu na mořskou pláž. Pro jejich návštěvu Útulného domova bylo třeba mít doprovod zástupce zřizovatele domova, kterým byla městská rada v nedalekém městečku, které ale Rafan neznal. Došli do města, našli radnici a Helara se ohlásila u purkmistra. „Dostali jsme oznámení, že ve vašem dětském domově se hrubě zachází a obchoduje s dětmi. Máme příkaz Bdělého k inspekci. Při inspekci by neměl chybět zástupce zřizovatele.“

Bylo vidět, že purkmistr je nepříjemně překvapen, skoro až zděšen. Dlouho si prohlížel příkaz Bdělého a přemýšlel, jak se má zachovat. Helara dospěla k názoru, že je to tady uplacené zdola až nahoru a že nikdo nebude mít zájem odkrýt, co se v domově skutečně děje.

„Samozejmě to oznámení prošetříme. Hned zítra tam pošlu radního, který to má na starosti a dáme vám zprávu.“

„Vy jste mě nepochopil. Tu inspekci provedeme my a provedeme ji dnes. Na vás chceme jen přidělení vašeho zástupce, který předloží dokumentaci k řízení Útulného domova vydanou městskou radou a bude informovat městskou radu o výsledku inspekce.“

Purkmistrovi se roztrásl ruce. „Dobře, zavedu vás k pověřenému radnímu, který vám předloží příslušnou dokumentaci.“ Pak je vedl dlouhou chodbou a otevřel jedny dveře.

„Představuji vám pana radního Košáka, který má na starosti dokumentaci. Ten vám příslušné dokumenty vyhledá.“ a purkmistr se měl k odchodu.

„Počkejte, pane purkmistře, pan Košák je odpovědný za správu Útulného domova?“ zastoupila mu cestu Helara.

„No to ne“ kroutil se purkmistr „příslušný radní tady není.“

„Aha, takže kdo s námi půjde do Útulného domova?“

„Snad by mohla moje tajemnice...“

„A dáte jí právo jednat z pozice nadřízeného s pracovníky Útulného domova?“

„No, to by asi nešlo. O čem by měla rozhodovat?“

„O ničem nebude rozhodovat. Jen zajistí, aby nám byli pracovníci k dispozici, předali nám potřebnou dokumentaci a ukázali nám, jak domov funguje. Je ale potřeba, aby znala organizaci Útulného domova. Musíte jí dát to pověření písemně, jestli nemá přirozenou autoritu.“

„Dobře, hned to zařídím.“

„Rafaeli, ty doprovod' pana purkmistra a postarej se o paní tajemnici.“ řekla Helara a mrkla na Rafana. Tomu bylo jasné, že Helara nechce purkmistrovi poskytnout čas k zametání stop.

Helara vyjmenovala Košákovi dokumenty, které potřebují.

„To ale bude nějaký čas trvat, než je najdu.“

„Tak zatím mi najděte jen poslední výroční zprávu, provozní řád a plán útulku. To snad nebude tak těžké. Zbytek projdeme zítra.“

„Počkejte prosím tady, za chvíli vám je přinesu.“

„Doprovodím vás“ řekla nekompromisně Helara, která se rozhodla stůj co stůj zabránit kontaktu s vedením domova dříve, než budou připraveni na cestu.

Archivář pomalu procházel uličkami archivu a po delším hledání dokumenty našel.

Rafan vešel za purkmistrem do předpokoje jeho kanceláře. Drobná dívka seděla u psacího stroje a něco přepisovala.

„Doprovodíte, slečno, ochránce do Útulného domova. Napište si pověření, já ho potvrdím.“

Tajemnice vypadala šokovaně „Ale já tam v životě nebyla.“

„To je jedno, jen dohlédnete, aby poskytli ochráncům to, co potřebují. Napište tam, že vás pověřuji zastupováním městské rady ve styku s pracovníky Útulného domova a inspekcí ochránců. A napište to pečlivě!“ mrkl purkmistr na tajemnici.

Rafanovi to neušlo. Usilovně přemýšlel, jak zabránit purkmistrovi v postranní úmluvě. Pak dostal nápad: „Pane purkmistře, mohli bychom zatím projednat, jakým způsobem se do Útulného domova dostaneme? Vidím, že slečna tajemnice tam cestu nezná.“

„Objednám vám povoz, který vás tam doveze.“

„Nezdržujte se s námi, slečno“ povídá Rafan, „kolegyně tady určitě bude každou chvíli.“ Na to tajemnice vytáhla papír a začala psát pověření.

„Pane purkmistře, mám návrh – až přijde kolegyně, spojíte se s vedoucím domova a sdělíte mu, že jsme tady. My se pak přemístíme do domova branou, kterou umím otevřít podle plánu domova.“ zalhal trochu Rafan – kdyby to tam neznal, nedovolil by si bránu jen podle plánu otevřít.

„Já jsem nikdy bránou neprocházela“ vyjekla tajemnice.

To nevadí, my máme v doprovázení nezkušených osob zkušenosti. Bude to na naši odpovědnost.

Purkmistr pochopil, že přišel o poslední možnost, jak vrchní vychovatelku Bachovou v předstihu varovat.

Otevřely se dveře a vešla Helara s požadovanými dokumenty.

„Helaro, já tady slečně pomohu dopsat to pověření a vy byste se zatím

s pomocí pana purkmistra mohla ohlásit vedoucímu Útulného domova.“ řekl Rafan a lehce se pousmál. Helara pochopila a následovala Purkmistra do jeho pracovny.

Rafan dodiktoval tajemnici pověření a mile se na ni usmál. Byl přesvědčen, že ona nemá o špinavých praktikách kolem Útulného domova ani zdání. „Nemějte obavy, my na vás žádné zázraky chtít nebudeme. Jde jen o to, že bez doprovodu zástupce městské rady bychom toho museli moc vysvětlovat. Můžete se stáhnout do pozadí a jen potvrdit naše požadavky.“

Tajemnici to trochu uklidnilo a připravila pověření k podpisu. Zdrcený purkmistr vyšel ze své kanceláře s usmívající se Helarou. Podepsal pověření a opatřil ho pečeti.

„Děkujeme a přejeme vám hezký zbytek dne“ rozloučila se za všechny Helara. Pak už se nezdržovali, vyšli před dům a Rafan otevřel bránu přímo na nástupiště dětského domova.

Nástupiště bylo prázdné, jen vrchní vychovatelka Bachová stála pod střechem baráku a ruce měla za zády.

Helara se ujala slova: „Dobrý den, jsem ochránkyně Helara a přišli jsme s kolegou Vronem prošetřit oznámení, že se tady hrubě zachází a obchoduje s dětmi. Máme příkaz bdělého k inspekci.“ a ukázala Bachové příkaz. „Doprovází nás zástupkyně magistrátu zřizovatele domova, která městskou radu zastupuje ve styku s vámi a námi.“ Tajemnice ukázala Bachové pověření purkmistra. Rafan zaregistroval, že Helara nepoužila jeho křestní jméno. Doufal, že ho Bacharka nepozná. Je to už skoro 10 let.

„Nechápu, kdo si na náš domov stěžoval. Léta pracujeme podle stejných pravidel a nikdo nic nenamítal.“

„Nicméně naší povinností je oznámení prověřit a doufáme, že se vše vyjasní.“ řekla Helara. Bachová se zatvářila trochu přívětivěji.

Aha – napadlo Rafana. Myslí si, že nás rychtář už uplatil. No, ta se sakra

spletla!

„Tak co potřebujete?“ zeptala se Bachová.

„Máme tady poslední výroční zprávu. V ní se píše, že v útulku bylo ke konci loňského roku 43 mladších chovanců a 22 chovanců starších. Kolik chovanců máte dnes?!

„41 mladších a 26 starších.“

„Předložte nám prosím dokumentaci těch, kteří tu byli na konci minulého roku a těch, kteří přibyli a odešli.“

„Následujte mne do kanceláře.“ Tam Bachová vytáhla šanon a vybírala z něj jednotlivé listy. Helara je pečlivě prohlížela a podávala je Rafovi.

„Často se tady uvádí, že dítě bylo nalezeno bez doprovodu. Kdo ho našel?“ zeptala se Helara.

„Hodní lidé tady z okolí. Většinou dítě našli, na krátko se ho ujali, ale neměli možnost se o něj trvale starat.“

„A proč se tady nepíše, kdo konkrétně dítě přivedl?“

„Lidé se většinou bojí, že by je mohl někdo obvinít z necitelnosti k cizímu dítěti.“

„Kdo? Městská rada?, nebo Vy?, nebo tyhle listiny zveřejňujete?“

„Nevím, dělalo se to tak vždycky a nikomu to nevadilo. Neznám žádné nařízení, které by nám to ukládalo.“

Helara vysvětlení přijala a pokračovala v prohlížení.

„Jaké mají děti dnes odpoledne zaměstnání?“

„Sbírají kameny na poli.“

„Kdy budou končit?“

„Asi za hodinu.“

„Rádi bychom viděli děti osobně. Nechte je hned po příchodu nastoupit. Já si je budu podle těchto papírů vyvolávat.“

„Budou mít asi hlad.“

„Nebojte se, nezdržím je dlouho. Najděte nám prosím ještě doklady o předání dětí, které odešly.“

Bachařka se začala potit. „No, víte, my máme jen seznam těch, kteří odešli a kdo si je odvedl.“

„Ukažte mi ten seznam.“

Bachařka vytáhla nedbalý soupis jmen, na kterém bylo také stručně napsáno, kdo a kam děti odvedl.

„Máte nějaká potvrzení o adopci nebo jiné doklady o umístění nezletilých?“

„Ne nikdy to nikdo nechtěl.“

„To chcete říct, že dítě dáte komukoli, kdo se o něj přihlásí?“

„Proč by se o něj hlásil, kdyby se o něj nechtěl starat?“

„Všechny děti odcházejí vždy jen v jednom termínu?“

Nečekaně se ozvala tajemnice purkmistra „Ano, aby všichni měli stejné podmínky, je tu jen jeden výběrový den. Nejdříve ovšem z rozhodnutí městské rady přicházejí vojáci z místní domobrany.“

Helara jí poděkovala úsměvem. „A kdy byl výběrový den letos?“

„Ještě nebyl, je vyhlášen až na září.“

Na dvoře se ozvaly dětské hlasy a Rafan vyběhl ven. Vychovatelky na něj koukaly překvapeně: „Co tu pohledáváte?“

Vaše nadřízená vám to jistě vysvětlí. Prosím, abyste všechny děti nechaly zatím tady venku nastoupit.

Helara sebrala papíry a vyšla s Bachovou ven. Děti se postavily do řad a trpělivě čekaly.

Helara začala číst jména podle listů, které držela. Každé dítě si prohlédla a většinu jich posílala na umývárnu, aby se připravily na večeři. K Rafanovi poslala chlapce a dvě dívky, kteří vypadali o hodně mladší, než bylo psáno v dokumentech. Stranou dala dva papíry, na jejichž jména se nikdo neozval. Když skončila, zůstali na dvoře stát dva malí chlapci a jedno děvče. Rafan si je zavolal k sobě a se šesti vybranými dětmi si sedl na trávu. „Nebojte se, nic se vám nestane. Chceme se jen přesvědčit, že se o vás tady dobře starají a nic vám nehrozí. Zatím jsme jen zjistili, že vás nemají všechny správně zapsané.“

„Když my máme pořád hrozný hlad.“ řekl potichu nejstarší z chlapců.

Rafan sáhl do kapsy, vytáhl balíček sušenek a děti podělil. Trochu nedůvěřivě sušenky ochutnaly, ale pak je sluply jako malinu.

Jakmile zašustil obal sušenek, rozvlnila se kapsička a Rafan musel pustit ven Plavíka. Jednu sušenku mu také dal. Plavík rychle všechny oběhl, ale na nikom nic neloudil. „Velký hlad, velký smutek“ sdělil mentálně Rafanovi.

„Jé, co je to za zvířátko?“

„To je nitorfan, ale normálně se mu říká tulík, protože se rád skamarádí s člověkem, kterého pak už neopustí. Ale určitě se rád nechá od vás pohladit.“ Posadil si Plavíka na ruku a děti se ho skoro nábožně dotýkaly. Plavík se nechal ode všech pohladit a každého něžně pošimral ocáskem.

„Mňam, to bylo dobré. Máš strejdo ještě?“

Rafan víc sušenek pro všechny neměl a řekl: „Žádné mlsání, to by vám nechutnala večere.“

„Ta by nám nechutnala, ani kdybys nám nic nedal. Okoralý chleba se žluklým burákovým máslem se jí jenom z hladu.“

Rafan věděl, že mají pravdu, ale nemohl jim pomoci. „Povězte mi, jak dlouho tady jste.“

„Já od té doby, kdy naposledy padal sníh.“

„A já jsem přišla, až když roztál.“

„Přišel někdo z vás dřív?“

Děti se po sobě koukaly a pak zavrtěly hlavou.

„A kdo z vás přišel poslední?“

„Mě sem přivedli až v létě.“ řekla holčička, která byla mezi nezapsanými.

„A jak se jmenujete?“ zeptal se Rafan nezapsaných. Ozvala se ale holčička, kterou si Helara vybrala jako hodně malou. „Mně říkali dříve Kristýnka, ale teď mě volají Hanko.“

„A nevíš proč?“

„Nevím, Hanka tady byla dřív, ale odešla.“

„A to odešla, až když jsi tu byla?“

„Ano“

„A mně říkali Olinka a teď jsem Petra.“

„A já byl Kája a teď jsem Bořek. A ten Bořek taky odešel.“

„Tak jsme si hezky popovídali a teď už musíte na večeři. Nezapomeňte si umýt ruce!“ řekl Rafan a vstal. Plavík zalezl do kapsičky a děti se rozeběhly k jídelně, kde už se fronta povážlivě zkracovala. Rafan potkal tajemnici purkmistra.

„Tak jsem se vaší kolegyni ztratila. Něco si vzrušeně vysvětlovaly a Helara mávala nějakým papírem. Tak jsem je raději nechala jít.“

Plavík vylezl z kapsičky, a zvědavě si dívku prohlížel.

„Jé, vy máte tulíka! No toho jsem viděla jen jednou v životě. Jak se jmenuje?“

„Plavík, ale dejte si na něj pozor, strašně rád si z dlouhých vlasů staví hnízdečko!“

Plavík to pochopil jako výzvu, hned přeskočil dívce na hlavu a začal stavět. Ta se smála a nechala ho řídit.

„A jak říkají vám?“

„Já jsem Jitka. A jak se jmenujete vy?“

„Já jsem Rafael, říkají mi Raf nebo Rafan. Ale tady to neříkej. Já jsem totiž tady strávil čtyři roky a pak jsem utek. Myslím, že jsem byl jeden z mála, kterým se to povedlo. Jinak bych už asi rubal v dolech.“

Jitka se musela opřít o zed', aby to s ní nepraštilo. „Tak proto jste přišli ...“

„To ne. Tohle ochráncům bohužel nepřísluší. I obchodování s dětmi by se těžko prokazovalo, i když tu stoprocentně je. Je tu ale podezření, že se tu obchoduje s harpyjemi a to už není žádná legrace.“

Dívka se roztrásla po celém těle. „To jsi mi snad ani neměl říkat.“

„Říkám ti to proto, že ty jsi jediná z těch, s nimiž jsme jednali, kterou vůbec nepodezříváme z toho, že bys s tím měla něco společného. Purkmistr si

myslel, jak na to vyžrál, ale vůbec netuší, že to tu znám jako svoje boty. Pojd' se naschvál podívat, co ty děti dostaly k večeři.“

Vešli do jídelny, kde děti dopíjely hořký čaj a dojídaly namazaný chléb. Rafan se přitočil k holčičce, s níž mluvil před tím a řekl: „Našel jsem ještě jednu sušenku. Vyměníš jí za ten zbytek chleba, co máš?“

Holčička horlivě přikývla a podala Rafanovi okousaný kousíček chleba. Rafan jí dal sušenku a vyšli s Jitkou ven. „Na, ochutnej to!“

„Co to proboha je?“ očichávala Jitka zbytek krajíce a pak olízla kousíček pomazánky.

„Fuj“ odplivla si. „Kde jsi to sebral?“

„No, na tom si právě pochutnaly všechny ty děti tady a snědly by i dvakrát tolik, kdyby dostaly víc.“

„Začíná mi to tady pěkně smrdět“ řekla Jitka. „Copak mohou něco takového dětem kupovat?“

Ze dveří se vyřítila nasupená Helara a pak magicky sdělila Rafanovi: „Ta mrcha se na mě pokoušela kouzlit! No to jsem si pošmákla. Dělala jsem jako by nic, ale když se na mě navázala, tak jsem jí udělala hloubkový průzkum vědomí. Ta se bude divit, co všechno vím. Já jsem jí ve svém vědomí narafičila spoustu blbostí, ale hlavně nějaké indicie na vyšetřování úplatků, takže můžeme očekávat, že se nám rozeběhne pěkný kolotoč. Přitom samotné úplatky nejsou v naší kompetenci a oni to vědí, tak si budou myslet, jak s námi zatočí. Při tom nám možná odkryjí spoustu informací o obchodování s dětmi a možná i harpyjích.“

„A co ty dvě děti, které chyběly?“

„No to je právě to nejzajímavější. Ta holka byla na marodce, něco si udělala s rukou. Ale o tom klukovi se Bachové vůbec nechtělo vykládat. Až když jsem jí pohrozila světlem moci, tak to vyklopila:

Mají tady nějakou uzavřenou jeskyni, kam posílají magicky děti za zvlášť velké přestupky jako by na hanbu.“

„Jo byl jsem tam, ale nepřipadal jsem si jako na hanbě, spíš na chcípnutí. Kamarád co tam byl před tím, tak na to taky umřel.“

„Hm, no tak tam poslala toho kluka. Chtěla ho tam nechat tři dny. Ale když ho chtěla přitáhnout zpátky, tak tam nebyl! Byla z toho dost špatná. Ale při průzkumu její mysli jsem opravdu nenarazila na nic, co by svědčilo o tom, že by věděla, jak se odtud ten kluk dostal.“

„Taky jsem narazil na dost zajímavé informace. Povíme si to večer.“

„A co ta holka od purkmistra na nás tak kouká?“ Jitka stála a divila se, že Helara s Rafanem jen stojí a nic neříkají. Nebyla zvyklá na komunikaci ve vědomí.

„Ale, vyprávěl jsem jí o sobě a taky jsem jí pozval na místní večeři. Ta teda koukala! Řekl jsem jí ale, že tady může jít o harpyje.“

„Proboha proč jí to vykládáš! Co když nás potopí?“

„Myslím, že nepotopí. Naopak, mohla by nám dost pomoci. Musíme vymyslet, jak by se s námi mohla v případě potřeby spojit. Rád bych jí pozval na večeři.“

„Víš, že má trochu auru?“

„Všiml jsem si. Asi o tom vůbec neví.“

„Nepodceňuj ji!“ pak ji Helara, oslovila nahlas. „Rafan mi sdělil, že vás pozval na večeři. Víte o nějakém slušném ubytování a hospodě s dobrým jídlem?“

„Něco by se našlo. Purkmistr tam ale bude mít dost uší.“

„Mám jiný návrh. Čeká tě někdo doma?“ obrátil se Rafan na Jitku.

„Ne, bydlím s kamarádkou a ta mě jistě oželí. Občas se zatoulám.“ trochu se začervenala.

„Dobře, tak zajdeme na večeri k Zachovi a přespíme v domečku. Aspoň načerpáme trochu magie.“ Obě ženy souhlasily.

„Jen aby ti pak Andy věřila, že to setkání bylo jen pracovní“ rýpla si Helara.

„Nák už jí ukecám. Zdá se, že tady nebudeme nikomu chybět.“ řekl Rafan a vykouzlil bránu do Kouzelných zahrad. Jitku tentokrát protáhla Helara.

Porada

„Tenhle způsob cestování je tedy opravdu luxus. Nemohli byste mě ho taky naučit?“ loudila Jitka.

„Jó holka, to by ses musela ještě moc učit. Takhle bys mohla sama cestovat jen zabezpečenou bránou. Ten, kdo tě divokou bránou protahuje, tě musí sakra dobře zabezpečit, aby ses nám cestou nerozpadla. Kdybys takovou bránu někde viděla, tak do ní v žádném případě neskákej sama!“

„Nazdar Zachu, vedu si dvě ženský na večeri a na nocleh v našem domečku.“

„Jen abyste mi to tam nezbourali. Tahle vypadá na bojovnici první třídy“ ukázal na Helaru.

„Byli jsme dneska v Útulném domově, tak si potřebujeme trochu spravit chuť“ změnil tón Rafan. „Tady Jitka si líznula pomazánky a málem dostala žaludeční křeče.“

„Chudáci děti. Nemohl by s tím konečně někdo něco udělat?“ pohládl si trpaslík vousy.

„Je to tam uplacený shora dolů. Od purkmistra až po hlavní vychovatelku. Ale tohle ochránci budou těžko vyšetřovat. Kdyby se ale našel někdo, kdo by to chtěl rozseknout, možná, že by z tohoto vyšetřování mohly vypadnout informace jako vedlejší produkt.“

„No jo, ale kdyby jim to tam zavřeli, co s těmi dětmi?“ podotkla Jitka. „Jak to vlastně děláte tady?“

„Ty bys o tom měl něco vědět Zachu, když jsi teď jeden z radních!“

„U nás se snažíme nabídnout děti k adopci. Zatím se to docela daří. Když jsou už moc velké k adopci, žijí s ošetřovatelkou v takové jakoby velké rodině, kde se zčásti už starají samy o sebe a mladší sourozence.“ Veškeré financování jde přes radnici – i všechny sponzorské dary. Kontrolu zajišťuje

dobrovolné sdružení matek, které občas chodí na návštěvy a na výchovu dětí dohlíží. Taky se občas najde nějaký nepřizpůsobivý, který skončí v past'áku, ale i tam je kontrolovaná strava a všechno je přesně evidováno. Stojí to sice dost peněz, ale raději zvýšíme daně, než bychom nějakým Seladoninům dovolili z holek dělat prostitutky.“

„Vidíte, nějaký Seladonin z Dubovníku se u nás občas vyskytoval. Myslím, že patřil ke sponzorům. Ted' tam ale delší dobu nebyl.“ řekla Jitka.

„Ségra Hanka by ti mohla vyprávět, jak tam o dívky pečovali, a tady Zach, kolik musel za dvě z nich zaplatit. Naštěstí už jsme mu to prokázali.“

„To je hrůza. A na pohled to vypadá tak lidumilně. Já se tam snad ani nebudu moct vrátit!“

„Víš co, jdi radši spát. My ted' tady s Helarou budeme dávat dohromady informace, které bys snad ani neměla slyšet. Snad nám Svát'a promine, když mu tě nasadíme do postele na jednu noc.“

Hanka doprovodila Jitku do domečku a ukázala jí, kde se může umýt a kde si má lehnout.

„Ukážu ti ještě, jak tě můžu oslovit, kdybych něco s tebou potřebovala probrat. Nelekni se.“

Když naskočila dračí komunikace, Jitka sebou škubla, ale pak odpověděla Hance v duchu: „Jak to dokážeš? To jsem ještě nikdy nezažila.“

„To umím jenom já a draci. Nikdo jiný tě takhle neosloví. Je to ale mezi lidmi dost bezpečné, odposlouchávat to asi umí jenom Avisir – to je takový bojový pták, kterého u vás určitě nemají. Když ale bude potřeba, mohu tě propojit i s jinými lidmi. Smůla je, že ty mě takhle zavolat nemůžeš.“

Pak se obě uložily a rychle usnuly.

„A ted' si probereme a dáme dohromady to, co jsme se dozvěděli“ zahájila

poradu Helara. Zachariáš odešel do kuchyně. „O tom, že z díry zmizel chlapec, jsem ti už vyprávěla. Je otázka, zda to bylo poprvé.“

„Řekl bych, že rozhodně ne. Zjistil jsem, že se pravděpodobně od posledního výběrového dne ztratily už alespoň tři děti a navíc, že další tři – to jsou ti, kteří neměli dokumentaci – jsou připraveni jako náhrada za další zmizelé.“

Helara nadskočila na židli: „Podle čeho jsi k tomu dospěl?“

„Zatím, co ses dohadovala s Bachařkou, mluvil jsem s těmi dětmi, co jsme si nechali stranou. Ty, které se ti zdály mladé podle údajů v dokumentaci, se totiž vůbec nejmenují tak, jak na ně nyní volají. Dali jim jména podle dětí, které prý odešly. Takže z toho soudím, že je někomu prodali. A z nějakého důvodu nemohli čekat do dalšího výběrového dne. Myslím, že o dalším výběrovém dnu zapíšou ty zmizelé jako odvedené smyšlenými zájemci a jejich náhradníky pak zapíšou jako normální přírůstky a začnou jim zase říkat jejich pravými jmény.“

To už bylo trochu moc i na Helaru. „A to těch dětí mohlo být i víc, tyhle jenom evidentně věkem neseseděly! Divné je jenom, že jsem u Bachařky, v jejím vědomí, nenašla takovou stopu.“

„Tak buď jí někdo maže paměť, nebo je lepší, než si myslíš. Skoro si myslím, že jsi ji trochu podcenila. Možná ti otevřela jenom část paměti a hraje si na naivku.“

Helara propíchla Rafana očima „Hele, kolego, nejsi ty na takové úvahy ještě moc mladej?“

Rafan jí odpověděl jen mentálně: „A nevzpomínáš, kdo podcenil protivníka, a nechal si nasadit knuta? Helaro, vzpamatuj se a smíř se s tím, že jsi člověk! Nikdo není neomylný.“

Helara se zvedla na židli, jako by se chtěla na Rafana vrhnout. Pak se ale zastavila, znovu usedla a zabořila obličej do dlaní. „Máš pravdu“ řekla nahlas. „Musíme počítat i s touhle možností.“

„Na druhou stranu to, že jsi úplně zaměstnala Bachařku, mi umožnilo povídat si s dětmi. Bachařka by to jistě nedovolila. Taky nepočítala s tulíkem a sušenkami. Jinak by se děti tak nerozpovídaly. Takže nám vlastně týmová spolupráce bezvadně vychází!“

„Nemáš ty školení v krizové komunikaci?“

„Jo, to bude asi tím.“ a oba se upřímně zasmáli.

„Takže zítra se tam toho moc nového nedozvíme. Myslela bych ale, že nejrozumnější by bylo Bachařku izolovat v nějaké antimagické kleci, dokud se celá aféra nevyjasní. Pak bych nechala vyrubat vchod do té díry a zavolala odborníka na zobrazování minulosti v tomhle prostoru.“

„Bál bych se, že se vyrubáním otvoru může prostor narušit a vyvolání minulosti nebude možné. Měli bychom se Bdělého zeptat na jiné možnosti. Tobě přece jen budou Bdělí víc věřit. Takže navrhuji, abych se ráno s Jitkou přemístil do útulku a prošli jsme výběrové domy. To bychom mohli protáhnout až do oběda. Bachařka bude chtít být při tom, takže nebude mít čas na to, aby něco dále inscenovala.“

Helara přikývla a pokračovala: „A já zatím zajdu za bdělými, zjistím možnosti vizualizace a přemluvím je, aby Bachařku okamžitě zadrželi pro podezření z obchodování s dětmi. O Harpyjích se v příkazu k zadržení raději nezmíníme. Bachařka pak musí být zavřena v antimagické kleci.“

„To je dobrý plán. Pokusím se Bachařku zaměstnat co nejdéle, ale pospěš si. Myslím ale, že nám tady chybí jeden důležitý článek řetězu událostí. Jsou to harpyje. Podle toho, co vyprávěli bratři Mojeranovi nevěřím, že jestli v tom mají prsty Harpyje, jsou to ty, které pečují o chrám Na pomezí a školu harpyjí v Airbovanu. Určitě to budou nějaké odtržené. A myslím, že – i když to vypadá ztřeštěně – ty správné Harpyje by mohly mít zájem na tom, udělat si v tom pořádek.“

Helara zalapala po vzduchu: „Rafe, s čím si to chceš zahrávat? Víš, že styk s Harpyjemi je strašně nebezpečný?“

„Vím a vědí to i ti, kteří u nich studovali. Na druhé straně právě ti potvrzují, že v chrámu Na pomezí i ve škole harpyjí je pořádek a že tyhle Harpyje mají velký smysl pro čest i spravedlnost. Určitě se jim nebude líbit, když se jim do jejich záležitostí budou plést lidé, ale na druhou stranu, také nevědí o všem, co se na pomezí děje, jak jsme se přesvědčili při problémech s následníkem trůnu na Jižním kontinentu nebo s Aberily. Takže se jim možná nějaká informace bude hodit, aby si udělaly doma pořádek. A víš, že když jde do tuhého, jsou ochotny i spolupracovat. Kdopak vyrobil Hance ten amulet pro určení příbuznosti?“

„Chceš si hrát s ohněm a vypravit se tam sám?“

„Asi bych tam sám nic nezmohl. Vím ale, že by mohli uspět ti, kdo s nimi už jednali.“

„Mojeranovi ti nikdy nedají souhlas, abys do toho zatáhnul Sama a Toma.“

„Ale k harpyjím se jinak nedostaneme. Bránu tam umí vytvořit jen Sam, který má ten dar od Harpyjí.“

„Blázníš? Vždyť ještě není plnoletý. Bránu nesmí používat ani v našem světě!“

„Helaro, víš, kdo mne naučil vytvořit, použít a zahladit bránu tak, že jsem udělal zkoušku napoprvé? Sam. Ten jeho dar brány od Harpyjí je dokonalý. Sam umí udělat bránu i v magickém lese. Jdi a zkus to! Takovou jsem viděl jen od Silasienty a Terezky. Já mu stoprocentně věřím.“

„Uvědom si, že jsi ochránce ve službě. Musíš postupovat podle zákonů.“

„Dobře, já s tím nebudu mít nic společného. Jenom něco pošeptám Hance.“

„Ty mizero – takhle obcházet naše služební předpisy“ zasmála se Helara.

„Takže my jsme na zítřek domluveni. Lehni si na moji postel. Já už toho asi moc nenaspím.“

Rafan probudil Hanku. „Co se děje Rafe? Zas nějaký průšvih?“

„Pracovali jsme s Helarou na tom mém vidění a zdá se, že to bude dost rozsáhlý případ. Víš co? Podívej se mi do hlavy. Než bych ti to vypověděl, bylo by ráno.“ Otevřel Hance svoji mysl a čekal, až se zorientuje.

„Takže mě chceš poslat se Samem k Harpyjím, ale ty o tom jako nevíš. To jsem ale v pěkné pasti. Jestli se to prolákne, tak mě zavřou za to, že jsem unesla nezletilého, dovolila mu používat bránu a uvedla ho do mimořádného nebezpečí.“

„Máš pravdu. Ale jestli zítra v poledne Bachařku zavřou, tak se to asi ty odtržené harpyje domáknou a zničí všechny stopy. Věřím tomu, že kdyby se to vysvětlilo aveletě Kelaině ...“

„Myslíš, že je tak jednoduché se k ní dostat? I když se Samem pronikneme na území školy v Airbovanu, budou nás považovat za vetřelce a jejich stráž nás bude chtít okamžitě zničit.“

„Něco mně, Hanko napadlo. Zkoušela jsi někdy dračí komunikaci s Kelainou? Ty jsi s ní přece mluvila a viděla jsi jí magickým zrakem, když jsi dávala dohromady dokument o Aberilech. Snad by to za pokus stálo.“

„Tak já to zkusím. Ale musím se plně soustředit.“

Hanka se snažila si do nejmenší podrobnosti vybavit magický zjev Kelainy. Ponořila se do hluboké meditace. Dlouho se nic nedělo. Pak náhle naskočil jasně bílý krystal.

„Přestaň už děvče, tvůj duch chce opustit tělo a ty nevíš, jak ho přilákat zpět. Probud' se.“ Hanka se pomalu probírala, ale komunikace nezmizela.

„Co mi chceš tak důležitého, že riskuješ oddělení ducha od těla?“

„Ctihodná Aveleto, mohu ti otevřít svou mysl?“

„Dobře přečtu si tvoje myšlenky ... Vidím, že mi chceš asi sdělit to, co ti řekl tvůj přítel Rafael?“

„Ano Aveleto, cítíme nějaké velké nebezpečí, které se asi týká i pomezí. Víme, že žádná řádná harpyje neodnáší živé tělo, ve kterém je ještě duch!“

„Řeknu ti jenom to, že máme jisté problémy s odtrženými. Ale slibuji, že to prověříme a zabráníme tomu, aby byly zničeny stopy, které povedou k viníkům na vaší i naší straně.“

„Vím, že bylo od tebe velikou laskavostí, že jsi přijala moji žádost o spojení. Ale chci se zeptat, zda smím o toto spojení požádat znovu, když ti budu chtít něco závažného sdělit?“

Harpyje se odmlčela a pak řekla „Bude-li to opravdu závažné, vyslechnu tě. Zapamatuj si můj krystal. O naší rozmluvě s nikým nemluv, můžeš jen ochráncům říct, že se postaráme, aby stopy nikdo nezničil. Kdybys mluvila o tom, jak jsme se spojili a o ostatních věcech, musela bych tě potrestat.“

Hanka se zachvěla. Trest od Harpyje si ani nechtěla domyslet. Spojení zmizelo a zdálo se, že všechno byl jen těžký sen.

„Rafe, postarají se, aby stopy nebyly zničeny. Tak je nezničte vy. Víc nikomu nesmím říct.“

Rafan cítil, jak je Hanka vyčerpaná. Usnula při posledním slovu.

Druhý den

Rafan se jen dvě hodiny prospal v domečku na lavici, pak se umyl a strčil si do kapsy poslední nabité magické kameny, které našel. Kdo ví, co tam budou dělat a jak se to vyvine. Pak ještě do tašky strčil všechny sušenky, které našel, a vzbudil Helaru a Jitku.

Helara vyskočila, rychle se umyla, zkontrolovala zbraně a byla připravena vyrazit.

Jitka se protahovala: „Spí se tu tak krásně. Nebyl by tu nějaký princ, který by mě probudil?“

Princ tam sice nebyl, ale do vlasů jí vlétl Plavík a začal si stavět hnízdo. To Jitku probralo: „Ty prevíte, včera jsem to čtvrt hodiny rozčesávala.“ Sundala ho s hlavy a něžně podrbala na bříšku.

Zatím, co byla Jitka v koupelně, zeptala se Helara Rafana potichu: „Tak co harpyje?“

„Prý je zařízeno, že z jejich strany nikdo stopy ničit nebude.“

„To je dobrá zpráva. Jestli je ale Bachařka tak dobrá, mám strach, že během noci ty stopy zničila ona.“

„Taky mě to napadlo. Měli jsme ji odvést rovnou včera.“

„Když zadržení se smí provést jen na přímý příkaz Bdělého. A myslím, že bdělé budu muset dost přesvědčovat, aby takový příkaz vydali alespoň dneska.“ ustaraně řekla Helara.

Rafan vylovil z trouby snídani a rychle se najedli.

Helara se zvedla „Udělejte si nějaký plán spolupráce na dnešek.“ Pak se zarazila. „Jak to, že mi přijde, Jitko, že už jsi naše spolupracovnice. Zatím jsi ale pořád zástupce protistrany. Tak podle toho musíš jednat, nebo budeš

mít průšvih. Ty, Rafane, otevři bránu někam vedle a dojděte tam pěšky. Nebylo by asi Jitce přičteno k dobru, že spala tady.“

„Jo, trochu si to probereme, než tam půjdeme.“ Rafan se zamyslel.

„Víš co, já otevřu bránu někam na kraj města. Ty zaskočíš domů, aby si kamarádka myslela, že jsi tam spala a ty jsi mohla s klidem říct, že jsi šla ráno z domova. Jaká jsou tvá noční dobrodružství, snad nikdo nebude zkoumat. Pak zajdi do kanceláře. Purkmistr tam snad ještě nebude, tak to vyřídíš rychle. Kdyby tam byl a vyptával se, tak mu řekni, že máš být za pět minut před radnicí a jen stručně mu popiš, co jsi v Útulném domově viděla. Neříkej ale co jsi slyšela, ani co se dělo potom. Já se budu trochu courat a sejdem se před radnicí.“

Jitka kývla hlavou na souhlas. Vyšli na zahradu a Rafan otevřel bránu a provedl Jitku do parčíku, který si pamatoval z cesty, když šli na radnici s Helarou. Tam se rozešli. Rafan odhadoval, že to Jitce potrvá přes hodinu, tak se rozhodl se trochu městem projít. Došel až do přístavu a tam si prohlížel lodě a pozoroval ruch při nakládce a vykládce zboží. Náhle si všiml povědomé ženy, která se dohadovala s nějakým námořníkem. Oba mluvili tlumeně, ale velmi rozčileně. Rafan si uvědomil, že ta žena je sestra Fanina z Útulného domova. Schoval se za stánek s ovocem, zadíval se na moře, jako kdyby obdivoval jeho krásu, a zapnul magický odposlech.

„Co já s těma holkama na lodi mám dělat? Vždyť mi tam zhebnou. Víte, jaký je v podpalubí vedro? A už dva dny nic nepily ani nejedly.“ rozčiloval se námořník.

„Tak s nimi vyplujte třeba na moře, probud'te je na chvíli a něco jim dejte.“

„Jo, víte jak je to podezřelý, takhle tady pendlovat s nákladní lodí? Kdyby mi to prohlídli, tak jedu do dolů na doživotí! To mi za žádný peníze nestojí. Jestli je dopoledne neodvedete, tak s nima odpluju a někde je hodím do moře.“

„Říkám vám, že dneska to ještě nejde. Je tam inspekce ochránců a budou se

zajímat, odkud ty dívky přišly, kdo je přivedl a co já vím co dál.“

„Tak já je teda naházím žralokům. Dýl už čekat nebudu.“

Sestra Fanina pokrčila rameny: „Pak ale žádné peníze nečekejte.“

Námořník sprostě zaklel a odešel na loď. Fanina rychle kráčela po molu k Rafanovi. Ten obešel stánek z druhé strany, aby ho nespatriła, a pak zavolal vedoucímu ochránci o naléhavou pomoc. Kolegovi otevřel bránu mezi stromy nad přístavem. Rychle mu vysvětlil, co slyšel, a požádal ho, aby loď prohlédl, dokud neodpluje.

Zahlédli, že přípravy k odplutí už zahájili. Kolega ochránce to stihnul na poslední chvíli. Rozsvítla se hůl moci a ochránce vlezl do podpalubí. Rafan ale zůstával nablízku, aby kolegu kryl. Když uviděl, že nějaký námořník se snaží odvázat loď, nařídil mu vystoupit na břeh. Pak uviděl, jak z lodi vynášejí dvě omráčená těla dívek. Začali se sbíhat lidé.

Ochránce přinutil kapitána lodi, aby dívky probudil. Byly tak zesláblé, že jen stěží otevřely ústa, do kterých jim ochotní lidé nalili trochu vody. Správce přístavu zavolal nosítka, na něž dívky naložily, a odnesli je pod přístřešek, kde se jim věnoval místní felčar. Bylo vidět, že pomalu přicházejí k sobě.

Náhle se Rafanovi objevil krystal dračí komunikace. „Jak to jde, brácho?“

„Hanko, ty víš, kdy mě máš kontaktovat. Potřeboval bych v přístavu někoho spolehlivého, kdo by se postaral o dvě mátohy, které jsme asi právě zachránili před smrtí.“

„Dobře, přesunu se tam. Já si na ten přístav ale moc nevzpomínám. Radši mi otevři bránu.“

Za tři minuty už Rafan vítal Hanku. Ta zjistila, že bezprostřední nebezpečí už dívkám nehrozí. Magicky jim předávala sílu a dívky se už mohly posadit. Ustrašeně se rozhlížely.

Rafan si oddechl. „Nelíbí se mi to ale tady. Možná se tu najde někdo, kdo by se těch holek moc rád zbavil navždy. Co kdybys je vzala do Santareny a postarala se o ně v domečku?“

Hanka se rozhlédla: „Máš pravdu, jsme tu jako na jevišti. Myslím, že už bychom je mohli provést branou. Jenom aby se nevzpíraly!“

Rafan dívky oslovil: „Děvčata, vím, že jste zažily hodně ošklivé věci. Já jsem ochránce a chci vám pomoci. Bojím se ale, že tady vám pořád hrozí nebezpečí. Přátelé by vás rádi vzali tam, kde vám nic nebude hrozit a dali vám napít a najíst. Nebraňte se a jděte prosím s nimi.“

Zmínka o jídle a pití asi zabrala. Děvčata se opřela o Hanku a prošla s ní branou, kterou vytvořil Rafan. Lidé se pomalu rozcházeli a kroutili hlavami nad tím, co viděli.

Rafan si vzpomněl na kolegu. Za jeho dozoru pět námořníků, kteří tvořili posádku lodi, zajišťovalo loď proti odplutí. Čtyřem z nich nasadil identifikační náramky a nařídil jim, aby neopouštěli město. Kapitána rovnou odvedl branou, kterou vytvořil. Rafanovi jen pokynul, že je vše v pořádku.

Rafan si oddechl, ale uvědomil si, že už měl být dávno před radnicí. Rychle tam doběhl, ale Jitka tam nebyla. Zašel proto do purkmistrovy kanceláře. Jitka seděla už zase u psacího stroje a škrobeně řekla: „Dnes vás už doprovodí pan konšel, který je pověřen dozorem nad Útulným domovem.“ a jen pokrčila rameny.

To už ale purkmistr vyšel ze své kanceláře: „Tak dnes už budete mít opravdu kompetentní doprovod. Děkuji slečně tajemnici, že se o vás včera postarala.“ a představil mu staršího menšího muže se širokou pleší. „Pan konšel Staviroh, pan ochránce Vron.“

Rafan se přinutil k přátelskému úsměvu. „Těší mne“

Pana konšela taky těšilo, ale dost špatně mu to procházelo přes ústa. „Jestli dovolíte, pojedeme dnes mým povozem.“ Vyšli před radnici a nastoupili do

kočáru.

„Jestlipak už pan konšel ví, co se seběhlo v přístavu?“ napadlo Rafa. „Vsadil bych se, že jo.“

Cestou nemluvili, a tak Rafan mohl nerušeně komunikovat s Hankou, která se mu brzy ozvala: „Holky jsou celkem v pořádku, ale mají náramky poslušnosti a mluví dost zmateně. Určitě bude nějaké vyšetřování a nerada bych ho narušila tím, že jim náramky sundám a budu jim něco vysvětlovat.“

„Nemůžu teď nahlas mluvit a těžko se spojím s ostatními ochránci. Spoj se s Nikem a popros ho, aby vám pomohl. Helaře potřebuji vyřídit, že mám doprovod konšela a ne Jitky, tak ať dají pozor. Zkoušej mě čas od času kontaktovat, kdybych potřeboval něco nenápadně vyřídit.“

Blížili se ke vjezdu do Útulného domova. Rafan se rozhlédl a konšel ho oslovil: „Včera jste zjistili dost závažný problém se zmizelým chlapcem, že? Co z toho vyvodíte?“

„Budeme muset prozkoumat, co se v minulosti vlastně odehrálo a jakou v tom sehrály roli vychovatelky. Dnes ještě prověříme stav ve výběrových barácích, abychom si udělali pokud možno úplný obrázek.“

„A kdepak je vaše paní kolegyně Helara?“

„Ráno šla referovat Bdělému. Dostaví se během dne.“

Staviroh pokynul vrátnému a ten zvedl závoru. Kočár zajel k výběrovým barákům. Vyšla ven ošetřovatelka a panu Stavirohovi se uctivě poklonila.

Staviroh se otázel: „Kdepak je paní vrchní Bachová?“

„Nevím, dnes jsem ji ještě neviděla.“

„Tak ji sežeňte, že už jsme tady s inspekcí.“

Ošetřovatelka odběhla a Rafanovi docházelo, že už se Bachová asi ukryla.

Kde může být? Že by si sama vlezla do díry? To asi těžko. Jestli je tak zdatná čarodějka, mohla si vytvořit bránu kamkoliv. Měli jí včera rovnou odvést s sebou. Jenže dokud si to nesrovnali, tak vlastně neměli důvod k zadržení. Teď už jí budou těžko honit. Alespoň je třeba zamezit dalším ztrátám. V přístavu to bylo právě včas.

Zatím kolem začalo být rušno. Vrchní ošetřovatelku ne a ne najít! Rafan už nemusel skrývat komunikaci a spojil se přímo s Helarou: „Zdravím tě, mám špatné zprávy. Bachová asi zmizela.“

„No jo, po tom, co jsme si o ní dali dohromady, se ani nedivím. Mám ale malé překvapení. I když včera jsme ještě nevěděli, co víme dnes, nasadila jsem na ní sledovací kouzlo Oka bdělých.“

„Helaro, jsi skvělá. Máte ji?“

„Zatím jsme ještě nepátrali, ale hned to zkusíme.“

Radní Staviroh přistoupil k Rafanovi. „Nevíme, kde paní Bachová je. Máte nějaké návrhy?“

Naoko to řekl zarmouceně, ale Rafan v jeho vědomí zaznamenal škodolibou radost.

„Tak počkáme. Kolegové ji už hledají.“

Staviroh viditelně znejistěl. „Myslíte, že je v nejbližším okolí?“

„Je to možné, uvidíme.“ Rafan nechtěl prozrazovat více o praktikách bdělých. „Když tu nemáme ani dokumentaci, nemá inspekce ve výběrových barácích cenu. Podíváme se raději znovu za menšími dětmi.“

Stavirohovi tato změna viditelně nevoněla. „Co tam ještě máte na práci?“

„Chtěl bych se ještě setkat s těmi dětmi, co včera. Slíbil jsem jim nějaké sušenky.“

„Nezdá se vám, že je to zasahování do výchovného procesu?“

„Ne, nezdá“ řekl Rafan a otevřel vrata do prostoru menších dětí. „Pojďte prosím se mnou.“

Děti byly na zahradě a dohlížela na ně ošetřovatelka Kornélie. Přistoupili k ní a ona se panu Stavirohovi lehce uklonila.

„Pan ochránce Vron by si rád promluvil s některými dětmi.“

„Ovšem, ale nevím, jestli tady dnes budou, ráno některé chyběly na nástupu.“ řekla Kornélie.

Rafan se zapotil. Tušil zradu. „Chtěl bych mluvit s Hankou, Petrou a Bořkem a taky s těmi třemi nezapsanými.“

„Právě ti se k rannímu nástupu nedostavili. Vrchní ošetřovatelka tady ale nebyla, a tak jsme odešli do normálního zaměstnání.“ odpověděla Kornélie. Pak se na Rafana dlouze zadívala, jako by se na něco rozvzpomněla. Neřekla ale nic.

„Helaro, tak s Bachovou zmizely i děti, které se mnou včera mluvily“ sdělil kolegyni Rafan.

„No tak to už přestává všechno. Bachová je asi v nějakém magicky odstíněném prostoru, nemůžeme jí najít. Přerůstá to v průšvih prvního řádu.“

„Asi bys měla přijít, přece jen máš jiné možnosti.“ doufal, že si Helara uvědomí, že jako ochránce ve výcviku nemá hůl moci.

„Jasně, hned jsem tam.“ Chvíli se odmlčela, a pak sdělila Rafanovi: „Půjde se mnou i Bdělý. Je něco na nástupišti?“

„Není“

Vzápětí se otevřela uprostřed nástupiště brána a z ní vyšla Helara následovaná bdělým a ochráncem, který zasahoval ráno v přístavu.

Staviroh si uvědomil, kdo přišel, a došlo mu, že je zle. Nejraději by se vypařil, ale to teď nebylo možné, protože Bdělý kráčel přímo k němu. „Vy jste pověřen za radu města správou Útulného domova?“

„A-ano.“

„Okamžitě mi sežeňte kompetentního vedoucího domova.“

„Vedoucí ošetřovatelka Bachová je nezvěstná.“

„Tak odpovědného zástupce pro oddělení menších dětí.“

„Sežeňte ošetřovatelku Agátu“ zavolal zoufale Staviroh.

Jedna z ošetřovatelek se rozeběhla do baráku a za chvíli přivedla zaraženou Agátu.

„Vy zastupujete vrchní ošetřovatelku Bachovou v oddělení malých dětí?“

„Já .. já nevím. Občas jí pomáhám s přípravou zaměstnání.“

„Především mi řekněte, kde je umístěný prostor, který se tady nazývá Díra.“

„To ví jenom Bachová“

„Kdo umí odtud dostat děti, které jsou tam zavřeny?“

„Jenom Bachová.“

Bdělý se obrátil na Staviroha: „Přivedete mi někoho, kdo nám umožní inspekci v prostoru zvaném díra a návrat dětí, které jsou tam zavřeny?“

Staviroh padl na kolena a sepjal ruce: „Nikdo jiný než Bachová to asi neumí.“

„Tak vy jste připustil používání tak nebezpečného magického zařízení, aniž

by byla zajištěna bezpečnost dětí a zdravotní dohled nad nimi?“

Staviroh mlčel a třásl se po celém těle. Zazářila hůl moci.

„Obviňuji vás z hrubého porušení povinnosti správy Útulného domova a ohrožení života chovanců domova! Protože zřejmě zatajujete skutečnosti, které by mohly vést k záchraně ohrožených dětí, nařizuji okamžitý invazivní průzkum celého vašeho vědomí.“ a pokynul Helaře.

Rafan tiše špitnul: „Dej si záležet.“

„No to si piš, že to neodfláknu.“ Položila ruku Stavirohovi na čelo a ponořila se do meditace. Za chvíli Staviroh začal vzdychat, vykřikovat bolestí a svíjet se. Helara se opravdu snažila. Pak se napojila na vědomí bdělého a zjištěné informace mu předala.

Bdělý se otrásl hnusem: „Člověče, vždyť vy s těmi dětmi zacházíte jako s dobytkem. Kdepak, ten kdo by se takhle staral o dobytek, by brzy přišel před soud. Kolik dětí jste za ty dlouhé roky umučili, a prodali do otroctví! A to jste ještě asi opravdu nevěděl o všem, co se tady děje.“ Pokynul druhému ochránci, ten nasadil Stavirohovi náramek poslušnosti a branou ho odvedl do vězení Bdělých.

Pak se obrátil Bdělý na Rafana: „Ten zásah v přístavu se ti povedl. Do té doby jsem moc nevěřil, že tady jde opravdu o něco vážného.“ Rafan se jen lehce uklonil.

„I o vás jsme se něco málo dozvěděli, Agáto. Až dopadneme Bachovou, bude toho možná víc. Kdybyste se vyzpovídala a pomohlo nám to v pátrání, možná bychom vás ani neobvinili, pokud vaše vina nebude příliš veliká.“

Jindy suverénní Agáta vypadala, že se rozpláče. „Já opravdu nic moc nevím. Bachová si všechny záznamy vedla sama. Nám jen říkala, jak máme které děti zařadit a které jí máme při nějakém přestupku předvést k potrestání. Vím, že jsme mohli upozornit na mizející děti, ale považovali jsme to jen za fintu, jak vyhovět žadatelům mimo termín. Věděli jsme také, že při

výběrovém dnu tady uspokojení žadatelé nechávali peníze nebo drahé kameny, ale bylo tomu tak odjakživa a nespojovaly jsme si to s žádným otroctvím.“

„Opravdu?“ zeptal se Bdělý a potěžkal hůl moci.

„No, bylo to někdy dost divné, ale nikdo do toho nechtěl moc strkat nos. Jednak jsme nechtěly přijít o místo, jednak to mohlo být nebezpečné. Vidíte sám, jak rozsáhlé spiknutí to bylo.“

„Řekněte nám ještě, odkud posílala Bachová děti do díry?“

„Já nevím, odvedla je do baráku a pak už tam nebyly.“

Bdělý cítil, že vyprávění Agáty nemá daleko k pravdě, tak už ji dále nevyslýchal. Obrátil se na něj ale Rafan: „Na tu poslední otázku bych asi dokázal odpovědět dost přesně. Živě si to místo vybavuji.“

Bdělý povytáhl obočí. „Ty jsi tam byl také?“

Rafan jen přikývl.

„Víte co, zavoláme nejdříve specialistu časostopaře a specialistu na vizualizaci minulosti, abychom zbytečně stopy neponičili.“ rozhodl Bdělý. Zavedeš na to místo nejdříve je.

Rafan se rozhodl využít přestávky a zajít za dětmi na zahradu. Rozdal jim sušenky a nechal je hrát si s Tulíkem. Kornelie nic nenamítala. Ještě se celá třásla, ale za chvíli k Rafovi přistoupila a oslovila ho: „Rafaeli“.

Rafan sebou trhnul a otočil se na ní.

„Tak přece jsi to ty“ usmála se. „Poznala jsem tě hlavně podle aury. Ty a Svát'a jste měli nejhezčí auru ze všech dětí, které jsem tady potkala. Myslely jsme, že ses utopil. Mě to bylo líto, ale Bachová tenkrát soptila. Druhý den se vydala za vašimi náramky, ale našla je daleko v moři. Bdělé se pozvat

neodvažovala, ti by jí mohli přijít na její nekalé pletichy.“

„Jak jste to tady s nimi mohla vydržet?“

„Snažila jsem se trochu dětem pomáhat, pokud to šlo. Ale Bachová si to dobře hlídala.“

Chvíli mlčela. „A co Svát'a? Taky to přežil?“

„Jo, teď je v komunitě svatého Sekurita a pomáhá jim tam vzkřísit stromy, které poničili draci.“

„Jo rostliny, ty mu vždycky šly.“

„Přežila to i Hanka. Ráno jsem ji zavolal, aby pomohla dvěma polomrtvým holkám, které vytáhly z lodi. Přišel jsem na to náhodou, ráno se tam hádala sestra Fanina s kapitánem lodi, že je dnes nemůže převzít.“

„To je mrcha!“

„Kapitán se bál a chtěl je hodit do vody na širém moři. Zabránili jsme jim v odplutí na poslední chvíli.“

„A zachránili jste je?“

„Jo, jsou teď v Santareně s Hankou. Je to všechno na moc dlouhé vyprávění. Teď se tu asi změní režim, tak někdy zajdu a popovídáme si. Zatím nikomu neříkejte, že jste mě poznala. Nevzpomínáte si přece jen na nějakou maličkost, podle které bychom mohli najít Bachovou a ty nešťastné děti. Každá chvíle je drahá. Jde jim o život!“

„No, jestli jsou v díře, tak tam snad ještě chvílku vydrží, ne?“

„Je jich šest! Tolik dětí tam snad ještě nikdy nebylo. A jsou dost malé, nevím, jestli si uvědomí, že by mohly pít kapající vodu.“

„Takže když je do dvou dnů nenajdete, může být po nich?“

„Je to bohužel ještě horší. Podezříváme Bachovou, že dírou předávala ještě živé děti harpyjím.“

Kornelie sepnula ruce. „Proboha, jak jen mohla? To kdybych věděla, tak jí snad vlastníma rukama zaškrtnu. A co s nimi Harpyje dělaly?“

„Nevím, nikdy před tím se to nestalo. Děje se něco moc zvláštního, a když se to nepodaří zastavit, bude z toho možná celosvětový průšvih.“

Kolem Bdělého nastal ruch. „Asi už jsou tady specialisté. Prosím vás, zůstaňte s dětmi venku, dokud to tam neprozkoumají. Hluk by je možná rušil.“

Kornelie kývla na souhlas a Rafan odběhl k baráku.

„Nejdříve provedeme vizualizaci minulosti“ řekl Bdělý, „abychom se přesvědčili, že tam Bachová děti skutečně zavřela. Rafaeli, zaveď nás na místo, které si pamatuješ.“

Vstoupili do pracovny Bachové a Rafan ukázal na protější dveře. Byly zamčené. Ani patentní zámek však neodolal šikovným prstům Helary. Dveře se otevřely a uviděli holou místnost bez oken a nábytku. Nikdo nechtěl použít magické světlo. Specialista vstoupil do dveří a soustředil se.

„Abychom nešli zbytečně daleko do minulosti, budu zobrazovat děje pozpátku. Nevadí?“

Bdělý souhlasil a začal se rozvíjet obraz. Bachová vždy dítě dovedla do místnosti, pak začarovala, dítě se nadzvedlo, chvíli viselo v prostoru a pak zmizelo. Rafan na to zíral a pak mu došlo, co je špatně. „Ty děti nemají náramky. Ona už je nemůže zavolat zpátky!“ zvolal. Bdělý se přesvědčil, že má Rafan pravdu. Pro záchranu dětí tedy nemělo smysl hledat Bachovou. Museli díru najít a k dětem se prokopat, nebo pro ně dojít divokou branou. Snad bude stopař úspěšný.

Odborník na vizualizaci se stáhnul z místnosti a udělal místo svému kolegovi.

„Nejedná se o bránu běžného typu. Tělo se vždy přesouvá s kouskem okolního prostoru. Neprochází hranicí mezi prostory, ale jakoby se vypaří v jednom prostoru a zkondenzuje ve druhém. Dráha přesunu se nedá sledovat. Pokusím se ale simulovat přesun a zaměřit místo, kam přesun směřuje.“

Specialista se soustředil, bylo vidět, že ho to stojí hodně sil. „Dochází mi energie“ zašeptal. Rafan si vzpomněl na magické kamínky a vtiskl mu jeden do dlaně. „Dík, teď už to snad mám.“ Helara mu podala mapu a on zapíchl špendlík na místo vzdálené odtud asi padesát kilometrů.

„No nazdar“ uklouzlo Helaře. „Zná to tam někdo?“ Všichni pokrčili rameny.

Rafan se zamyslel: „Snad některá vychovatelka, někdo to tam přece musel upravovat a možná tam přemísťovali materiál nebo dělníky?“ Ale pořádnou auru měla přece kromě Bachové jenom Kornelie!

Rafan vyběhl s mapou ven. Za chvíli se vrátil s Kornelií. „Kornelie tam někam otevírala bránu, když tam přemísťovali dělníky na opravy!“

Vyšli ven, a branou, kterou otevřela Kornelie, se Rafan a Helara dostali na plošinku mezi skalami. „Něco dělali támhle“ ukázala Kornelie na vrcholek skalní stěny. „Můžu už dovést děti na večeři?“

Rafan přikývl a Kornelie se vrátila k dětem.

„Kdyby tady tak byla Silasienta, ta by to viděla hned“ zalitoval Rafan. Stáli a prohlíželi si skálu. Náhle Rafan uviděl Hančin krystal. „Nik už si holky odvedl, teď s nimi už komunikuje nějaký psycholog u ochránců.“

„Hanko, stojíme teď pod skálou, kde je někde díra. Je to dost daleko od Útulného domova, ale Kornelie si vzpomněla na bránu, kterou sem jednou otevírala. Potíž ale je, že nevíme, kde by ta jeskyně mohla být. Skála je obrovská. Tak jsem si vzpomněl na Silasientu. Kdyby to tak někdo uměl jako ona!“

„Silasienta tady sice není, ale znám někoho, kdo zkoušku z podzemních zdrojů udělal na 91 bodů. Pro takového genia by neměl být problém najít otvor, kterým dýchá 6 dětí.“

„Jsem trouba, že jsem si to neuvědomil. Můžeš Andy dopravit do Útulného domova? Vezměte si ale prkna, pokud možno i pro mě. Těžko bychom tam lezli.“

„Helaro, máš dost magie? Mně už došly kamínky a budeme ještě několikrát otvírat bránu a létat na prknech.“

„Jasně, Demitův náramek je přímo nevyčerpatelný. Ve volných chvílích ho vždycky doplňuji. Doplň si.“

Slunce už zalézalo za hory a snášel se soumrak. „Sakra ať už jsou tady!“

Hančin krystal Rafanovi zakmital. Otevřel bránu a dvě holky se třemi prkny byly tady.

„Že jsi taky jednou vzpomněl na mě!“ hlásila Andy a podala Helaře ruku. Tak se tam podíváme ne?

Tři supervolonová prkna vylétla na skálu. Její povrch byl členitější, než se zdálo zdola. Andy se soustředila a za chvíli povídá: „Támhle za tím šutrem se vzduch nějak chvěje. To asi nebude ohřáté od sluníčka.“ Ostatní tam sice nic z dálky neviděli, ale když tam nakoukli, byl tam mříží zakrytý otvor.

„Ventilace bude dlouhá a hodně členitá, když tam nepronikne žádné světlo“ řekla Andy a zaječela do otvoru: „Je tam někdo?“

Dlouho naslouchali, nic se neozvalo. „Ha-lo“ zavolala Hanka. Za chvíli velmi slabě uslyšeli: „Halóó“

„Jsou tam! Ale jak je dostat ven?“

„Je to dost zoufalý krok, ale zkusím otvírat tak po dvou metrech divokou bránu. Když narazím, tak zase dva metry přidám. Bude to ale stát hodně magie. Hanko, zalet' prosím k Helaře pro magický náramek.“

Když Hanka odlétla, Rafan Andy prudce objal a políbil. Oba se šťastně usmáli a Rafan začal s délkou brány asi 5 metrů.

„Hloupé je, že jeskyně nemusí být přímo pod námi. Možná nejlépe by bylo vždy prohmatat stěnu a najít větrací otvor. Podle jeho polohy pak bránu trochu posunout“ řekla Andy. „Myslím, že bych ten otvor mohla vždycky najít po čuchu, abychom se tam neplácali jako slepci.“

„Andy se soustředila, pak povídá: „Kousek dozadu!“

Rafan udělal bránu do hloubky asi 7 metrů.

„Sakra, ta větračka se fakt strašně kroutí. Teď je skoro na kraji brány tady“ ukázala Andy.

V devítimetrové bráně na daném místě otvor vůbec nebyl. Hanka přilétla na prkně a podala Rafanovi náramek.

„Tak uděláme 8 metrů.“ povídá Rafan. Andy zapátrala a řekla: „Tady kanálek běží skoro vodorovně. Další zkus až tady.“

V devíti metrech byl kanálek téměř uprostřed. Už se posunuli na šikmou část skály. Náhle Andy povídá: „Myslím, že vidím otvor, kudy se vzduch nasává“ a ukázala na místo o dobrých dvacet metrů níž, v šikmém svahu. Hanka tam zaletěla na prkně a zdvihla palec.

„Tak to vypadá, že bychom mohli mít směr“ řekla Andy. Udělej tak 12 metrů tímhle směrem.

Rafan bránu vytvořil, a Andy zajásala: „Šachta se rozšiřuje, ale jde kousek dozadu. Takže 14 metrů tudy!“

Brána se otevřela téměř v celé šíři. „Víte někdo, jak je ta díra hluboká?“ ptala se Andy.

„Nevím. Zkusím 16 metrů.“

„Tak tady už je skála, zkus 15“

„Jó, to je ono, tady je zase skoro celá šířka. Jen abychom na nějaké dítě nešlápli. Víš co, Rafane, podej mi ruku, já se tam pomalu budu spouštět a nohou šátrat, jestli tam někdo neleží. Tady je něco měkkého, vedle to jde a tady už stojím na skále! Ještě mně drž, postavím se druhou nohou. Rafane, udržuj bránu, já kousek couvnu, abych tu byla celá. Hanko, pojd' sem, musíš

mi posvítit.“

„Helaro, nemáš baterku? To je škoda. Nedá se nic dělat. Musím svítit magicky. Děti, nebojte se, vytáhneme vás ven.“

Po jednodenním pobytu v díře děti nebyly tak moc zesláblé. Stavěly se na nohy a Andy s Hankou je obalily magií a zdvíhaly do brány, odkud je Rafan vytahoval. Zbývalo už jen poslední dítě, když se najednou protějšší stěna jeskyně rozjasnila popelavým svitem a zjevila se harpyje.

„Co tady děláte?“ zvolala, až se skála zatřásla. Andy, která harpyji nikdy neviděla, okamžitě omdlela. Hanka sevřela oči, vybavila si krystal Kelainy a v duchu zašeptala „Ctihodná aveleto, prosím ozvi se mi, nebo zemřeme.“ Spojení naskočilo okamžitě. Hanka nic neříkala a přesto, že to nikdy nezkoušela, pustila krystal Kelainy k sobě. V tu chvíli stála místo Hanky proti nepřátelské harpyji aveleta Kelaina. Vztáhla ruku a zvolala: „Huisaro, zbavuji tě kouzelné moci. Tvé tělo se rozpadne v prach.“ Mávla drápem a na místě nepřátelské harpyje zbyla jen hromádka peří. Hančino tělo leželo bez vlády na místě, kde před chvílí ještě byly děti.

„Holka nešťastná, co jsi to udělala! Tím, že jsi mne vzala do svého krystalu, jsi vyhnala svého ducha z těla! Budeš se umět vrátit?“

„Sam to dokázal?“

„Ano s pomocí bratra ano.“

„Tak to dokážu taky“ řekl Hančin duch. Kelaina narovнала zkroucené tělo. Hančin duch se postavil za hlavu a rozhodným skokem skočil do těla. Tělo se pohnulo a Hanka zasténala. Pak zavolala „Nepotřebuji vázací kouzlo, vydržím to!“

Chvíli sebou škubala, pak se zvolna posadila. „Ctihodná aveleto, nevím, jak ti poděkovat.“

„Vlastně bych měla poděkovat já tobě. Tím, že jsi bez váhání vložila můj

krystal do svého, jsi mi umožnila zneškodnit nebezpečnou odtrženou harpyji. Byla tak překvapená, že se nezmohla ani na odpor. Tentokrát vás tvoje dračí povaha zachránila. Je s podivem, do jakých akcí se pouštíš, když nevíš, jak to dopadne. Co kdyby se tvůj duch ocitl rovnou za pomezím? Odtud už není návratu!“

„Je fakt, že jsem o tom neuvažovala, ale cítila jsem, že tím ohrozím jen sebe, kdežto kdybych to neudělala, asi bychom na to doplatili všichni.“

Kelaina zkontrolovala, že Andy je ještě v mdlobách, jinak by jí musela vymazat paměť. „Tobě věřím, Hanko, kdybych vymazala tvé vzpomínky, vymažu i svůj krystal. Já však cítím, že ho ještě budeš potřebovat. Tak mě nezklam!“ a Kelaina zmizela.

Hanka se sehnula nad posledním dítětem, které dosud spalo. Obalila ho magií a podala do brány. Rafan si ho odebral.

„Co to proboha bylo, Hanko?“ probrala se Andy.

„Viděla jsi přízrak, ale už je to pryč. Musíme se vrátit, nebo nám Rafan omdlí vyčerpáním a my tady zůstaneme navždy.“

Andy se rychle sebrala a prošla branou. Rafan jí uchopil za ruku a pomohl jí nahoru. Pak pomohl také Hance a zavřel bránu. Sedl si a nebyl únavou schopen slova.

„Otče“ kontakt s jednorožcem naskočil hned.

„Dcero, co se stalo? Můj šestý smysl mě málem roztrhl.“

„Právě jsem zažila jeden z nejhorších okamžiků ve svém životě. Ale nesmím o tom vyprávět. Jsem už v pořádku.“

„Jsi hodná, že si mi to sdělila. Trápilo by mě to.“ Jednorožec jí poslal mentální pohlazení a odpojil se.

„Co tam s vámi je?“ volá zdola Helara. Už tady skoro mrznu. Hanka sebrala poslední sílu a vytvořila pro ni bránu nahoru. Na prknech už by asi létat nedokázali.

„No nazdar“ řekla, když uviděla napůl omámené děti a zcela zmožené kolegy. Dala Rafanovi a Hance cucnout magie z náramku a spojila se s kolegou v Útulném domově. Udělám za chvíli bránu na nástupiště. Jsme tady ale ve tmě na dost členitém místě. Sežeňte někde aspoň dvě pochodně a připravte se, že nám pomůžete nosit děti.“

Pochodně byly zapáleny, Helara otevřela bránu, protáhla jí zbědované děti a vychovatelky je odnesly do baráku. Pak prošli ostatní a Helara bránu zavřela.

Hanka oslovila trpaslíka: „Můžeš připravit várnici čaje a všechno pečivo, co máš? Já ti to nějak odvedu.“

Zachariáš to připravil zázračnou rychlostí. Hanka otevřela bránu a spolu s ním, Andy a Rafanem jídlo pronesli. Každý si vzal hrnek čaje a sladkou housku. Hanka s Andy donesly čaj a pečivo dětem, které přivedly z díry. Pak Zachariáš ukázal na koše s pečivem a zavolal na ošetřovatelky: „Tak zavolejte děti, kdo má hlad, ať si vezme“. Děti se nenechaly pobízet a housky rychle zmizely.

„Já jsem se tak lekla, že jsem hned omdlela. Co to prosím tě bylo?“ vzpomínala Andy, „Harpyje? Jak jsme to přežily?“

„Víš, Andy, jsou věci, které nesmím nikomu říct. Mysli si, že to byla iluze a že se vlastně nic nestalo. A hlavně nic nikomu neříkej, ani Rafanovi – on je ochránce a musel by to napsat do hlášení. Teď už jsou děti v bezpečí a tobě nic nehrozí.“

Andy na Hanku zamyšleně hleděla a pak povídá: „Sbíhá se k tobě moc osudových nitek. Máš moc zajímavých i děsivých přátel, a přesto jsi fajn holka. Díky, že jsi mi pomohla. Víím, že nebýt tebe, tak bych to nepřežila.“ vrhla se jí na rameno a rozplakala se.

Setkání s králem

Ve Stavirohově mysli sice bylo dost informací o úplatcích, ale to už nespadá do kompetence ochránců. Bachovou se nepodařilo najít, ale na Útulný domov už neměla vliv. Co ale s Útulným domovem dál? Jak dát jeho chovancům možnost přežít a uplatnit se i v dalším životě? To už ochránci nejsou oprávněni řešit.

Takovými myšlenkami se obírali úspěšní zachránci. Bdělý pověřil Helaru s Rafanem, aby ráno zašli za purkmistrem a seznámili ho s výsledky vyšetřování a záchranných akcí. Helara vešla do předpokoje a požádala Jitku, aby je uvedla. Nepřipustila, že by je purkmistr mohl nechat čekat.

Purkmistr očekával nepříjemný rozhovor. Neměl teď spolehlivé zprávy o tom, jak to v Útulném domově dopadlo a z toho, co se mu doneslo, věděl, že to bude mít nemilé důsledky i pro něj.

„Přišli jsme, abychom vás seznámili s výsledky vyšetřování a záchranných akcí ochránců“ spustila hned Helara. Nečekala na vyzvání a sedla si. Purkmistr a Rafan se také posadili.

„Především Vám musím sdělit, že jsme na místě zadrželi pana Staviroha a obvinili ho z hrubého zanedbání dohledu nad péčí o děti s těžkými následky na životech a zdraví dětí. Pan Staviroh teď sedí ve věznici ochránců. Dále vám sděluji, že se nepodařilo dosud dopadnout vrchní vychovatelku Bachovou, která je obviněna z týrání dětí, obchodování s dětmi a ze zavinění smrti několika dětí. Každý, kdo o Bachové cokoli ví, je povinen neprodleně informovat ochránce. V případě, že jí bude pomáhat, bude také obžalován ze spoluviny na uvedených vraždách.“

Purkmistr soustředěně naslouchal a čekal, co bylo přičteno na vrub jemu.

„Dále je na útěku vychovatelka Fanina, která je obviněna z účasti na obchodování s dětmi a neposkytnutí nutné pomoci dětem, které jí měly být předány. Obviněn je také kapitán lodi a rozbíhá se pátrání po ostatních

lidech, kteří se účastnili tohoto hnusného komplotu. Sdělují vám, že i vy jste podezřelý, ale zatím budete vyšetřován na svobodě. Neopouštějte město a budete k dispozici ochráncům, kteří povedou vyšetřování“ a Helara vstala a nasadila purkmistrovi sledovací náramek.

„Konečně vás žádám, abyste podnikl všechna nezbytná opatření k ochraně životů a zdraví chovanců Útulného domova a zajistil pro ně řádné stravování a pedagogický dohled.“

Purkmistr seděl jako zařezaný. Když Helara skončila, jen pokorně potvrdil: „Ano, zajistíme, aby chovanci byli řádně zaopatřeni.“

Rafan se také zvedl. „Další vyšetřování povedou kolegové, kterým to tady místně přísluší, kterým bude pomáhat tady kolega Vron. Sbohem“ rozloučila se Helara, aniž purkmistrovi podala ruku.

Vyšli před radnici. „Už to tu nemůžu ani cítit. Prosím tě dohlédněte na to, aby se jim tam nic nestalo. Já napíšu hlášení Bdělému sama. Naštěstí tu včera byl, tak to nemusím rozvádět.“ Podala Rafanovi ruku a pak vytvořila bránu, kterou odešla.

Rafan se přemístil do domova. Potkal tam Hanku, která se sem přemístila, aby dohlédla na stravování dětí.

„To je hrůza, v kuchyni mají všechny potraviny už dávno prošlé. Ten, kdo je přebíral, si asi taky pořádně namastil kapsu. Mělo by se to všechno vyhodit a přivést čerstvé. Ještě, že je tady vlastní pekárna. Našla jsem v kuchyni pomocnici, která se mi zdála nejschopnější. Je jí sice jenom čtrnáct let, ale vařit asi docela už umí a ostatní děti jí poslechnou. Z potravin, které ještě nejsou zkažené, jsme daly dohromady alespoň jídelníček na nejbližší tři dny. Vaření mě dřív nebavilo, ale teď jsem vděčná Zachovi, že mě k tomu přitáhnul.“

„Něco s tím přece musíme udělat. Nemůžeme to nechat na tom purkmistrovi, který vlastně to všechno svinstvo zastřešoval!“ povídá Rafan. „Napadlo mě - kdo je vlastně nejvyšší autoritou na Jižním kontinentu?“

Vždyť tady je království. A kdo je králem?“

„Silmur. No to je gól. Mezi ním a městskou radou je určitě nějaké knížátko. Ale co kdyby se z Útulného domova stal útulek pod záštitou samotného krále? Asi by musel jmenovat nějakého správce, asi by ho to něco stálo, ale to je přece pro království pakatel!“

„Troufneš si, Hanko kontaktovat samého pana krále?“

„Zkusím to. Na tu dálku mě snad nezabije.“

Hanka si vybavila Silmurův zjev a za chvíli kontakt naskočil.

„Kdo se mi to vkrádá do myšlení? Že by jedna dračí holka, která už mě léta nezná?“

„Ještě si na mě pamatuješ, Silmure?“

„Ty jsi nezapomenutelná. Vlastě jsi tu záchranu království celou zorganizovala a já jsem ti za to nic nedal.“

„Myslíš, že bys na mne měl trochu času?“

„Na tebe vždycky. Přijď třeba hned. Budu tě čekat na louce před hradem za půl hodiny.“

Za půl hodiny se Hanka umyla, převlékla a pak otevřela bránu na louku před hradem. Našla tam krále na koni a ještě jednoho osedlaného koně.

„Vítej. Naskoč na koně a řekni, co máš na srdci.“

Pomalů se na koních projížděli po lukách a Hanka vyprávěla Silmurovi celou historii Útulného domova.

„Parchanti. Ještě, že jste s nimi tak zatočili.“

„No, ještě to není dokonalé. Zatím to vypadá, že nikdo jiný než místní

radnice o domov nemá zájem. Jestli to ale bude na nich, tak se tam vlastně nic nezmění.“

„Co jsi vymyslela.“

„Kdybys byl třeba ochoten tam jmenovat královského správce a celý projekt rozumně zafinancovat, tak by se to dalo úplně změnit.“

„Co by to stálo?“

„No, muselo by se to tam přestavět, zaměstnáno by tam bylo tak patnáct lidí a pak strava a skromné ošacení tak pro sto dětí. Něco by asi dali i sponzoři, ale všechno by muselo být řádně evidované a děti by se v rodinách musely sledovat, aby z nich nebyli zase otroci.“

„Asi by nám to díru do rozpočtu neudělalo – pokud bude mír ... “ zamyslel se Silmur a pak řekl:

„Dej dohromady konkrétní návrh a navrhni konkrétní lidi. Tobě stoprocentně věřím. Jak to budeš mít, přijď a já vydám dekret.“

„Díky, Silmure.“

„Tak to bychom měli, a teď tě zvu na oběd. Královna i sestra Diana tě určitě rády uvidí.“

Stolování vládce Silmura bylo na hony vzdálené přepychu, který Hanka zažila na Quinwalu. Přesto bylo u stolu dost místa pro hosty. Když Diana Hanku uviděla, objala ji a hned ji posadila vedle sebe.

„Musíš za nás ještě jednou poděkovat Zachariášovi a Vronovi za ten lék.“ řekla princezna. „S jeho pomocí jsme epidemii potlačili. Za peníze nalezené v královské pokladnici jsme nakoupili dost osiva pro všechny. Teď už hospodářství vzkvétá a lidé jsou spokojeni.“

„A jak odbojní pánové? Nejsou královské věznice přeplněny?“

„Naopak, zejí skoro prázdnotou. Měla jsi vidět, jak se lordové snažili“ smál se Silmur. „Odmítlo jich jenom pár, a ti naši vězníci rozhodně nepřeplnili. Jejich statky jsme vyvlastnili a věnovali věrným vasalům. To víš, nesmí se to s dobrotou přehánět, jinak by si lidé mysleli, že král je bačkora.“

„Silmur je dobrý král“ pronesla královna matka. „A ke mně se chová jako ke své matce. Nemohu si stěžovat. A ty ses jen přijela podívat, nebo máš něco na srdci?“

Slova se ujal Silmur. „Ochránci odhalili obchodování s dětmi v útulku na mořském pobřeží. Divil bych se, kdyby se do toho Hanka nezapletla. Teď jsou přetřaty kořeny zla, ale je třeba pro děti zavést nový pořádek a lepší domov, než byl ten před tím.“

Matka královna projevila živý zájem. „Musíš mi to, Hanko hezky celé vyprávět.“ Dojedli, nechali si přinést čaj a Hanka celý příběh vyprávěla královně a Dianě. Když se dostala k plánům na další existenci útulku, královna i Diana ožily. Královna řekla: „To je ono, takhle by to nějak mělo vypadat! A Silmur slíbil, že to podpoří?“

„Mám ten plán domyslet a dopracovat do konkrétní podoby. Silmur slíbil, že pak vydá patřičný dekret.“

„No to je prima!“ zatleskala princezna. „Musíme se přece o ty děti postarat.“

„A taky dohlédnout na to, aby se tam zase neusadili nějakí podvodníci“ doplnila královna. Měli bychom pozemek vykoupit a postavit tam všechno, co ty děti potřebují. Podle toho, co říkáš, by se ty baráky měly postupně zbourat a postavit tam pěknou ubytovnu, jídelnu a hernu.“

„A taky tělocvičnu a nějaký bazén“ přidala se Diana. A tak spolu plánovaly, dokud je nevyrušil Silmur: „Pozor, aby tam nebyl palác honosnější než naše královské sídlo. Nebo se tam chcete přestěhovat?“ zeptal se s úsměvem. Hanka se rozloučila s královnou a Dianou a odešla se Silmurem.

„Jsem šťastný, že to královnu tak zaujalo. Poslední dobou se mi zdála nějak

znuděná. Tohle je asi přesně to, co potřebovala. Jenom prosím tě ten projekt pojmi střízlivě. Jednak nemáme peněz na rozhazování, jednak by se děti měly připravovat na život a ne žít jako v bavlnce a pak se dostat do tvrdé reality života, který se s nimi mazlit nebude.“

Hanka přikývla: „Vím, co máš na mysli. Nebude tam žádná vatička. Královna je může trochu rozmazlovat při návštěvě, ale jinak tam bude správný režim.“

„Myslím, že si rozumíme“ ukončil debatu Silmur a Hanka se přemístila do Santareny. Před spaním ještě chtěla popřát dobrou noc Plamovi.

„Nějak dlouho ses neozvala, sestřičko. Máš nějaké starosti?“

„Starostí mám, že mi jde z toho hlava kolem. Ale ten největší průšvih kolem Útulného domova jsme snad už vyřešili.“ a Hanka vyprávěla Plamovi, co zažila v posledních třech dnech. „Teď budu muset navrhnout, jak bude fungovat dál, když je hlavní vychovatelka na útěku.“

„Vidím, že se nenudíš. Je z tebe významná osoba. Tak se na to pořádně vyspi.“ Rozhovor ukončil jako obyčejně fouknutím do vlasů – aspoň mentálně. Hanka usínala s úsměvem.

Svát'ův plán

Po snídani se Svát'a věnoval léčení stromů. Měl radost, jak se krásně zelenají. I když jim nové listí už v létě nenaroste, určitě budou mít dost energie, aby přežily příští zimu.

Na obědě ho oslovila vidajláma: „Máme přijít k velmistrovi.“

Svát'a se raději na nic neptal a šel. Velmistr je očekával a bylo na něm vidět, že věc, kterou budou řešit, mu není dvakrát příjemná.

„Vidajláma mne seznámila s plánem, který jste včera probrali. Ani mě nepřekvapilo, že se hlásíš i k tomuhle. Nicméně za uzdravení stromů ti musím poděkovat.“

Chvíli mlčel a pak pokračoval: „Situace, do které mne dostala smlouva s draky, je pro mne těžko stravitelná. Nestor má u mě vroubek, spíš pořádný zásek. Ale s tím už nic nenadělám.“

Začal přecházet po místnosti. „Myslím, že to, co jste vymysleli, je proveditelné a že to řeší situaci bez nebezpečí, že bude narušena zdejší morálka. Budeme muset zkontrolovat, zda máme dvě rakve. Průtah s pohrbem by mohl mít katastrofální následky. Jak dlouho budeš potřebovat na přinesení vzorků zeminy?“

„Když vezmu větší kyblík, vejde se do něj asi deset kilo zeminy. Hedva i s malou mohou mít tak 80 kilo, takže osm kyblíků by stačilo. Když budu nosit jeden ráno a druhý večer, za čtyři dny to zvládnou. Jestli mi půjčíte pytle, usnadnilo by to pozdější manipulaci.“

„Máme tu transportní bednu tak metr na metr, šedesát centimetrů vysokou. Komfort tam mít nebudou, ale nejdéle za dvě hodiny byste je měli pustit ven, tak to snad vydrží. Spíš jde o to, aby se tam neudusily. Ta bedna nemá žádné otvory kromě několika děr po šroubech ve stěnách.“

„To by asi nestačilo.“ řekl Svát'a. „Ale mám nápad. Nemáte tady malou

hustilku na nafukování lehátek?“

„Možná by se našla.“

„Hedva by mohla opatrně vyfukovat vzduch otvorem při dně bedny a tím by se výměna vzduchu zrychlila. Během noci to vyzkoušíme, a kdyby to nestačilo, vlezou si na vůz k bedně a nenápadně pootevřou víko.“

„To ale můžeš udělat až za vraty, protože bedna bude zapečetěná. Radši půjdu s vámi, aby to proběhlo co nejrychleji. Vidajláma zůstane v domku, aby někoho nenapadlo tam vlézt.“

„Radši bych si vzal bednu dřív a vyzkoušel to na nečisto, třeba se Slavomírou, která je asi stejně veliká jako Hedva.“

„Nutíš nás dělat podivné věci, mladíku. Chtěl bych to už mít co nejdříve za sebou. Dnes je středa, takže v pondělí ráno vypukne epidemie?“

„Hned zítra začnu nosit vzorky. Půjčte mi prosím vědro. Také pytle, jestli by byly.“

„V kuchyni mají pytle od mouky. Tak si o ně řekni. Slavomíro, podívej se po té hustilce. Kdyby byly ze strany draků nějaké připomínky, tak mi je přijď hned říct, Svát'o. Bednu ti dám přivézt zítra“ rozloučil se velmistr.

Večerní dračí komunikace zase proběhla ve třech.

„Souhlasí velmistr?“ zeptal se Habertuder.

„Souhlasí, i když mu to není zrovna milé. Slíbil ale, že nám pomůže. Celá akce vypukne v pondělí ráno, takže by měl z tábora vyjet povoz s transportní bednou v úterý ráno.“ odpověděl Svát'a.

„Tak Hanko, kontaktuj Vrona a připravte se na přemístění. Ať to Vron oznámí Nestorovi a ochráncům, aby nevzniknul zmatek. Já to vyřídím s draky. Zítra večer se zase ozvu.“ a drak ukončil komunikaci.

„Svát’o“

„Slyším a poslouchám.“

„Už abys tady byl. Mám teď nějaké divné sny a moc starostí.“

„V úterý se setkáme, tak vydrž a drž mi palce, ať to vyjde. Dobrou noc.“

Ve zbývajících čtyřech dnech Svát’a chodil léčit stromy a pilně donášel vzorky zeminy z různých koutů sadu. Správce nad tím kroutil hlavou, ale potom, co Svát’a předvedl se stromy, se ani moc nevyptával. Kromě toho nosil Svát’a do svého pokoje i kousky chleba a do lahve natočil čaj.

Ve čtvrtek večer přivezli Svát’ovi transportní bednu. Zkoušel se do ní položit sám, ale byla pro něj moc těsná. Když se do ní nějak svinul, chytaly ho křeče. Doufal jen, že Hedva je o dost menší a že se tam vejde i s Janičkou. Prozkoumal také dírky v bedně. Našel jednu, která byla u dna. Na ní se dala přiložit pumpička, kterou přinesla Slavomíra v pátek večer.

Po svých, v podstatě neúspěšných, pokusech složit se do bedny požádal Slavomíru, zda by to mohla vyzkoušet. Svoji deku sbalil do ranečku, který byl veliký asi jako Janička, a zkoušeli, jestli je šance pumpovat trochu hustilkou. Nebylo to sice dokonalé, ale Slavomíra vydržela v zavřené bedně půl hodiny. Když bednu otevřel, cítil vydýchaný vzduch, ale dýchat se ještě dal. Horší to bylo se vstáváním. Skrčené nohy Slavomíru neposlouchaly. Vzal jí tedy do náručí a něžně jí vyzdvihnul. Cítil, jak se k němu přivinula a políbila ho na krk. Posadil jí na postel a dělal, jako by se nic nestalo.

Slavomíra se několikrát zhluboka nadechla a řekla: „Takže by to asi šlo. Ale chtělo by to fakt co nejrychleji.“ Pak se otočila na Svát’u: „Ale za svobodu bych tam vydržela i pětkrát tolik.“

Denní starosti v domově

Ráno našla Hanka v troubě svoje oblíbené kakao, sladkou housku a jablko. Šla poděkovat a trochu pomoci Zachariášovi a udělala si také balíček jídla na cestu, protože věděla, že v Útulném domově je toho málo i pro děti. Při práci vyprávěla Zachariášovi, jak pochodila u Silmura.

„To je moc dobré řešení. Král z toho nezchudne, o děti bude postaráno a královna bude mít nový ušlechtilý cíl.“ mínil trpaslík. „Možná, že při tom plánování by se ti mohly hodit i nějaké moje zkušenosti. Rád ti pomohu.“

„Jsi moc hodný Zachu. Určitě zajdu, ale nejdříve musíme vyřešit, aby to děti v nejbližším období přežily.“

„Nepotřebuješ nějaké havarijní zásobování?“

„Ne, díky, na tři dny tam ještě jídlo je a pak se to už musí vyřešit nějak zásadně.“

Hanka vyšla na zahradu a přemístila se do Útulného domova.

Bylo dopoledne a dívky z výběrových baráků pokračovaly v zaměstnání podle programu. Menší děti si vzala na starost zase sestra Kornélie. Kluk, který dříve pomáhal v pekárně, do rána upekl docela chutné rohlíky a čtrnáctiletá hlavní kuchařka zajistila alespoň čaj a rozdání pečiva, takže děti vypadaly spokojeně. Hanka ji pochválila a společně se daly do přípravy oběda.

Rafan tady strávil noc. Zkontroloval magické ochrany oplocení a vydal pokyn vrátnému, aby ho o každém příchozím informoval, než ho pustí dovnitř. Jaké bylo jeho překvapení, když prvním příchozím byla Jitka.

„Nazdar, co tu děláš?“ přivítal ji.

Jitka se nevesele usmála. „Purkmistr je celý podělaný a nejraději by na Útulný domov rychle zapomněl. Teď, když zřejmě nebudou žádné příjmy

z prodeje dětí, by to nejraději hned zavřeli. Ale nemůže to udělat ze dne na den. Na odpoledne svolal mimořádnou radu města. Tak jsem zvědava, co dohodnou.“

„A jak v tom jedeš ty?“

„Dohadovali se, koho sem mají poslat. Nikdo z konšelů si nechce přidělovat starosti, a tak purkmistra napadlo, že nejlíp se tu vyznám já, když tu není Staviroh a já jsem tu s vámi byla celý den. Ale já se necítím na to, že bych se tu zrovna vyznala. Řekni mi, jak bych tady mohla být užitečná?“

„Hanka říká, že tři dny to tady ještě s jídlem vydržíme. Městská rada ví, že nemůže okamžitě zastavit financování. Asi by bylo třeba tam odpoledne zajít a žádat na nich peníze alespoň na potraviny. Problém je, že nevíme, co tady jídlo stojí.“

„Tak to bych asi mohla pomoci. Jídlo si chodím kupovat sama, takže mám přehled. Počítám, že ve velkém nemůžou být ceny vyšší než v drobném.“

„Výborně, tak zajdi do kuchyně a udělejte s Hankou odhad, kolik bude stát denně jídlo. To bys pak měla odpoledne přednést na městské radě. Když tě sem vyslali, budou se muset tvým návrhem zabývat. Radši to malinko nafoukněte, počítej s tím, že páni radní budou chtít šetřit.“

„Fajn“ už trochu veseleji řekla Jitka. „Když mě pověřili, budu teď velkou paní. Ale plat mi stejně asi nezvednou.“

Hanka si v kuchyni libovala, že jsou děti šikovné, a že už to zvládají skoro samy. Divily se, že je při práci nikdo nepohlavkuje jako Fanina. Jitka jí přednesla Rafanův návrh a hned se pustily do sestavování jídelníčku na týden. Než pomocníci rozdali oběd, měly už přehled, co je bude strava stát. Braly ceny jako v malém a doufaly, že to co jim konšelé srazí, ušetří na nákupu ve velkém.

„No to abych už vyrazila, rada začíná za hodinu.“

„Neboj, pojd' ještě něco sníst, vezmu tě tam bránou.“ uklidnila ji Hanka.

Tentokrát Jitka neodmítla jídlo, které měly děti. Bylo docela chutné.

Hanku něco napadlo: „Radní se určitě budou chtít domova co nejrychleji zbavit. Kdyby byla vhodná příležitost, zmiň se jim, že jsi náhodou zaslechla, když jsem mluvila s ochráncem a říkala jsem, že mám děti moc ráda a že bych snad našla sponzora na provoz. Když se chytanou, snaž se nějak nenápadně vyzvědět, za kolik by mi celý pozemek včetně jezírka, co je dnes za plotem, prodali s tím, že vyřeším všechny problémy s dětmi, co jsou tady.

Jitka nechtěla věřit svým uším. „Ty myslíš, že bys to utáhla? Víš kolik je to peněz?“

„Já ti to pak vysvětlím. Ale nejednej tak, jako bych tě tím pověřila. Spíš jako že je tajné, že jsi to vyslechla.“

„Rozumím. Tak už pojd'.“ Pak se nechala přemístit k radnici.

Hanka se přemístila zpět do domova. K večeři naplánovali pomazánku. Pekařští pomocníci napekli placky, takže Hanka nemusela zasahovat. Šla si raději popovídat s Kornélií. Děti pracovaly na zahradě, tak že byl čas vypovědět jí stručně, jak to bylo s jejich útekem a studiem.

„To jsem ráda, že se vám to povedlo. Kéž by měly takovou příležitost i ostatní děti, které tady jsou!“

„Vzala byste si na starost oddělení menších dětí?“ zeptala se Hanka.

„Já? Kdopak by si bábu jako já vybral?“

„Dětem rozumíte, umíte to s nimi, zkušenosti máte a je na vás spolehnutí. Co by si mohl kdo víc přát!“

„Stejně to tady asi zavřou. Kdopak by to financoval, když děti nebudou na prodej?“

„Třeba se někdo najde. Mám už nějakou představu a sháním někoho, kdo by mi jí pomohl dotvořit.“

Kornélie se zamračila: „Nemaluj si vzdušné zámky. Nikdo takový se tu nenajde.“

„Ale já už ho našla. Jen se to nesmí rozkřiknout, protože konšelé musí mít pocit, že by se domova rádi zbavili i zadarmo. Když se dozvědí, kdo by to tady měl financovat, budou mít nehorázné požadavky.“

„A kdo by to prosím tě financoval?“

„To právě neprozradím, dokud se nedohodnu s konšely na ceně. Ale věřte mi, že sponzor bude. Takže nepovažujte práci na návrhu nového uspořádání domova za zbytečné.“

„Vypadáš, že máš holou zadnici, ale plány si děláš, jak když vlastníš diamantové doly. Ale budu ti věřit, zatím ses postarala o všechno, co bylo potřeba. Tak já bych to teda brala.“

„Tak přemýšlejte, jaké by mělo být skromné, ale účelné vybavení pro menší děti, jak by se měly postavit baráky a tak. Jen mimochodem. O děti se pořád staráte jen vy. Kdepak je sestra Agáta.“

„Ta je po té ostudě zalezlá v kanceláři a ani nevystřčí nos.“

„Tak jí řekněte, jestli tady chce dále pracovat, tak ať se taky trochu stará. Jinak budeme muset najít někoho jiného. Nebo si myslíte, že s ní radši nemáme počítat?“

„Myslím, že zas není tak špatná. Snažila se zalíbit Bachové, tak byla na děti někdy zbytečně přísná. Kdyby bylo ale na mě, za kolegyni bych si ji nevybrala.“

Hanka našla krystal Jitky. „Ještě zasedáte?“

„Jo, ale ozvi se tak za hodinu.“

Rafan seděl na trávě a pozoroval, jak si hrají děti s tulíkem.

„Máš představu, jak to chodí u větších dětí?“ zeptala se Hanka.

„Ani ne, mohli bychom tam zajít.“ Plavík se usídlil v kapsičce a šli.

Chloubou výběrových baráků byla jídelna, kde si zájemci vybírali děti, které si odvedou. Tato místnost byla opravdu hezká. Vyšla jim v ústřety ošetřovatelka, kterou neznali. Vypadala, že nečeká, že by se výběrových baráků události minulých několika dnů dotkly. Asi bylo na čase jí vysvětlit, že je na omylu.

„Ještě jsme se nesetkali“ oslovil ji Rafan. „Já jsem Rafael Vron pověřený ochránci, abych dohlédl na dodržování pořádku v domově v době nepřítomnosti vrchní ošetřovatelky. Moje sestra Hana mi pomáhá dohlížet na kuchyň a děti, které byly postiženy nedávnými událostmi.“

„Tady je pořádek a vše běží v zavedeném rytmu“ odpověděla ošetřovatelka. „Připravujeme se na výběrový den.“

„Vzhledem k dosud nevyjasněné trestné činnosti hlavní ošetřovatelky a dalších osob není jasné, zda, a za jakých podmínek se bude výběrový den konat.“

„Promiňte, já jsem se asi přeslechla. Z čeho pak budou ty ostatní děti žít?“

„To se řeší. Dosavadní průběh výběrových dnů měl však spíše charakter obchodování s dětmi, nežli osvojování dětí k výchově. Tím má charakter trestné činnosti a osoby odpovědné za to, co se už stalo, budou potrestány.“

Ošetřovatelce to pomalu docházelo. „My, tedy já a kolegyně z tohoto oddělení, jsme ale výběrové dny neorganizovaly, jenom jsme dětem vštěpovaly potřebné praktické znalosti. Pak jsme také pomáhali starat se o hosty.“

„Nikdo vás zatím neobvinil, a jestli se ukáže, že jste pracovaly jen na tom, co říkáte, a z obchodu s dětmi neměly žádný přímý prospěch, tak ani neobviní. Budete se ale muset smířit s dost podstatnými změnami v režimu domova.“

„Promiňte“ připojila se Hanka k hovoru „nemohla bych přece jen vidět, jak tady větší děti žijí?“

„To by musel dovolit pan Staviroh, nebo vrchní ošetřovatelka.“

„Tak to se asi nedočkám. Pan Staviroh je ve vězení a Bachová je na útěku. Vám se to sem nedoneslo? Ale nutit vás nemohu.“

„A proč vás to zajímá?“

„Když se děti nebudou prodávat, musíme najít nějaké sponzory s čistými úmysly. Každý, kdo by uvažoval o tom, že to tu bude sponzorovat, bude chtít mít informace, jak to tady vypadá, případně jaké jsou plány na zlepšení. Když to tu ale neznám, nemohu plány na zlepšení navrhnout, ani poskytovat seriózní informace možným sponzorům.“

„Proč by to někdo prosím vás platil?“

„Důvody mohou být různé: reklama, snížené daně, nebo prostě někdo má rád děti.“

„A to bychom tady mohly dál pracovat?“

„Já to tady přece nevedu a ani nepovedu. Ale sponzoři určitě budou rádi, když tu bude kvalifikovaný a odpovědný personál.“ odpověděla šalamounsky Hanka.

„Víte co“ vybafla po chvíli ošetřovatelka, „on se nikdo nezblázní, když si to prohlédnete. Buďte ale připravená na to, že potřebných zlepšení bude hodně.“

Hanka se usmála a nechala se vést do ložnic dětí. Tam to už tak pěkně jako v jídelně nevypadalo. Hanka si bezděky vzpomněla na tábor nakažených síťbely. Ale v ložnicích bylo čisto, vyvětráno a vzorný pořádek.

„Děti si tady uklízejí samy. Oblečení mají ve skříňkách. Perou si ho v prádelně, kde je taky sušárna. Každé dítě má svoji značku, kterou si vyšije na každý kus oděvu.“

Hanka nakoukla do jedné skříňky. I tam byl pořádek.

„Máte je dobře vytrénované.“

„To víte, v takovém kolektivu to musí šlapat. Jinak bychom se z toho zbláznily. Chlapci spí samozřejmě odděleně od děvčat.“

„A kde jsou všichni?“

„S některými jste se asi potkala v kuchyni. Ostatní chlapci pracují na poli a dívky se na louce učí tančit.“

„Ti, kteří pracují v kuchyni a v pekárně se opravdu snaží. Zdá se mi, že jim to jde lépe, než se sestrou Faninou. Musíte je pochválit.“

Na Hanku i na Rafa udělaly výběrové baráky docela dobrý dojem. „Děkuji vám. Myslím, že kdyby děti nevěděly, co je čeká při výběrovém dni, tak by tady mohly být docela spokojené.“ pochválila Hanka. Určitě by se jim líbilo více prostoru a soukromí, ale to se dá všechno vyřešit časem.“

„Vy mluvíte, jako byste zastupovala knížete nebo krále.“ Hance zatrnulo, ale nedala na sobě nic znát. „Jak jste nám vylíčila situaci, budeme moc rádi, když to takhle udržíme.“

„A, co myslíte, učily by se děti rády číst, psát, počítat, nebo i pokročilejší znalosti?“

„Většina určitě ano. Víme, že se to často učily i mezi sebou. Bachová to

neviděla ráda, ale my jsme jim to tolerovaly. Vy myslíte, že by k tomu byla vůle při novém uspořádání?“

„Rozhodně bych se za to přimlouvala. Nakonec vy určitě základní vzdělání máte, takže byste začátek snad zvládly.“

„Docela by nás to bavilo“ usmála se ošetřovatelka.

Rozloučili se a Hanka znovu kontaktovala Jitku.

„Před chvilkou to skončilo. Všichni se kroutili jako hadi. Každý se bojí, protože všude se najde trochu viny. Na druhé straně jednoznačný názor je, že město si nemůže dovolit platit všechny náklady Útulného domova. Zatím schválili, že do konce měsíce budou poskytovat na den tři čtvrtiny částky, kterou jsem požadovala. Pak ale, pokud se nenajde zázračný sponzor, domov zavřou.“

„A děti?“

„Ten problém budou muset řešit. Přišlo se totiž na to, že je zákon, podle kterého tím, že je přijali do dětského domova, mají k nim do dosažení dospělosti vyživovací povinnost.“

„No to je gól. Tak teď jsou v kleštích.“

„Tak jsem tak nesměle nadhodila, že by to možná byl někdo i ochoten převzít a sehnat si sponzory, kdyby mu to dali i s pozemkem do trvalého užívání.“

„No a?“

„Strhla se bouře. Kdyby tam někdo takový byl, hned by mu to vnutili i s glejtem, že je čestným občanem města!“

„A myslíš, že jim to vydrží?“

„No, když už ta myšlenka padla, padlo tam, že by si to takový trouba mohl

taky rychle rozmyslet. Proto rovnou odhlasovali, že kdyby někdo takový přišel za purkmistrem, má to hned sám purkmistr v zastoupení rady podepsat. Dokonce mne pověřili, abych tu listinu měla předem připravenou a jenom se doplnilo jméno a datum.“

„A nechali ti dál povinnost dohlížet na domov?“

„Jo, nechali. A mám tam radši pořád být, aby ochránci nemysleli, že na to městská rada kašle.“

„A za ty peníze do konce měsíce můžeme nakoupit jídlo hned?“

„Jo, dali mi plnou moc a uložili, ať hledám sponzory.“

„Tak to nemá chybu. Přijď co nejdřív, musíme to pořádně promyslet. Já si zatím promluvím s několika přáteli.“

Hanka si vzala stranou Rafana a vyprávěla mu, co se právě dozvěděla. Rafan se upřímně bavil. Pak kontaktovala Zachariáše.

„Zachu, na tohle ty budeš expert. Dostali jsme peníze na jídlo do konce měsíce. Není to sice žádná sláva, ale potřebovala bych zkonzultovat jídelníček a poradit, kde co máme nakoupit, aby to bylo kvalitní, bylo toho dost a pokud možno ještě něco dětem zbylo na přilepšenou.“

„No to to tady můžu rovnou zavřít. Copak můžu někde lítat, když ani ty už mi nepomáháš?“

„Mám návrh: Seberu si podklady a přijdu k tobě. Zatím co ty budeš přemýšlet, budu já pracovat. A možná si přivedu i nějakou pomocnici.“

„Ty mě vždycky nějak ukecáš. Tak ráno přijď.“

„Rafane, myslíš, že bych si mohla na zítřek odtud odvést dvě šikovná děvčata, aby mi pomohla s nákupy?“

„Jestli se dohodneš s ošetřovatelkou ...“

Hanka vyběhla za ošetřovatelkou, se kterou mluvili na výběrovém baráku.

„Mám prosbu. Dostali jsme možnost nakoupit potraviny. Peníze jsou do konce měsíce. Potřebovala bych dvě šikovná děvčata, která nejsou potřeba tady v kuchyni a pomohla by mi s nákupy a uměla se pak i točit v kuchyni.“

„Ráno je tu pro vás přichystáme.“

„Děkuji, přijdu hned po snídani.“

Na nástupišti potkala Hanka Jitku. Nesla si kufrík. „Když tady mám být pořád, tak se nastěhuju do kanceláře. Kdo má pořád chodit sem a tam.“

„To se zrovna hodí. Já se chci zítra vypravit k Zachovi a obstarat nákupy ve velkém a za co nejvýhodnější cenu. Mohla bys to pohlídat v kuchyni – ty přece umíš vařit. Vrátime se asi až večer.“

„No jasně, co bych tady celý den dělala?“

„A teď pojd', musíme si v klidu uspořádat myšlenky. V kanceláři asi bude klid. Můžeme si tam sednout, když tam chceš nocovat?“

„Jistě, já zase tolik věcí s sebou nemám. Půjdeš, Rafane s námi?“

Sedli si kolem stolu a Hanka začala:

„Situace není tak špatná. Peníze máme na jídlo do konce měsíce, to je dvacet dní. Tady to zatím šlape bez problémů, větší děti jsou schopny provozovat pod dohledem kuchyň i pekárnu. Zach nám pomůže nakoupit potraviny za slušné ceny a v dobré kvalitě.“

„Ale co pak?“

„Já se musím zítra věnovat Zachovi. Pozitří ale musím mít záruku nějakého majetného občana, že za mne převezme vyživovací povinnost, když na to

nebudu stačit. Jitka má na stole smlouvu o bezplatném převodu celého zařízení i s pozemkem na toho, kdo převezme vyživovací povinnost k dětem. S tou zárukou pak půjdu k purkmistrovi a podepíšeme smlouvu o bezúplatném převodu. Ty tam, Jitko, musíš být, aby se to nezdržovalo, protože když bude záruka a purkmistr to hned nepodepíše, začne to vrtat pánům konšelům hlavou.“

Jitka přikývla „Budu tam.“

„Jestli se to takhle podaří, budeme mít jídlo i Útulný domov. Do konce měsíce pak máme čas plánovat.“

Hanka s Rafanem vyšli na nástupiště. Rafan se usmíval. „Jitce to provrtá břicho. Takové tajemství. Ale je fakt, že čím méně lidí o tom ví, tím líp.“

„Zalezu do našeho domečku. Musím se hlavně domluvit se Silmurem.“

Přenesla se do Santareny a kontaktovala Silmura: „Bála jsem se, že kdybys chtěl koupit Útulný domov ty, bude mít městská rada nehorázné požadavky. Nastrojila jsem to tak, že jsou připraveni převést Útulný domov i s pozemkem tomu, kdo převezme vyživovací povinnost za všechny děti, které tam jsou. Určitě ale budou chtít záruky, že nabyvatel může podmínky pro děti zajistit. Já nemůžu ručit žádným majetkem. Mohl bys mi vydat záruku, že převezmeš vyživovací povinnost, jestliže nebudu schopna potřebné zaopatření poskytnout dětem já?“

„Tos nastrojila šikovně! Možná ale, že by záruku mohla na sebe vzít královna matka, a to ne svým jménem, ale jako majitelka zámku Dlouhý lán. Já na to dám královskou pečeť, a ty budeš mít záruku, aniž by před podpisem někdo tušil, že jsme za tím já a královna matka osobně. Jak se ti to líbí?“

„Je vidět, že se ještě musím hodně učit. Díky pane králi. Mohu si pro záruku přijít zítra večer?“

„Přijď, bude to připraveno. Pracuješ na plánu rekonstrukce?“

„Zatím musíme zajistit, abychom přechodné období přežili. Pozítří už se tomu budu věnovat cele. Dobrou noc.“

Náhle jí naskočila komunikace zlatého draka. Plán únosu Hedvy všichni schválili, takže Svát'a má čtyři dny na přípravu. Sdělila pak ještě Vronovi, že v úterý má čekat Hedvu a usnula. Plamovi už dobrou noc dát nezvládla.

Ráno Hanka zaspala, takže nesnídala. Honem vykouzila bránu do Útulného domova, kde už na ni čekaly dvě pomocnice. Vzala připravený jídelníček a od Jitky převzala doklad na úvěr městské rady.

Zeptala se dívek: „Už jste někdy cestovaly bránou?“

Obě zavrtěly hlavou.

„Tak klidně stůjte, a až vás vezmu za ruku, tak se mnou půjdete. Nedělejte žádné trhané pohyby.“

„Kde to jsme?“ zeptaly se po průchodu branou.

„Jsme v Santareně. v hotelu Kouzelné zahrady. Pan Zachariáš je trpaslík, ale moc hodný. Pomůže nám nakoupit to, co potřebujeme, za rozumné peníze. Za to mu dnes budeme pomáhat v kuchyni. Nákup si odneseme večer.“ dívky přikývly.

„To je dost, že jdeš. A co tyhle vyžlátky? Ty ti budou pomáhat?“

„Jo, určitě toho dost zastanou.“ Hanka jim podala zástěry. Všimla si, že jedna z dívek má potíže chytit správný kaloun.

„Vidíš na to dobře?“

„Já nevím. To, co je dál, vidím líp.“

Hanka odhadla, jaké potřebuje brýle a vykouzila je dívce rovnou na nose.

„Jé, to je prima, jak jste to udělala?“

„Ty jsi nikdy neměla brýle?“

„Ne, to je to, co mám na nose?“

„Tak je na práci budeš nosit, aby sis neuřízla prst.“

Zachariáš dal dívkám čistit zeleninu a vzal si od Hanky jídelníček.

„Nó, docela dobrý.“ Trochu ho upravil, přidal dalších dvanáct dnů a pak začal vypisovat suroviny.

Hanka se mezi tím dala do přípravy oběda podle Zachariášových požadavků.

Trpaslík prohlédl dlouhý soupis surovin, přidal ještě nějaké koření a pak povídá: „Je to dobrý, to za ty peníze pořídíme.“

Dodělal s Hankou oběd, rozdělil ho hostům a pak vyrazil na nákup. Hanka sbírala upotřebené nádobí a dívky ho myly. Pak se daly do večeře. Než se Zachariáš vrátil, už se polévka vařila a maso peklo v troubě. Zelenina byla očištěná.

„Byly jste docela dobré“ řekl trpaslík. „Nákup máte v koších. Ještě zbylo i na nějaké laskominy.“

„Tak jak se vám tu líbilo?“ ptala se Hanka.

„Je tady moc hezky“ odpovídaly dívky.

„Tak se pokusíme to u vás udělat také tak hezké. Nějaký čas to potrvá, ale určitě se to podaří. Zpátky projdeme zase branou. Najednou vás dvě a koše ale nepronesu. Nejdřív branou protáhnu vás, vy tam počkáte, a já se vrátím pro koše.“ dívky kývly a poslušně počkaly. Pak všechno odnesly do komory u kuchyně. Zachův jídelníček s rozpisem pověsila Hanka na dveře: „A tady je návod k použití.“ Mrkla na čtrnáctiletou šéfkuchařku.

Chvilku si odpočinula a pak kontaktovala Silmura: „Mohu si přijít pro ten papír se zárukou?“

„Ano, je tu připravený. Přenes se rovnou na nádvoří, seběhnu tam.“

Hanka otevřela bránu, a když prošla, Silmur už přicházel po schodech. Podal jí pergamen, na kterém bylo napsáno: Majitelka zámku Dlouhá Louka se tímto zavazuje převzít vyživovací povinnost dětí v Útulném domově, bude-li jeho majitelkou Hana Vronová. Podpis nečitelný, za správnost – podpis králova tajemníka a královská pečeť.

Děkuji Silmure. Jakmile budu domov mít, převedu ho na tebe nebo královnu matku – jak si budete přát.

„O tom si promluvíme, až budeš mít hotový ten plán. Pozdravuj kamarády.“

Hanka se přenesla bránou do Santareny, vykoukala se a konečně měla čas se podělit o svoje zážitky s Plamem a se Svát'ou.

„Tak vidíš, je z tebe velká manažerka“ dobíral si ji Svát'a. Plam jenom fouknul Hance do vlasů a popřál dobrou noc.

Tentokrát si Hanka nařídila budík. Nasnídala se a pak se přemístila do Útulného domova.

„Jitka už odešla před hodinou, chce mít všechno připravené“ řekl jí Rafan.

Přenesla se před radnici, zkontrolovala záruku a vešla k purkmistrově tajemnici.

„Mohla bych hovořit s panem purkmistrem?“ zeptala se škrobeně.

„Moment, uvedu vás“ řekla stejným tónem Jitka.

Purkmistr seděl za svým stolem: „Co si přejete?“

„Ze zápisu městské rady jsem se dozvěděla, že nabízíte Útulný domov i s pozemkem, na kterém stojí, tomu, kdo převezme vyživovací povinnost pro všechny nynější chovance domova.“

„Ano, to je pravda.“

„K pozemku patří i jezírko, které je mimo stávající oplocení?“

„Ano, to je pravda.“

V tom případě jsem připravena podepsat smlouvu o převedení Útulného domova včetně vyživovací povinnosti na mne.

Purkmistr se vymrštil ze židle.

„Co že? Milá slečno, víte vůbec, kolik peněz představuje závazek vyživovací povinnosti k asi sedmdesáti dětem, které tam jsou? Obávám se, že při vašich majetkových poměrech by každý soud tuto smlouvu označil za nekalou praktiku, kterou se město chtělo pomocí bílého koně zbavit svých závazků.“

„Proč myslíte, že nejsem schopna zajistit vyživovací povinnost? Mám zde závazek, třetí strany, že tuto povinnost převezme za mne.“ a podala purkmistrovi pergamen. Purkmistr na něj zíral a nevěděl, co si o tom má myslet. Prohlížel královskou pečeť, která dokládala pravost listiny.

„Slečno, zavolejte pana Košáka“ zavolal na Jitku. Ta se za ním rozběhla a za malou chvíli přišel.

„Pane Košáku, jako archiváře městské rady vás žádám o posouzení pravosti této pečeti.“ a purkmistr mu podal pergamen. Pan Košák došel pro lupu, pečeť pečlivě prozkoumal a řekl:

„Pečeť je bez pochyby pravá.“

Purkmistr vzhlédl od stolu a poručil Jitce:

„Přineste mi smlouvu o převodu vlastnictví Útulného domova.“

Jitka smlouvu rychle přinesla.

„Prosím podepište to“

Hanka zkontrolovala text smlouvy a podepsala se na oba originály.

Purkmistr si smlouvu přitáhl, namočil pero, chvíli váhal a pak se dvakrát podepsal.

„Prosím, pane Košáku, podepište se jako svědek.“

Pan Košák se třesoucí rukou podepsal na oba originály smlouvy.

Hanka pak řekla. „Předpokládám, že jako příslušný úřad zanesete tuto smlouvu neprodleně do evidence vlastníků.“

Svinula jeden originál smlouvy a rozloučila se: „Děkuji vám, pánové.“

V pracovně purkmistra bylo chvíli ticho a pak purkmistr vydechl: „A máme to s krku“. Za chvíli zavelel: „Slečno, pověřuji vás předáním Útulného domova slečně Vronové a sepsáním zápisu, který já pak podepíšu.“

Hanka předpokládala, že purkmistr vyšle Jitku, aby Útulný domov předala. Čekala na ni před radnicí.

Když vyšla, otevřela Hanka bránu a obě prošly do Útulného domova.

Vešly do pracovny Bachové a tam už to Jitka nevydržela:

„Tak už to konečně vybal. Kdo je ten záhadný sponzor?“

„Král Silmur a královna matka.“

Jitka vyvalila oči a otevřela pus. Třikrát se nadechla a pak se zeptala: „Jak ... Jak se ti to povedlo?“

„Jsme totiž, já i Rafan, Silmurovi přátelé, a, jestli si vzpomínáš na hrozící hladomor před třemi roky, tak jsme mu společně s dalšími kamarády pomohli získat královský amulet a zničit nepřátele království. Asi mi dost věří, protože slíbil, že to podepíše tak, jak to připravím. Královna matka pak bude patronkou domova.“

Jitka vyskočila ze židle a začala radostně křepčit. „Takže peněz bude na všechno dost!“

„Počkej! Jižní království není sice chudé, ale král nemá tolik peněz, aby se s nimi mrhalo. Děti tu musí mít dobré podmínky, ale žádná rozmařilost se pěstovat nebude. Ostatně to tak chodí i na královském dvoře. Proto musím s lidmi, kteří k tomu mají opravdu dobrý vztah, vytvořit dobrý plán, jak to bude fungovat.“

„A kolik na to máš času?“

„Teoreticky do konce měsíce. Ale Silmur by to chtěl mít dřív. V návrhu budou taky podmínky financování a způsob správy domova včetně osob, které budou jmenovány. Teď ale musíme sepsat zápis o předání, který doneseš k podpisu purkmistrovi ráno. Stejně si myslím, že tě vyhodí, až zjistí, na jaký špek skočili. Ale jestli nebudeš mít něco lepšího, tak já ti něco najdu.“

Hančin plán

Bylo nedělní ráno a Hanka se probudila se slastným pocitem dobře vykonané práce. Rychle si ale vzpomněla, že má pomáhat Zachovi v kuchyni. Ranní toaletu trochu odbyla a hlásila se do služby.

„Á, paní novopečená majitelka se vyspinkala do růžova“ dobíral si ji trpaslík. „Tady máš zástěru a jdeme na to.“

Při práci si začali povídat. „Ty holky, co tu včera byly, jsou docela šikovné. Nechtěla bys je přivést častěji?“

„Kdyby tady byla Bachová, už bys měl cenovou nabídku. Ty holky jsou připravené pro výběrový den.“

„Kdybych je koupil, neměly by se u mne špatně.“

„Neříkám, že takové nebyly. Ale ty, co měly trochu šmrnc, by určitě přeplatil Seladonin nebo nějaký jeho nástupce. Vlastně jsi už dvě od něj koupil.“

„Nějak jsem si špatně vybral. Jedna mi utekla hned a ta druhá se pořád někde toulá.“ Hanka plácla trpaslíka utěrkou.

Nedělní ráno uběhlo v dobrém rozmaru a jídlo k obědu bylo připraveno. Pak si sedli a zamysleli se nad Útulným domovem.

„Vzala sis velké sousto. Aby ses nezalkla, holka. Máš už nějakou představu?“

„Zezačátku asi musíme sehnat nějaké spolehlivé lidi, kteří by nahradili Bachovou a Faninu. Jaká by podle tebe měla být správná organizace takového domova?“

„To záleží na tom, co tam s těmi dětmi chceš dělat. V každém případě musí být správce – nebo to musí dělat přímo majitel“ trpaslík se zahleděl na

Hanku.

„Ale já ještě potřebuji studovat!“

„Tak hledej správce, tohle se nedá dělat jen tak někdy, když zbude čas. Tak by to měl být někdo zkušený, jinak mu to za chvíli začne padat na hlavu. Dál potřebuješ hospodáře, který povede účetnictví a bude obstarávat nákupy. Pak tam musí být jeden kuchař – to za předpokladu, že většinu prací v kuchyni si děti budou dělat samy.“

„Chtěla bych, aby se v domově děti také učily. Nejenom prát, šít a kopat na poli, ale také číst, psát, počítat a asi i něco víc.“

„Pak musíš mít kromě vychovatelek i učitele. Ale tomu já nerozumím, to se zeptej jinde.“

Při práci odpoledne Hanka přemýšlela, kdo by jí mohl poradit. Sama ještě nedostudovala, a teď má navrhnout školu, a to takovou, která vlastně ještě nikde neexistuje. Najednou dostala nápad a pokusila se kontaktovat Dianu Renu. Ta souhlasila se schůzkou, a když jí Hanka vysvětlila, co má za úkol, začalo jí to zajímat.

„Když navrhuješ něco úplně nového, určitě to nebude dokonalé. Ale drobnosti se doladí. Hlavní je, aby to mělo správného ducha a našli se lidé, kteří pro to budou nadšení. Zatím jsi to hlavně ty a královna matka, jestli tomu dobře rozumím. Když ale bude myšlenka správná, určitě se přidají další.“

Protože byly prázdniny a v pondělí už měl Zachariáš jiné pomocníky, mohly se Diana Rena s Hankou návrhu věnovat celý den.

Místo hromadných ubikací navrhly, že děti budou žít v menších domcích, vždy tak po deseti s jednou vychovatelkou. V každé takové „rodině“ by měly být děti od nejmenších až po největší. V každém domku by měla být jídelna a herna. V ložnicích by děti spaly po dvou. Ve volném čase by se děti z různých rodin mohly navštěvovat a hrát si spolu.

K udržení kázně by se zachovaly ranní nástupy. Tam by už děti byly seskupeny tak, jak budou spolu pracovat. Nejmenší děti by si vychovatelky odvedly zpět do domečků, děti z více rodin by si hrály společně. Pro větší by bylo dopoledne vyučování rozděleno do čtyř tříd. V první by se učily číst, psát a jednoduché počty, ve druhé pravopis, kupecké počty, přírodopis a zeměpis. Ve třetí třídě by se učila aritmetika, sloh, přírodopis a jinodruhovén jazyky, ve čtvrté třídě algebra, geometrie, jinodruhovén jazyky a fyzika. Odpoledne by byl tělocvik nebo praktické zaměstnání, třetí a čtvrtá třída by navíc měla vyučování speciálních znalostí v kroužcích.

Každá třída by měla svoji učebnu, společná by byla tělocvična, dětské hřiště, venkovní sportoviště, kryté koupaliště s brouzdalištěm, menším plaveckým bazénem, vířivkou a skluzavkami. Starší děti by se mohly v létě chodit koupat do moře.

V areálu by měla být ovocnářská zahrada, zelinářská zahrada a květinová zahrada. Pole pro pěstování brambor a dalších plodin by se pronajímala od okolních zemědělců za část úrody.

Vyučování by zajišťovaly vychovatelky (musely by se vybrat takové, které to umějí), pro některé předměty ve třetí a čtvrté třídě by docházeli externí učitelé. Pro vyučování jinodruhových jazyků by do školy docházeli učitelé z jiných druhů. Hlavní vychovatelka musí mít magické vzdělání, aby mohla zajistit ochranu domova a přemísťování dětí na nedělních výletech.

Podle nadání by se v jednotlivých třídách učily děti tak dlouho až by se všemu naučily. Učitelky by se jim věnovaly po skupinkách. Po absolvování čtvrté třídy by nadaní žáci pomáhali učitelkám v nižších třídách. Děti se sedmým smyslem by přecházely do magických škol, ostatní by mohly někde pracovat s tím, že do dosažení plnoletosti na ně bude dohlížet někdo z Útulného domova

Když to sepsaly, poděkovala Hanka Dianě Reně, která ale projevila zájem celý projekt dále sledovat. Moc jí to zaujalo.

Večer se Hanka spojila se Svát'ou a Habertuderem, aby si potvrdili plán

únosu. Svát'a byl hodně nervózní. Pak se Hanka spojila s Vronem a dohodla, že se před svítáním setkají v Kouzelných zahradách. Nakonec zašla za Zachariášem, kterému vyprávěla, co připravili s Dianou Renou.

„To je tedy smělý plán“ bručel trpaslík. „Sem zvědav, jestli se ti to povede.“

Když to před spaním vyprávěla Plamovi, řekl jenom: „Skoro bych chtěl být tím dítětem... Ale vážně, budeš muset opatrně vybírat lidi, ne každý se na to bude hodit.“

„Nepřidělávej mi starosti. Stejně nevím, kde mi hlava stojí. Zítra mě čeká další náročný úkol. Ale o tom ti budu vyprávět, až budeme někdy spolu. Dobrou noc.“

„Dobrou noc“ a fouknutím do vlasů ukončil drak spojení.

Před svítáním jí Vron vzbudil. „Vstávej, ať jsme tam včas.“

Hanka se rychle oblékla a vypila šálek kakaa. Pak vyšli ven a Hanka udělala bránu blízko vrat tábora svatého Sekurita.

V neděli večer zaklepal Svát'a na dveře Hedvy. Přišla mu otevřít a byla trochu nervosní. Janička nějak postonává.

„No, to nám ještě chybělo“ pomyslel si Svát'a. Dlouho neváhal, vešel dovnitř a Janičku prohlédl: „Ale to nic, klubou se nám zoubky.“

Hedva se šťastně usmála. „To je dobře, já už myslela, že budeme muset za vidajlámou.“

„Naopak, zítra vidajláma přijde sem. A teď mne prosím dobře poslouvej a nepřerušuj mě.“

Hedva se udiveně na Svát'u podívala a sedla si na postel.

„Neřekl jsem ti, že smlouva s draky obsahuje jeden článek, který se týká tebe a Janičky. Říká se tam totiž, že vám bude umožněno dostat se na Ostrov volby a vychovávat Lukáše, Terezku i Janičku spolu.“

Hedva si položila ruku na srdce a strnule zírala před sebe.

„Doufám, že proti tomu nic nenamítáš?“

Hedva prudce zavrtěla hlavou.

„Jsou zde dva velké problémy, které smlouva neřeší. První je vaše zakázaná magie. Pán pokladů ale souhlasí s tím, aby se to řešilo až na Ostrově volby. Může to ale vést k tomu, že budeš muset dlouho zůstat na Ostrově volby bez možnosti se jinam podívat.“

„Když tam budou děti, tak mi to nevadí.“

„Druhý problém je s tím, že se o tom tady kromě vidajlámy a velmistra nikdo nesmí dozvědět. Kdyby se totiž proslechlo, že existuje cesta ven, mohlo by to vést k velké bouři. To by ale mohlo úplně zničit řád svatého

Sekurita a v důsledku by všichni lidé s Martisovou krví byli vyhubeni. I když život tady není radostný, snad je přece jen lepší než smrt.“

Hedva přikývla: „Lidé tady mohou být i docela šťastni.“

„Proto je vaše cesta na Ostrov volby připravena jako tajné zmizení. Zítra ráno vás tady Vidajláma navštíví a prohlásí, že máte nebezpečnou nakažlivou nemoc a že sem smí jen ona, velmistr a já, protože se dovedeme chránit magickou ochranou. Bude vám přes den nosit jídlo a pití. Zabedníme okno a vy za celý den nesmíte vystrčit ze dveří ani nos!“

„A jak nás odtud dostanete?“

„Pohodlné to pro vás nebude. Ve svém pokoji mám připravenou bednu na vzorky zeminy. Do ní se snad obě vejdete. Přemístíme ji sem k vám a vy si pořádně vyzkoušíte, jak se do ní složit a jak pumpovat vzduch, abyste se neudusily. Nad ránem nechá velmistr přistavit povoz, vy se složíte do bedny, kterou velmistr zapečetí, aby ji nikdo u vrat neotvíral. Pak bednu rychle naložíme a co nejrychleji spolu vyjedeme ven. Povoz nás doveze k přátelům, kteří budou čekat vně tábora. Tam vás v bedně vyložíme a přemístíme na bezpečné místo. Vylezete z bedny a pak se už dopravíte na Ostrov volby.“

Hedva si stále připadala jako ve snu. „A to velmistrovi nevadí, že zmizíme? A jak to tady vysvětlí?“

„Velmistrovi to vadí, ale nemůže s tím nic dělat. V úterý to tady vidajláma pohlídá a večer prohlásí, že jste zemřely. Pak vloží pytle se zeminou do rakví, zatlučou je a celý domek nechají vydezinfikovat chlorovým vápnem. Pohřbí vás na hřbitově a tím to skončí.“

V pondělí ráno vidajláma zašla k Hedvě a pak rozhlásila, že Hedva má těžkou, nakažlivou nemoc. Svát'a se samozřejmě rychle chystal na cestu. Domku, kde bydleli, se každý obloukem vyhnul.

Před odjezdem se Svát'a šel rozloučit se stromy, občas ještě napravil nějakou drobnost a trochu si s nimi povídal. Vypadaly spokojeně a těšily se na příští

rok, až zase pokvetou. Do jídelny už Svát'a nechodil a živil se uspořeným chlebem.

Hedvě a Janičce nosila jídlo vidajláma. Transportní bednu i zeminu přenesli k nim do pokoje. Hedva se snažila najít co nejlepší polohu v bedně a Svát'a jí ukazoval, jak musí pumpovat vzduch, aby se neudusily. Janička při tom trochu plakala, ale to nevadilo, protože nemocné dítě přece často pláče. Tak to nikomu nebylo podezřelé.

„Co ale uděláme, když bude Janička plakat při převozu?“ ptala se Hedva.

„Nedá se nic dělat, musím jí magicky uspat.“ odpověděl Svát'a.

„A není to nebezpečné?“

„Pokud budete moct dýchat, nic se jí nestane.“

Večer se Pán pokladů ještě spojil se Svát'ou a s Hankou, aby se ujistili, že je vše v pořádku. Svát'a navrhl, aby bránu udělali co nejblíží k vratům tábora.

„Holky necháme v bedně a odstěhujeme je i s bednou do Dubovníku. Zabere to méně času a hlavně, nikdy nevíte, kdo kde může koukat. Snad Vron zvládne dost širokou bránu.“

Drakovi se tenhle nápad líbil, a tak se rozloučili. Svát'a jen Hance řekl, že je čeká rušná noc, v duchu jí políbil a vypadl ze spojení.

Všichni se uložili k odpočinku, ale moc se jim spát nechtělo. „Měnila bych s tebou hned.“ řekla Slavomíra Hedvě. Ta na ní překvapeně hleděla. „Vidíš, to mně ani nenapadlo. Myslela jsem, že když teď nemusíš nosit medailon, budeš docela spokojená.“

„Jako Vidajláma budu už pořád sama.“ ženy si padly kolem krku a chvíli to trvalo, než se utišily.

„Budu na tebe vzpomínat“ řekla Hedva.

„Víš co, ty se přece občas dostaneš ven“ řekl Svát’a Slavomíře, aby rozehnal její zasmušilost. „Až to bude možné, zajdi do Kouzelných zahrad v Santareně a řekni majiteli Zachariášovi, že bys chtěla mluvit s Hankou. Ona umí dračí komunikaci. Zapamatuje si tvůj krystal a můžeme si trochu povídat, když bude čas.“

„Díky Svát’o, seš moc hodný.“ A pak už jen čekali, až začne svítat.

Když se rozednilo, zarachotil před domkem povoz. Svát’a vyšel ven a přivítal se s velmistrem. Hedva se s Janičkou mezi tím uložila do bedny a velmistr vešel dovnitř. Pak bednu zapečetil a rychle ji se Svát’ou naložili. Svát’a zaběhl pro svoje věci, políbil na rozloučenou Slavomíru a vyrazili.

Na bráně je strážní moc nezdržovali, když viděli, že je doprovází velmistr. „Jsem rád, že jsem tě poznal mladý muži.“ řekl velmistr a znělo to dost upřímně. „Hodně štěstí.“

Ale to už byli na dohled Hanka s Vronem. Povoz k nim dojel, Hanka uchopila Svát’ova zavazadla a Svát’a s Vronem složili bednu. Povoz se otočil a ujížděl k táboru. Svát’a jen škvírkou nahlédl do bedny, aby se ujistil, že Hedva je v pořádku. Vron mezi tím vykouzlil širokou bránu, kterou nejdřív prošla Hanka a pak muži s bednou.

Octli se na zahradě Nestorova domu v Dubovníku. Svát’a rychle otevřel víko bedny a s úlevou zjistil, že její obsah dýchá. Pak Hanka uchopila Janičku a Vron se Svát’ou pomohli Hedvě vstát. Prvních pár kroků jí dělalo potíže. Rozpačitě hleděla na Vrona a Hanku. Svát’a je rychle představil. Nechali bednu stát a vešli raději do domu. Tam Svát’a probudil Janičku, která se chvíli rozhlížela a pak začala plakat. Hedva ji vzala do náručí a za chvíli ji utišila.

„Tady budeme bydlet?“ zeptala se Hedva.

„Kdepak, to je jen přestupní stanice. Dál ale mohou branou jen stáli obyvatelé Ostrova volby, mezi které budete ode dneška patřit i vy. Ostatní musí na ostrov plout lodí.“

Otevřely se dveře a vešel Nestor. „Tak vás tady pěkně vítám. Jsem tady, abych vám přidělil statut občanství Ostrova volby.“ Přiložil Hedvě ruku na čelo a pak totéž udělal i Janičce.

„A co vy?“ otočil se na Hanku a Svát'u. „Vždyť vy pořád ještě vlastně bydlíte na hotelu. Nehledáte náhodou také stálé bydliště?“

Oba jen nasucho polkli.

„Myslíš Vrone, že by se vás vešlo do domku dohromady sedm?“

„Náhodou tam máme ještě dva malé pokojíky a zrovna jsme přemýšleli, k čemu nám asi budou?“

„Tak co, chtěli byste tam bydlet a taky nám trochu pomáhat, když nebudete zrovna ve škole?“

Svát'a s Hankou se na sebe podívali, podali si ruce a pak řekli jednohlasně: „Ano“.

Nestor se usmál, pak položil ruku na čelo Hance i Svát'ovi. „Tak, to bychom měli. Tu bednu dejte do sklepa, třeba se ještě někdy hodí.“ Pak ukázal na ozdobnou mříž. „Tady je brána pro stálé obyvatele Ostrova volby. Normálně mohou dospělí se svými dětmi procházet oběma směry. Vy však mladá paní bohužel budete muset zůstat na ostrově, dokud se to nedořeší s draky.“

„Vím o tom, Svát'a mi to řekl. Ráda ale budu kdekoli, když budu s oběma svými dětmi.“

„Myslím, že vám k výchově ještě někdo přibude. Tak snad to vydržíte.“

„Už se na to těším.“

Zatím Svát'a s Hankou uklidili transportní bednu a pak všichni vstoupili za Nestorem do transportní brány. Hedvě se trochu zatočila hlava a už byli v široké uličce lemované domky.

„Mamííí!“ ozval se radostný výkřik a Hedvu přestaly nést nohy. Válely se s oběma dětmi v trávě a vzápětí se přiřítla i Tereзка: „Teto, to je dobře, že jsi tady.“

Nestor se se šťastným úsměvem chvíli díval, ale pak se otočil a zmizel. Však oni si poradí i bez něj.

Nová majitelka

Konečně se zase sešli. Za těch deset dní, co se Hanka se Svát'ou neviděli, toho oba prožili tolik, že se to ani za jeden den nedalo vyprávět. Celé dopoledne byli všichni spolu. Děti si hrály a výskaly tak, že nebylo slyšet vlastního slova. Takže stejně z vyprávění moc nebylo. Vron se vžil do role otce Lukáše a bylo vidět, že Lukáš ho uznává. Stále v něm bylo něco, co připomínalo magickou moc džina a vzbuzovalo to respekt.

Když se Vron a Svát'a dozvěděli, že Hanka je teď majitelkou Útulného domova se vším všudy, začali si z ní trochu utahovat. Hanku to ale rozesmutnilo, a tak toho nechali a radši poslouchali, co Hanka se Zachariášem a Dianou Renou vymysleli.

„Bylo by to krásné“ zamyslel se Vron. „Takový dětský domov jsem ještě neviděl. Jestli tomu ale dobře rozumím, tak potřebuješ teď nějakou dobu udržet chod domova v podstatě tak, jak byl. Někdo musí naplánovat umístění jednotlivých objektů v areálu a začít stavět. Všechny děti začnou chodit do první třídy, postupně pak budou přecházet do vyšších tříd. Jedna učitelka ale nemůže vyučovat sedmdesát dětí!“

„To je pravda“ souhlasila Hanka. „Takže ze začátku bychom nechali děti spát tam, kde jsou. Ty menší bychom rozdělili do dvou skupin, starší by se mohly učit najednou. Jsou zvyklé na železnou kázeň, tak to snad půjde. Potřebujeme tedy nutně kuchaře a další dvě vychovatelky pro menší děti.“

„V Santareně asi nikoho neseženeš. Pokusil bych se hledat v místě. Taky nezapomínej, že skutečným vládcem domova bude král a královna matka. Tak proč by se na hledání vhodných lidí nepodíleli oni?“ řekl Svát'a.

„No vidíš, na to jsem nepomyslela. Třeba už nějaké vhodné lidi mají. V mém plánu přece hned nemusí být všichni lidé jmenovitě!“

Hedva jen tiše seděla a její oči těkaly z jednoho na druhého. Když se na chvíli odmlčeli, tiše, skoro pro sebe, pronesla: „Nemyslela jsem si, že svět je

takhle složitý. Asi bych měla jít do první třídy.“

Všichni se zasmáli a otočili se k ní: „Jak se vám tady líbí? Přála byste si něco?“

„Ne, je toho na mě nějak moc. Poslední noc jsem toho moc nenaspala, tak bych si šla na chvíli lehnout, když dovolíte“ a odešla.

„Jsem taky unavený“ řekl Svát'a, „ale rád bych viděl, jak to v Útulném domově vypadá. Vezmeš mě tam, Hanko?“

„Jasně. Beztak bych se tam měla podívat, jak to tam zvládají.“

Prošli branami a na nástupišti potkali Rafana.

„To je dobře, že jdeš, ségra. Moji šéfové usoudili, že nový majitel už by si měl udělat pořádek sám a já se vracím do výcviku. Jitka už se taky sbalila. Šla napsat ten protokol, máš se stavit k podpisu. Tak ahoj.“

Hance připadalo, že ji všichni opouštějí. „Ještě že tu mám tebe, Svát'o“ stulila se mu na rameno.

Svát'a ji pohládl. Pak šli za Kornélií. Vypadala naprosto vyčerpaně.

„Agáta odešla, prý už tu dělat nebude. Tak jsem na všechno sama. Ještě že tu jsou tu šikovné větší děti.“

„Takhle to dál nejde.“ řekla Hanka. „Musíme najít nějaké nové ošetřovatelky. Nevíte Kornélie o někom důvěryhodném, kdo by tu chtěl pracovat?“

„Já? Vždyť já tady nikoho neznám. Za celý rok jsem paty z domova nevytáhla.“

Svát'a pokýval hlavou: „Já tady pár dní zůstanu a budu dělat vychovatele. Máme ještě dva týdny do začátku školy, tak snad se to do té doby podaří vylepšit.“

„Tak Svát'a se nám taky vrátil.“ usmála se Kornélie.

„Vy jste mě poznala?“

„Takovou auru nelze zapomenout. Jsem ráda, že jste to přežili a máte se snad dobře.“

„Tak se jděte vyspat, já děti zatím pohlídám.“

Hanka se obrátila: „Jdu se podívat na výběrové baráky.“

Děti ve výběrových barácích byly v jídelně i se všemi vychovatelkami. Živě se bavily a občas i smály.

Hanka se posadila ke známé vychovatelce: „Dnes s nimi nic nenacvičujete?“

„Proč bychom nacvičovaly, když výběrový den stejně nebude?“

Další dvě vychovatelky netečně sledovaly rozhovor.

„Tak prý už to tady má nového majitele. Co teď s námi bude?“

„Přece jsme už o tom mluvily, ne?“

„No jo, ale kdo je novým majitelem a jaké má úmysly?“

„Jestli to chcete vědět, tak poslouchejte všichni, zajímá mě váš názor.“

„Proč?“

„Už jsem vám přece říkala, že nový majitel bude hledat zkušené a spolehlivé síly, které to tady dále povedou. Ale jestli máte zájem tady dál pracovat, tak by se vám tady také mělo líbit, a proto byste se měly vyjádřit k tomu, co se navrhuje.“

„Kdo to navrhuje?“

„Nový majitel.“

„A kdo je nový majitel?“

„Já“

Vychovatelky se rozesmály, ale pak jim mrzl úsměv na rtech. Viděly, že to Hanka myslí vážně.

„Chcete vidět smlouvu?“

Vychovatelky natáhly krky a Hanka vytáhla z brašny papír. Koukaly nejdřív na papír, pak na Hanku a zase naopak a pak vstaly: „Omlouváme se vám, co nám uložíte?“

„Klidně se zase posad'te a poslouchajte.“

Hanka jim v klidu vysvětlila navrhovanou koncepci rozvoje Útulného domova.

„A kdo to bude platit?“

„Král Silmur, když se mu to bude takhle líbit“ odpověděla Hanka. On to asi celé ode mne převezme.

„Cože? Takže Útulný domov se má stát královským dětským zařízením?“

„Ano, tak mi to král slíbil. A patronát by měla převzít královna matka.“

„To ale bude přepychové sídlo?“

„Právě naopak. Král mi uložil vymyslet plán na zařízení, které by sloužilo chudým dětem. Zařízení má být účelné, ale střízlivé. Žádný luxus, na ten si král ani jeho rodina nepotrpí. Předpokládá, že já, jako bývalá chovankyně Útulného domova, mám dobré předpoklady vymyslet praktické řešení.“

„Už tomu začínám rozumět. Král nechce zbytečně utrácet, tak pověřil tebe,

abys domov získala pro něj. Jinak by musel těm podvodníkům na radnici zaplatit nekřesťanské peníze. Ale řekni, jak to, že král má o tenhle domov zájem?“

„Je to trochu naopak. O pomoc jsem krále požádala až ve chvíli, kdy se provalilo to obchodování s dětmi a bylo jasné, že to tady spěje ke smutnému konci. Takže král to vlastně udělá pro ty děti a ne pro nějaký svůj prospěch.“

„A to ti tolik věří?“

„Už se na mne a mé kamarády musel spolehnout v daleko nebezpečnější situaci. Takže mi asi věří.“

„Tak už nám ukaž, co jsi vymyslela.“

„Nevymyslela jsem to sama, radila jsem se se zkušeným hoteliérem a zkušenou manažerkou školy i zkušeným krizovým manažerem, kteří mi hodně pomohli. Teď se ještě chci poradit s vámi.“

Pak Hanka vysvětlila, jaká je představa o budoucnosti domova i postupu, jak se toho dosáhne. To už ji ale poslouchaly i všechny děti. Když skončila, chvíli bylo ticho. Ptát se kupodivu začaly děti:

„A to bychom se všichni naučili číst, psát a počítat?“

„Ano, a taky něco ze zeměpisu, matematiky, přírodovědy, jinodruhových jazyků a další vědomosti podle svých zájmů a nadání.“

„Tak kde jsou cihly, já jdu rovnou stavět“ prohlásil jeden z nejstarších chlapců. Děti začaly mluvit jeden přes druhého, pak se začaly radostí pošťuchovat a honit, až je musely vychovatelky vyhnat ven.

„Snad se tam nepřizabijí“ koukala jedna z vychovatelek z okna.

„Tak a co vy“ zeptala se Hanka.

„Znamenalo by to, že každá vychovatelka by byla zároveň i učitelkou?“

„No, ne úplně všechny, někdo by se musel starat o ty nejmenší děti. Ale většinou ano. Nakoupili bychom vám ale pomůcky a knihy, a když byste něčemu nerozuměly, poradil by vám někdo zkušenější. Navíc, stejně by vás muselo být tak dvakrát tolik, a ty nové by mohly být vybírány tak, aby mohly učit odborné předměty ve vyšších třídách.“

„Určitě by to byla náročnější práce, ale zase ne tak jednotvárná, jako dosud. Pan král by také mohl lépe platit?“

„O mzdách jsme zatím nemluvili, ale dá se to očekávat.“

„Tak já bych to asi brala“ řekla jedna z ošetřovatelek.

„Já taky“ řekla druhá.

„Já bych si to musela ještě rozmyslet“ řekla třetí.

Hanka vstala. „Samozřejmě vás nikdo nemůže nutit. V nejbližší době bych ale moc potřebovala, kdybyste to tady vydržely. Víte, že Bachová a Fanina utíkají před trestem a Agáta také odešla. Kornélie zůstala na malé děti sama. Velké děti se v kuchyni opravdu snaží, ale také někdo na ně musí dohlédnout. Já musím ještě hodně věcí zařídit a čeká mě poslední rok školy v Santareně, stejně jako mého přítele Svát'u, který zatím Kornélii pomáhá. Takže kdybyste s dětmi zajistili alespoň kuchyň, pekárnu a úklid, byla bych moc ráda. Jinak pokračujte v zaměstnání, protože jinak vám zvlčí. Děti v kuchyni každý den střídáte. Plat samozřejmě dostanete.“

Vychovatelky slíbily vydržet.

„A kdybyste věděly o někom důvěryhodném, kdo by tu chtěl pracovat s vámi, přiveďte ho.“

Hanka odešla do kuchyně. „Ještě jste vydrželi?“

Odpověděli ano, ale bylo vidět, že už jsou unaveni.

„Tak já se do toho dám s vámi. Na jídelníčku je dnes večer krupičná kaše. Kdo ji má rád?“

Přihlásili se všichni. „Tak dáme rovnou vařit mléko, sluníčko je už dost nízko.“

Po večeři nová směna umyla nádobí a děti běhaly na louce.

„Úplně tu chybí hračky“ napadlo Hanku. Bude to dlouhá cesta.

Zkusila kontaktovat Silmura.

„Zavolej za hodinu, Hanko“ odpověděl.

Šeřilo se. Svát'a svolával děti k mytí. Hanku napadlo, že by jim mohla vyprávět pohádku jako drácatům. Počkala, až se děti umyjí. Nenašla místo, které by bylo vidět ze všech postýlek. Proto dětem řekla, aby se sesedly tak, aby na ní viděly a začala vyprávět pohádku o perníkové chaloupce. Děti seděly, ani nedutaly. Až když se za ježibabou vznesly jiskry z pece, radostně zavýskaly. Pohádka skončila a Hanka obešla všechny postýlky. Každé dítě pohladila a popřála mu dobrou noc.

Kontakt na Silmura naskočil úspěšně. „Jak jsi na tom, Hanko? Už jsi něco vymyslela?“

„Něco jsme dali dohromady. Mohla bych se zítra zastavit?“

„Víš co? Přijď na oběd. Pak se pobavíme.“

„Díky, přijdu.“

Hance se nechtělo nikam cestovat. Otevřela pracovnu Bachové. Jitka si už svoje věci odnesla a postel byla prázdná. Už se chtěla uložit, když ji napadlo, kde vlastně spí Svát'a. Vyšla do chladivé noci. Nic se nehýbalo. Pak zašla do ložnice dětí. Svát'a tam seděl na lavici a podřimoval. Vzala ho za ruku. Probudil se a vyskočil. „Brrr to je zima“.

Vzala jeho ruce do svých a zahřívala je. „Pojď do tepla“. Odvedla ho do kanceláře Bachové a položila na pohovku. Pak si lehla k němu. Milovali se něžně a pak usnuli.

Návštěva krále

Ráno vstali za svítání. Ošetřovatelky z výběrových baráků splnily slib a převzaly dohled nad kuchyní. Snídaně byla včas.

Po snídani se Hanka přemístila k radnici a vešla do předpokoje purkmistrovy kanceláře. Jitka jí podala stručný předávací protokol a Hanka se dvakrát podepsala. Pak Jitka odnesla protokoly k purkmistrovi, ten je podepsal a jeden poslal Hance. Ani jeden z nich neměl chuť se s tím druhým setkat. Hanka se rozloučila s Jitkou a vrátila se do Útulného domova.

S malými dětmi už byla zase Kornélie. „Díky, že jste mě nechali pořádně vyspat. Co je nového?“

„Musím vám říct, jak to vlastně je“ povídá Hanka. „Novou majitelkou Útulného domova jsem zatím já, sponzorem je král Silmur a patronkou domova bude královna matka.“

„Tušila jsem, že to bude vysoká hra. Jak si to tady pan král představuje?“

„Požádal mě, abych připravila nějaký návrh. Dnes odpoledne ho předložím, ale nejdříve to chci probrat s vámi.“

Pak Hanka vše Kornélii vyložila.

„Líbí se mi to. Snad bych dokázala děti něčemu naučit. V mládí jsem absolvovala dost dobrou školu. Musela bych si to ale osvěžit.“

„Takže s vámi můžeme počítat?“ zeptala se radostně Hanka.

„Když to tady byla mizérie, tak jsem to vydržela. Ted', když to začíná vypadat slibně, bych měla odejít?“

„Měla byste ještě nějaké návrhy na vylepšení?“

„Nic zásadního, maličkosti vylepšíme postupně. Myslím ale, že bychom se

mohli trochu rozhlédnout, kde by co mohlo být? Zdá se mi toho dost a nevím, kam se to do areálu vejde.“

„To máte pravdu, možná to krále bude odpoledne zajímat.“

Zašli ke Svát'ovi a Hanka začala kouzlit iluze jednotlivých částí projektu. Nakonec se shodli na tom, že plán je reálný. To už byl ale čas pro Hanku vyrazit na oběd. Otevřela bránu a prošla na nádvoří Silmurova hradu.

Oběd byl jako vždy chutný, i když nijak přepychový. Pak si zase nechali uvařit čaj a přešli do klubovny. Tam Hanka popsala připravený návrh.

„Zdá se to být dobré“ řekl Silmur. Královna i princezna nadšeně přikyvovaly. „Docela rád bych ale to místo, o kterém pořád mluvíme, viděl. Můžeš nás tam vzít?“

Hanka dobila magii z kamínku, který měla v kapse. Král, královna i princezna se převlékli do loveckých šatů a sešli na nádvoří. Hanka vykouzlila bránu a provedla je na nástupiště.

„Moc hezky to tady nevypadá“ podotkla královna matka. „Máš představu, jak by to mohlo vypadat ve výsledku?“

Hanka blahořečila Kornélii, že s ní dopoledne rozmístění objektů navrhla. Vykouzlila celkovou iluzi. „Mohlo by to vypadat třeba takhle“.

„Nó, to už je lepší“ mínila princezna a ostatní jen přikyvovali. „Tady by se děti mohly cítit opravdu dobře“.

„Samořejmě, je to jenom jedna z možností“ řekla Hanka. „Budeme muset přivést zkušeného architekta, se kterým to přizpůsobíme terénu a ještě vylepšíme.“

Zrušila iluzi a pokynula Kornélii a Svát'ovi, aby přistoupili. „Svát'u už znáte a tohle je ošetřovatelka Kornélie, jediná, která nám zbyla u menších dětí. Má velké zkušenosti a s dětmi to umí.“

Kornélie se uklonila. Král k ní však přistoupil a podal jí ruku. „Vážím si toho, že ve špatné situaci jste Hance pomohla“ Pak podal ruku i Svát'ovi.

Od výběrových baráků je napjatě pozorovaly všechny tři vychovatelky. Král jim pokynul, aby přišly blíž. Když přišly a viděly svítící králův amulet, padly na kolena a sklonily hlavu.

„Vstaňte“ ošetřovatelky vstaly, ale hlavy měly sklopené. Princezna k nim přistoupila, podala jim ruku a řekla: „Doufám, že se vám tu bude líbit a s dětmi zůstanete. Potřebují vás.“

„Zůstaneme“ řekly téměř jednohlasně.

Pak královská návštěva zašla do baráku menších dětí „Chudáci, tady museli žít, dokud je neprodali“ královna měla na krajíčku slzy.

„Přemístíme se k nám a tam dohodneme další postup“ řekl Silmur. Vyšli z baráku a Hanka je provedla branou na nádvoří jejich hradu.

Když usedli znovu v klubovně, Silmur navrhl: „Otevřu ti úvěr v bance ve městě. Bude prakticky neomezený, ale budeš mi posílat účty. Můžeš z něho hradit nákupy, mzdy, poplatky, stavební práce a další potřebné výdaje. Věřím ti, ale chci mít doklady, kolik co stálo. Mzdy drž na úrovni obvyklé v kraji, něco můžeš lidem přidat, ale ne moc. Tobě stanovuji mzdu na tisíc zlatých měsíčně.“

Hance bylo jasné, že tenhle rok v Santareně studovat nebude. Kromě Vrona, Sváti a Rafa nikomu z lidí nevěří tolik, aby mu tuhle práci svěřila. A na kamarádech přece nemůže chtít, aby zrušili svoje zaměstnání kvůli ní. Bude ale mít dost peněz, aby si mohla platit individuální studium u Rohana a Vron by jí také mohl mnohému naučit. A Svát'a by mohl chodit do školy a naučit jí to, co se bude učit tam.

„Máš s tím problém?“ zachmuřil se Silmur.

„Ne, nemám. Myslela jsem, že odejdu do školy v Santareně. Vidím ale, že

alespoň rok budu muset být v Útulném domově, protože mě nikdo, kdo by mněl volno a mohla bych mu stoprocentně věřit, nenapadá.“

„Obětovala jsi Útulnému domovu hodně a je třeba to dotáhnout. Rozhodla jsi se správně“ řekl Silmur. „Jaké lidi tam tedy ještě budeš potřebovat?“

„Začínat musíme v podstatě tak, jako to běželo dosud. Samozřejmě, že děti dostanou správně najíst a nebude je nikdo trápit nesmyslnými tresty. Takže bych potřebovala co nejrychleji dvě vychovatelky, jednoho hospodáře, který by nakupoval a vedl účetnictví a kuchaře. Funkci mága, který bude magicky chránit školu, zajistím sama s pomocí Vrona. Magické kamínky by mi mohl dobíjet Svát'a.“

„Dobrého kuchaře, který by v domově mohl být delší dobu, bych tady asi našel. Hospodář by ale měl být někdo místní, kdo se vyzná v nákupech. Největší potíží bude asi s vychovatelkami. Nemůže to dělat kde kdo.“

Princezna se podívala na Silmura a řekla „Pane králi, dovol mi, abych do doby, než se najde dost ošetřovatelek, pracovala v Útulném domově já. Mezi normálními lidmi se pohybuje i můj bratr. Proč bych tedy u Hanky nemohla nějaký čas pracovat já? Nemám chuť tady sedět a čekat, až si pro mne přijde nějaký vysněný princ.“

Všichni byli zaskočení. Královna matka vzdychla „Budu o tebe mít strach“.

„Tulian zažil daleko horší chvílky a přežil to. Nejsem žádná skleníková rostlinka!“

„Budiž“ řekl Silmur. „Můžeš to zkusit. Ale dávej na sebe pozor. Kdybys cítila nebezpečí, ihned se vrať!“

„Hanko“ ozvala se královna matka „udržuj s námi komunikaci, a kdyby jí cokoli hrozilo, zaveď ji hned zpátky domů!“

„Ráno přijď pro potvrzení k úvěru a pro Dianu.“ rozloučil se Silmur

Hanka z nádvoří prošla branou do domova. V soumraku jí zatřásl chlad. Svát'a zahnal děti do umývárny a pak do postýlek.

„Teto, vyprávěj nám zase pohádku“ loudily.

„Dobře, tak se sesedněte, jednu vám povím.

Když dovyprávěla, sedla si k Svát'ovi. „Musím do Santareny, jsem skoro na dně s magií a žádný další kamínek už nemám. Půjdu se ale ještě podívat na výběrové baráky. Jo, mimochodem, zítra přivedu novou ošetřovatelku. Tak pa“ políbila ho na ústa a odešla.

Na výběrových barácích děti ještě nespaly. Hanka vycítila, že se k ní všichni chovají trochu jinak než včera. Sám král se k ní přece choval, jako by patřila do rodiny! Děti se potichu přesouvaly do ložnic a jídelna se vyprázdnila.

„Dámy, dnes jsem učinila závažné rozhodnutí. Přestavba domova je natolik složitá, že nevím, komu bych ji celou svěřila. Proto jsem se rozhodla, že nepůjdu v tomto roce do školy, ale budu se Útulnému domovu plně věnovat. Budete mě mít celý rok na krku a vlastně vám budu šéfovat.“

Ošetřovatelky pokrčily rameny.

„Vím, že mi ještě v porovnání s vámi teče mlíko po bradě, ale přesto bych vám ráda navrhla tykání. Že jsem Hanka, už asi víte. Tak jestli souhlasíte s tykáním, řeknete mi, jak se jmenujete.“

Chvíli bylo ticho a pak jedna ošetřovatelka řekla: „Když my jsme nikdy nemluvili s královskou rodinou.“

Hanka se zasmála: „Já, královská rodina? Já jsem přece nalezenec, který v tomhle děcáku prožil tři roky. Vím už sice, kdo byli moji rodičové, ale královská rodina rozhodně nejsem. A že si tykám s králem? Kdybyste s někým přežili stejný problém, jako já se Silmurem, taky byste si asi navždy tykali. Tak toho nechte.

Jen mimochodem – zítra sem přijde nová ošetřovatelka. A víte kdo? Princezna Diana. Dnes jste ji viděly, takže inkognito stejně nemůže být. A jestli jí nebudete chtít tykat, tak se vážně urazí.“

Ošetřovatelky si to pořád nemohly srovnat v hlavě. Proto Hanka dodala: „Král Silmur není žádný nafoukanec. Myslím, že v životě zkrotl víc divokých koní, než vám prošlo rukama dětí. Vyžaduje poslušnost, ale nepotrpí si na podlézání. Tak příště mu vzdejte úctu, ale dívejte se mu zpříma do očí. Určitě jste ho dnes neviděly naposledy.“

„Tak jestli to myslíš vážně, tak já jsem Klára.“ Řekla ošetřovatelka, se kterou mluvila nejdřív. Postavila se a podala jí ruku. Hanka se také postavila a potřásly si rukama.

Postavila se druhá ošetřovatelka: „Já jsem Šárka“. Také si potřásly si rukou.

Třetí sebrala odvahu, podívala se jí zpříma do očí, podala jí ruku a řekla: „Já jsem Amanda“

„Fajn, holky, tak já se zítra podívám po nějakém architektovi a rozjedeme to.“ Všechny se uvolněně zasmály. Hanka vyšla ven a prošla bránou do kouzelných zahrad.

„Nazdar, Zachu“ zahlaholila.

„Nazdar. Tak už si se dohodla s panem králem?“

„Jo, dohodla, už mám otevřené konto, můžu začít stavět.“

„A jakou pak dal mzdu tobě ten vydřiduch?“

„Tisíc zlatých měsíčně.“

Trpaslík hvízdnul a posadil se. „Víš kolik je to peněz? Za tři měsíční platy bys mohla mít v Santareně krásnou vilu se zahradou. Ten si tě ale cení!“

„Třeba to ani neutratím. Můžu ti uhradit nájem?“

„Jen nerozhazuj, třeba se ti ještě hodí. Máš ale určitě nějaké přání.“

„Jednak potřebuji dobít magii, – tam je to jak na poušti – jednak potřebuji sehnat nějakého dobrého architekta, který by nám pomohl dotvořit představu o budoucím Útulném domově. Pak budu potřebovat solidní stavební firmu na Jižním kontinentě, která by to všechno postavila. Žádná kouzla a čáry na to asi neplatí, to bychom tam museli magické kameny dovážet v nákladních kontejnerech.“

Zach se zamyslel: „Nějaké obchodní partnery bych na jižním kontinentu našel. Když máš tolik peněz.“

Hanka zvažněla: „Všechno se musí vykázat a jsem si jista, že si to Silmur nechá posoudit. Nebude to žádné hogo-fogo. Střízlivé, ale důkladné stavby za rozumnou cenu.“

„Rozumím. Na druhé straně, kdybys to objednala najednou, už by se firmě vyplatilo nějaké zázemí, aby to pak odsýpalo.“

„Až to architekt dodělá, tak klidně. Postup ale musí respektovat to, že tam budou pořád ty děti.“

„Jdi se vyspat, zkusím se podívat po architektovi.“

Hanka se spojila s Plamem a vylíčila mu, co se dnes stalo.

„Tak ty už nebudeš chodit do školy? A zvažila jsi to dobře?“

„Když já už jsem toho tak plná, že bych se asi nedokázala jen občas přijít podívat, co s tím někdo jiný dělá. Taky nevím, komu bych mohla naprosto důvěřovat. Ty to dělat nemůžeš, Svát'a by musel vypustit školu místo mě, Rafan to také nemůže jako ochránce dělat a Vron se věnuje dětem na Ostrově volby.“

„Mnoho tvých rozhodnutí vypadalo divně a nakonec se ukázalo být

nejsprávnější. Tak dobrou noc.“ ukončil Plam spojení.

„Otče“ kontaktovala Hanka jednorožce.

„Ano, dcero“

„Slíbila jsem, že předělám Útulný domov. Nebudu moct kvůli tomu chodit do školy.“

„Nešlo to přenechat někomu jinému?“

„Nedovedla jsem si představit, že bych mohla někomu tak důvěřovat, abych mu to přenechala“.

„Asi si našla poslání, tak se tím netrap. Do školy můžeš chodit o rok později.“

„Díky, tati.“

První krůčky

Ráno Hanka cítila, že se jí dobila magie. Vyspala se dobře a na snídani vyrazila za Zachariášem.

„Měl jsi štěstí?“

„Architekt by byl, ale za práci na Jižním kontinentu si bude účtovat nehorázné peníze.“

„A je opravdu dobrý?“

„Lepšího neznám.“

„A kdy může začít?“

„Pozítří.“

„Tak ho objednej, já si pro něj pozítří ráno přijdu.“

Hanka se přemístila do Silmurova hradu. Diana už ji očekávala. Oblékla si prosté bavlněné šaty, jaké viděla u ošetřovatelek, a zástěru. S sebou měla malý kufřík a pro Hanku potvrzení o bankovním účtu.

„Silmur a maminka se jeli podívat do hřebčína. Nemusíme na ně čekat.“

Hanka vzala Dianu za ruku a přemístily se do Útulného domova. Zavedla jí do pokoje, kde bydlela dříve Agáta. „Budeš si to tady muset uklidit a přizpůsobit, jak potřebuješ. Agáta už se nevrátí.“ Pak zavedla Dianu za Kornélií a seznámila je. Vypadalo to, že si padly do oka. „Kornélie ti všechno vysvětlí. Kuchyň zatím mají na starosti děti z výběrových baráků. Neříkal Silmur, jestli bude nějaký kuchař?“

„Zatím se poptává. Nerad by to někomu nařídil proti jeho vůli. To bychom to tady s ním měli těžké.“

„A kde je Svát'a?“ zeptala se Hanka Kornélie.

„Chtěl se podívat na Ostrov volby. Vráť se po obědě.“

Od vrat zazněl zvonec. „Kdopak to k nám přišel?“ Hanka se rozeběhla k vratům, aby hosta pustila přes magickou závoru.

„Ahoj, Jitko, kde se tu bereš?“

Jitka měla na kraji pláč: „Purkmistr se dozvěděl, že tu byl včera sám král a bude to tady všechno platit. Hrozně se rozčílil a vynadal mi, že jsem to měla vědět. Město mohlo za pozemky útulku získat od krále dost peněz, takhle je prý získáš ty. Rozčiloval se tak dlouho, až se úplně rozzuřil a dal mi okamžitou výpověď. Tak jsem si vzpomněla, že jsi říkala, že se to stane, a že bys mi mohla opatřit nějakou práci. Tenkrát jsem to brala na lehkou váhu, ale teď nevím, kam bych jinam šla. Ve městě je o práci dost nouze.“

„A co vlastně umíš?“

„K purkmistrovi jsem šla rovnou ze školy. Tam jsme se učili hlavně psát na stroji, jak má vypadat který dokument, archivování a účetnictví. Ale to víš, kdybych něco z toho měla dělat, tak si musím vzít knížky a zopakovat si to.“

„Potřebovala bych hospodářku. To je o účetnictví, nakupování, zajišťování služeb, pronájmů a tak. Brala bys to?“

„Tak to bych asi dovedla. Mám jenom nevýhodu, že asi nemám sedmý smysl a někdo by mě mohl lehko podvést.“

„Tak to se teda mylíš, auru máš, i když ne moc silnou. Problém asi je, že si tady nemáš kde magii dobít. Ale když jsme byli v Santareně, tak jsi docela zářila. Velká kouzla sice používat nesmíš, když na to nemáš školy, ale magické vidění by ses mohla naučit. Při jednání ale spíš potřebuješ šestý smysl, abys poznala, kdo na tebe šije boudu.“

„Jaký jsi měla u Purkmistra plat?“

„Osmdesát zlatých měsíčně“

„Tak to bys tady mohla dostat taky. Když se osvědčíš, dostaneš přidáno. Tady budeš mít navíc stravu a ubytování.“

„Tak to беру. To bych si mohla i něco našetřit.“

„Na všechna vydání musí být doklady. Každý měsíc zpracuješ pro krále zprávu a doložíš všechny účtenky. Rychle musíš získat přehled o cenách a nebrat předražené zboží. Kromě toho bych potřebovala, abys prohlédla doklady o dětech. Fakticky už podvody nedohoníme, ale alespoň formálně by měly být doklady v pořádku.“

„Já se budu snažit. Když, tak se přijdu poradit.“

„Když to bude nějaký špek, poprosíme Zachariáše. Vždyť já se v tom nevyznám.“

Hanka si uvědomila: „Nejvyšší čas podívat se po dokladech o mzdách v archivu Bachové.“

Zašla do kanceláře a po chvíli našla, co hledala. Bylo hned patrné, kdo se účastnil na nekalých obchodech. Vychovatelky z výběrových baráků a Kornélie dostávaly po šedesáti zlatých měsíčně, kdežto Agáta sto a Fanina sto dvacet. Ještě, že Agáta odešla sama, tolik bych jí určitě nedala.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vešla Diana. „Dostala jsem nápad“ hlásila hned ode dveří. „Do města je to odtud dost daleko a nikdo jiný než ty a Kornélie neumí udělat bránu. Pronájem povozu je dost drahý a musí se objednat dlouho dopředu. Mohli bychom tady mít dva poníky a vozík. Jitku bych s ním naučila jezdit a na nákupy by mohla jezdit sama. Také dětem by se poníci určitě líbili a užily by si s nimi spoustu legrace. Některé by se mohly naučit na ponících jezdit!“

Princezně zářilo z očí nadšení. Hanka se zamyslela a nápad se jí nezdál špatný. „Vím, Diano, že koním opravdu rozumíš. Kde by se tady dali

sehnat?“

„Vím, kde by byli u nás. Tady to ale neznám. Musela bych se zeptat Silmura.“

„Zkusíme to“ a Hanka v duchu oslovila krále. Ozval se jí hned. „Co máš na srdci?“

„Diana dostala nápad a chtěla by se tě na něco zeptat. Počkej chvíli.“ vyvolala krystal Diany a spojila ho se Silmurovým. Diana oslovila Silmura a vysvětlila mu plán s poníky. Silmur jí dal adresu chovatele, který byl v blízkosti domova. „Tak sestřičko, hezky si to užij a mimochodem, našel jsem toho kuchaře, zítra si ho může Hanka odvést“ ukončil hovor.

„Díky Hanko, to jsem nevěděla, že to taky takhle jde. Mohla bych tě někdy poprosit i o kontakt s maminkou? Trochu se nám bude stýskat.“

„Přijď, když bude vhodná chvíle, ráda to udělám.“

Odpoledne Hanka nejprve zašla do banky vyzvednout peníze na poníky a drobná vydání. Pak vzala supervolonové prkno a odlétla s Dianou na místo, které jim popsal Silmur. Bránu si otevřít netroufla, protože tam nikdy nebyla.

Poníci pobíhali v ohradě a Diana vybrala párek mladých poníků od různých klisen. „Je vidět slečno, že tomu rozumíte.“ řekl drsně vypadající rančer. „Takže vám snad ani nemusím říkat, jak se o ně máte starat. Neměli by na nich jezdit žádní tlouštíci, tak do 60 kilo. To víte, velcí koně to nejsou.“

„Já vím“ odpověděla Diana. „Máme je hlavně pro děti a také budou tahat vozík s nákupem.“

„Místní truhlář nějaké vozíky dělá a mám je tady. Nechcete se podívat?“

Vybraly vozík, Hanka trochu smlouvala o cenu a pak ještě koupily sekačku na trávu v místní kovárně.

Poníci nebyli na tahání vozíku zvyklí a trochu se vzpouzeli. Dianě ale stačilo jedno pohlazení a pár konejšivých slov a poníci poslouchali jako hodinky. Cesta zpátky se trochu protáhla, a tak přijeli do domova až za soumraku. Menší děti už byly v ložnici a těšily se na pohádku. Větší děti ale uviděly poníky a hned se k nim seběhly. Svát'a se na Hanku usmíval.

Říkal jsem si, že poníci budou chtít spát pod střechou, tak jsem v bukovém houští nařezal pár kmínků. Pár prkýnek se taky našlo a se staršími dětmi jsme támhle stloukli pro poníky přístřešek. Kornélie mladší děti pohlídala.

Diana poníky odstrojila a dala každému malé jablíčko. „Jablka mají nejradši a jsou pro ně zdravá. Cukr jim moc nedávejte.“

Hanka šla vyprávět pohádku, a ošetřovatelky zahnalý starší děti na kutě. Pak se všichni sešli v jídelně výběrových baráků a Hanka jim sdělila novinky. „Zítra přijde architekt. Buďte připravené, že se vás může na něco ptát. Přivedu také kuchaře, takže se o jídlo bude starat on. Větší děti mu ale budou pomáhat a já s ním domluví, aby je také učil vařit. A ještě něco. Zítra nakoupíme knížky a sešity a větší děti by se měly začít učit číst a psát.“

Pak se obrátila na Kláru, Šárku a Amandu: „Nevím, jak jste na tom, ale myslím, že není na co čekat. Rozdělte děti na dvě skupiny po 13 dětech. Jedna skupina bude vždy pomáhat v kuchyni a dělat další pomocné práce, druhá skupina se bude učit. Odpoledne se vystřídají. Učit se mohou tady, v jídelně. Chci, aby se všechny větší děti naučily číst, psát a počítat do konce roku. Obstarám vám příručku pro učitele. Troufnete si na to?“

Vychovatelky daly hlavy dohromady. „Vlastně jsme už slíbily, že to budeme dělat. Ještě si rozmyslíme, jak si rozdělíme funkce, ale můžeš s námi počítat.“

„Výborně. U menších dětí ještě chvíli počkáme, Jednak se nemají kde učit, jednak nám chybí ještě vychovatelka.“

Diana vstala: „Já bych nečekala. Děti jsou docela nažhavené a mně ani Kornelii to dělat potíže nebude. V jídelně jsou sice jen dlouhé lavice, ale děti

to vydrží. Budeme se ale učit jen dopoledne, po dvou hodinách. Odpoledne si děti budou hrát.“

Kornélie přikyvovala: „S dvaadvaceti dětmi ve skupině se to ještě dá zvládnout.“

„Výborně, když si na to troufáte, tak to spust'te také hned. Myslím, že Diana s Jitkou by mohly zítra koupit všechno, co bude potřeba. Vezměte si poníky. Svát'a Kornélii pomůže s dětmi. Já ráno přivedu nejdříve kuchaře, pak architekta. Souhlasíte?“

Všichni kývali hlavou. Pak Hanka ještě dodala: „Vám, vychovatelkám teď přibude práce. Proto všechny dostanete od příští výplaty přidáno deset zlatých měsíčně. Prosím vás ale, abyste se připravily, že někdy bude nutno improvizovat.“

Tváře se vyjasnily. Deset zlatých jsou slušné peníze! Vypadá to, že Hanka bude dobrá šéfová.

Když se rozešli, zastavila se ještě Hanka s Dianou: „Nevím, jak je to u vás v rodině s penězi. V době, kdy tady budeš pracovat, zasloužíš si i mzdu, jako každá jiná. Mám ti ji vyplácet, nebo o penězích vůbec nepřemýšlíš?“

„Doma mám všechno, na co si vzpomenu. Vlastnoručně vydělané peníze bych si ale uložila na zvláštní hromádku.“

„Dobře. Budeš dostávat sedmdesát zlatých měsíčně jako každá jiná. Souhlasíš?“

Dianě zasvítily veselé ohníčky v očích. „Ano“

Hanka se spojila se Silmurem. „V kolik hodin bude kuchař připraven?“

„Jestli chceš, můžeš si ho odvést už v osm hodin.“

„Dobře, přijdu. Musím ti říct, že Diana si vede opravdu dobře. Dám jí plat

jako všem ostatním.“

Silmur se zasmál: „To je dobré!“

„Slíbila jsem jí, že jí někdy propojím rozhovor s maminkou.“

„To bude královna ráda. Tak se drž!“

Se Zachariášem dohodla, že pro architekta přijde v deset. Pak zavolala Plama.

„Jak se máš draku?“

„Celkem dobře, ty dračice. Chystám se do školy, za týden to vypukne.“

„A jak jsi strávil prázdniny? Máš už nějaké kamarády v hnízdě?“

„Ne, že bych se se všemi hádal, ale nijak zvlášť se s nikým nekamarádím. Jen občas zalétnu za Kornjefou. Pozoroval jsem ale, že se při plachtění výborně relaxuje. Vylétnu vždycky co nejrychleji hodně vysoko, a pak třeba čtvrt hodiny plachtím bez použití magie. Po takové relaxaci mi všechna kouzla, co jsem se ve škole naučil, jdou mnohem líp, a myslím, že jsem se v kouzlení hodně zlepšil. Už se vyrovnám stejně starým drakům. Musím se snažit, až složím zkoušku dospělosti, chtěl bych se vrátit k Horovi.“

„To ráda slyším, pořád mám výčitky, že ten kus mojí osobnosti ti vadí.“

„Už jsem se naučil ho skrýt a být zuřivým drakem, když je potřeba. Ale ve chvílích pohody tě pořád cítím.“

„Mám tě ráda, Plame, a myslím, že ten kousek tvojí osobnosti mi nedávno zachránil život. Ale to ti nesmím vyprávět.“

„Tak se drž, paní manažerko.“

„Nápodobně, velký mágu.“

Ráno se Hanka setkala na Silmurově hradě s kuchařem. Byl to veselý a docela pohledný mladý muž a těšil se na nová dobrodružství.

„Štěpáne, jdeš tam mezi samé ženské, tak ne abys tam způsobil dívčí válku!“ Dobíral si ho Silmur.

„Bez starosti pane králi. Každou potěším dvakrát denně a ony zkrotnou.“

„Ty se nějak cejtíš!“ řekla se smíchem Hanka. Prošli branou. Zavedla kuchaře do kuchyně, kde se připravovala pod dohledem Amandy snídaně.

„Vidím, že permoníčci se snaží. Docela jim to jde“ divil se kuchař.

„Náhodou někteří dokázali, že už tu něco u bývalé kuchařky okoukali. Tak se snaž, abys jim stačil.“ žertovala Hanka. Pak ale zvážněla: Měli bychom jim dát co nejlepší základ pro život, tak bych byla ráda, kdybys je toho co nejvíc naučil. Neboj se, o místo tě žádný z nich nepřipraví.“

Kuchař přikývl a dal se do průzkumu kuchyně a pekárny. Hanka vyšla ven a viděla Dianu, jak přidržuje na poníkově jedno z menších dětí. Ostatní běhaly okolo a čekaly, až na ně přijde řada. Když se všichni vystřídali, zapřáhla Diana do vozíku a rozjela se za Jitkou. Hanka na Jitku zavolala a dala jí nějaké peníze: „Na všechno přivezte účtenky, ať je pořádek! Jitko, měla by ses naučit jezdit s vozíkem, Diana tu věčně nebude!“

„Však já jí to naučím, neboj“ zavolala přes rameno Diana.

Architektura

Hanka zjistila, že už je čas vyzvednout architekta. Když se přemístila do Kouzelných zahrad, už seděl u Zachariáše. Dlouho se nezdrželi a Hanka je přemístila do domova.

„Tak tady vlastně začneme na zelené louce.“ řekl architekt. Z toho, co tu je, tu asi nezůstane nic. Možná kus oplocení“ opravil se.

„Mohlo by to tak být, ale musíte respektovat, že je tady sedmdesát dětí, které musí mít nějaký prostor a musí být odděleny od stavby.“

Architekt přikývl: „To bude ta největší potíž. Tak ukažte, co tu má vyrůst“.

Hanka vytáhla seznam plánovaných objektů. „Prostor je daný nynějším oplocením, jen támhle to jezírko a související pruh až k moři je také náš.“

„Máte už nějakou představu, jak by se vám to líbilo?“

Hanka vykouzila iluzi, kterou předváděla Silmurovi. Architekt ji chvíli pozoroval a pak řekl:

„Myslím, že princip řešení můžeme zachovat. Teď jak postupně stavět.“

Hanka začala popisovat představy: „Nejdříve bychom asi potřebovali obytné domky, pak kuchyni a učebny a nakonec sportoviště. Domky a učebny by měly být až pro sto dvacet dětí, asi budou přibývat. V každém domku by měla být jídelna s čajovou kuchyňkou, herna, koupelna, záchody, šest ložnic, každá pro dvě děti a dvě místnosti pro vychovatelku. Domků potřebujeme nejdřív šest, ale počítejte s rozšířením na deset.“

„Druhá bude na řadě kuchyně. Odtud se jídlo bude dopravovat do domků magicky. S velikou jídelnou se nepočítá. Bude tam ale také prádelna a ubytování pro kuchaře, hospodářku, správce a pokoje pro návštěvy.“

„Učeben by mělo být šest, každá s dvaceti pěti místy, v každé skříňka na

nápoje. Jedna by měla být velká, kam by se vešlo až sto dvacet lidí. Nebo místo toho veliká hala. Záchody a čajová kuchyň. V místnosti pro učitele by mělo být místo pro osm stolů s registraturami.“

„Krytý plavecký bazén by měl být 25 metrů dlouhý, vstup do něj by měl být z boku pozvolným, širokým sestupem. Skluzavka a menší skokanský můstek nad hlubší částí bazénu. Brouzdaliště s malou skluzavkou. Vířivka pro deset dětí. Normálně vybavená tělocvična s gymnastickým náradím.“

„Nakonec by měla vzniknout velká vodorovná venkovní plocha, kde by se mohly hrát různé hry jako kopaná, baseball, házená a podobně. Dva kurty na volejbal, kde by se také dal hrát nohejbal nebo tenis. Dětské hřiště s pískovištěm, houpačkami a dalšími dětskými atrakcemi by mohlo vzniknout jako součást obytné zóny.“

„Zelinářská a květinová zahrada by měla navazovat na menší pastvinu pro poníky, kde bude i malá stáj. Pastvina bude asi okolo jezírka, aby měli poníci vodu.“

Architekt si všechno zapisoval. Chvillemi pokyvoval a chvillemi kroutil hlavou. Když Hanka skončila, řekl: „Musím pozemek změřit a zjistit, jestli se sem vejde všechno to, co jste řekla. Projdu si nejprve pozemek.“

Když se vrátil, shromáždili se všichni kolem něho. Navrhl: „Pozemek se svažuje k moři. Obytnou zónu bychom umístili nahoře, tam, kde je dnes louka. V první stavbě tak nebudeme muset nic bourat. Všech deset domků bych doporučoval stavět najednou. Pokračování stavby v hotové obytné zóně je vždy problém. Prázdné domky se přechodně dají používat jako učebny. Až postavíme kuchyň, můžeme všechno staré zbourat a staveniště se nám uvolní. V době výstavby se budete muset uskrovnit.“

Hanka pokrčila rameny: „Nedá se nic dělat“.

„Kuchyni bych postavil na místě dnešních výběrových baráků. Tamější jídelnu jsem si prohlédl a doporučoval bych ji ponechat jako společenskou místnost pronávštěvy. Je u vjezdu a vypadá docela hezky.“

„Dobrý nápad. Jestli to půjde ...“

„Pak už bych nechal stavět všechno najednou. Pod obytnými domky postavíme budovu učeben. Koupaliště bych navrhl blízko jezírka, kde je obстойný zdroj vody. Tělocvičnu hned vedle. Umývárny a šatny budou společné pro tělocvičnu a koupaliště. Velká sportovní plocha bude navazovat. Výšku spočítáme tak, aby se neodvážela ani nepřivážela žádná zemina.“

„A co poníci?“ ozval se hlas dítěte.

„Pastvina nad jezírkem bude tak akorát pro dva poníky. Můžeme ji oplotit už s obytnou zónou, na stavbu se bude vjíždět z druhé strany.“

Celý hlouček se rozšuměl. Vzájemně si vysvětlovali, jak si to představují, a pokyvovali hlavami.

„Nechte mi asi týden na to, abych určil přesné umístění objektů. Pak přijdu a ukážu vám propracovanou iluzi. A taky řeknu, co to asi bude stát. Naporoučeli jste si toho dost.“

„Ještě jeden dotaz“ vzpomněla si Hanka. „U jezírka je sice slabý, ale velmi užitečný zdroj magie. Nenaruší se stavbou?“

„V blízkém okolí jezírka se nic moc rýpat nebude, takže je to málo pravděpodobné. Vyloučit to ale nelze. Je-li tu ale pramen magie a došlo by k narušení cesty magie, bude magie vyvěrat někde jinde, pravděpodobně tam, kde se rýpalo.“

„Nejlépe ve vířivce“ zasníl se Svát'a. Všichni se zasmáli a pomalu se rozcházel. Byl už čas k obědu.

„Tak copak nám nový kuchař připravil?“ otázal se mlsně Svát'a.

„No to, co je na jídelníčku“ odpověděla Hanka. „Víš, že suroviny jsme nakoupili podle Zachova rozpisu. Nic jiného tam není.“

Oběd byl dobrý a všichni kuchaře chválili. „Tak jak se vám osvědčují pomocníci?“ ptala se Hanka.

Kuchař se zatvářil vážně. „Jsou fakt dobří. A hlavně ukáznění, poslechnou na slovo. Nikdy jsem to ještě neviděl.“

„To bychom asi měli poděkovat zde již trvale nepřítomné paní Bachové“ řekla Hanka. Pak ale dodala: „Nechci děti trápit, ale kázeň musíme držet dost tvrdou, zvláště než bude stavba dokončena. Jinak by nějaké děti lehko přišly k úrazu.“

Přízrak

Odpoledne se děti i vychovatelky zabývaly novou tváří Útulného domova. Starší děti chodily na místa, kde mají stát domky, mladší děti rozmlouvaly o tom, jestli v hernách budou taky hračky a těšily se na pískoviště. Po večeři Hanka vyprávěla menším dětem pohádku, větší děti hrály chvíli na babu, pak se umyly a se soumrakem šly také spát. Svát'a se rozhodl, že si zajde pro školní hodinky a přespí v Santareně. Hanka se těšila, jak se po delší době klidně vyspí. Zalehla, popřála dobrou noc otci i Plamovi a nechávala se kolébat sny o novém Útulném domově.

Náhle se do snu začalo vkrádat něco rušivého. Zdálo se jí, že se dveře do sousední místnosti pomalu otevírají. Když se otevřely téměř dokořán, její duch vystoupil z těla. Něco ho nutilo se do té místnosti podívat. Pomalu tam nakoukl, ale nic nebylo vidět. Vlétl proto pomalu do místnosti, odkud Bachová posílala děti do díry.

Náhle se dveře zavřely a vytvořil se vzdušný vír, kterému duch nemohl vzdorovat. Když se vír zastavil, byl duch v Díře. Před ním se mihotal přízrak harpyje, která volala „Kde jsou děti. Přines mi děti, jinak na vás sešlu pohromu.“

Zablesklo se a Hanka se probudila celá zpocená. Rozsvítla hned magické světlo. Nikde se nic nehýbalo a dveře do sousední místnosti byly zavřené. Půlnoc již byla dávno pryč. Hanka si nalila vodu, magicky ji přivedla do varu a vložila do ní čaj. Ten sen byl tak živý ...

Vypila čaj a trochu se uklidnila. Je asi poslední dobou přetažená, že se jí zdají takové hlouposti. Ulehla, ale dlouho se převalovala, než znovu usnula. Chvíli spala klidně, ale náhle se jí zjevil jiný sen. Viděla ducha Bachové, jak zmateně pobíhá po místnosti. Volal: „Kde je moje tělo? Kam zmizelo? Kde jen může být?“

Pak uviděl Hanku, která leží na posteli. Postavil se jí za hlavu a skočil. V tu chvíli se ale vymrštil z těla duch Hanky a duchové začali zápasit. Vydávali

při tom divoké skřeky a každý z nich se snažil do těla skočit. V tom v dálce zakokrhal kohout a duch Bachové zmizel. Hančin duch byl ale na konci sil. Snažil se, co mohl, dosáhnout na tělo, ale nešlo mu to. Náhle kohout zakokrhal podruhé, duch se vzepjal a do těla skočil.

Hanka se probudila úplně vysílená. Za oknem svítalo. Ve snu přišla o všechnu magii. Bylo jí zima. Natáhla se pro svetr a kalhoty. Oblékla se a mátožně vyšla do rodícího se dne. Celá se rozklepala a nešlo to zastavit. Rozhodla se dojít k jezírku, ale dlouho nemohla překonat magickou závoru. Nakonec se jí to povedlo, obešla pozemek a posadila se na břeh jezírka. Cítila, jak do ní magie po kapkách proudí. Vynaložila ji na to, aby se ohřála. Pak už se cítila trochu lépe. Za chvíli už měla dost sil, aby navázala spojení s jednorožcem.

„H'anario, co ti je? Cítím v tobě strach a hlubokou únavu.“

„Měla jsem strašný sen. Obávám se ale, že to bylo spíš vidění. Bylo to tak opravdové.“

„Pošlu ti energii a přijď hned sem.“

Energie od jednorožce zaplavila Hanku úžasným pocitem úlevy. Vykouzlila bránu a svezla se jednorožci k nohám. Teprve tam se rozplakala. Přispěchala i L'gala a P'ujibo. Pak jim své sny vypověděla.

„R'ihan přemýšlel déle, než obvykle. Můžeš mi otevřít svoji mysl H'anario?“

„Nemůžu, jsem vázána přísahou.“

R'ihan odešel poradit se s S'faideou. Přišli oba a vážně pokyvovali hlavami. „To, co jsi viděla, možná souvisí s tím, proč nemůžeš otevřít svoje vědomí. Může to mít ale zhoubný vliv nejen na tebe, ale i na vše, o co se nyní staráš. Nejlépe by bylo poradit se s tím, komu jsi dala slib mlčenlivosti.“

„To, co mi doporučujete, je strašné, ale kdybych to neudělala, může to

dopadnout ještě daleko hůř. Budu to muset udělat. Přenesu se ale do Santareny, tady by mi to připadalo nepatřičné. Děkuji za útěchu i za dodanou sílu.“

Hanka se přenesla do Kouzelných zahrad. Pozdravila se se Zachariášem i Svát'ou a odešla do zadního kouta zahrady, kde byl největší klid. Ponořila se do meditace a vybavila si sněhově bílý krystal Kelainy.

Harpyje tentokrát nenechala na sebe dlouho čekat. „Co se přihodilo?“ zeptala se v očekávání něčeho zlého.

„Ctihodná aveleto, přísahala jsem ti, a proto nemohu nikomu jinému než tobě vyjevit, co asi stojí za mým viděním. Prosím přečti v mé mysli, co se mi zjevilo a jaké jsou moje obavy.“

„Je to vážnější než jsem myslela“ řekla Harpyje. Dovoluji ti otevřít bránu do auly školy v Airbovanu. Tu si jistě pamatuješ z doby, kdy si psala knihu o Aberilech. Přijdu si tam pro tebe.

Hanka otevřela bránu do auly a s pocitem strachu do ní vstoupila. Kelaina už jí kráčela v ústřety a odvedla ji do jeskyně kouzel.

„Tady si můžeme být jisty, že nás nikdo neposlouchá.“ řekla Kelaina. „To, co ti teď svěřím je nedostupné i většině harpyjí. Proto se nezlob, ale musím tajemství zajistit kouzlem. Kdybys ho chtěla prozradit, zahyneš. Kdyby se někdo vloupal do tvého vědomí a chtěl to tajemství rozluštit, zahyne. Souhlasíš?“

Hanka se zachvěla před tak strašnou kletbou. Věděla ale, že bez tohoto tajemství se nemohou pohnout dál v řešení záhady, která bude asi mít nedozírné následky.

„Souhlasím.“

Kelaina udeřila drápem do gongu a pak položila pařát Hance na čelo. Ve vlasech jí zůstala krvavá jizva.

„Jsi statečná“ řekla Kelaina. „Nebudu už dělat žádné okolky. Věž, že v poslední době některé odtržené harpyje usilují o změnu řádu tohoto světa. Neuvědomují si, že kdyby se jim to podařilo, povede to i k jejich záhubě.“

Kelaina se na chvíli odmlčela, jako by hledala slova, kterými to Hance nejlépe vysvětlit. Zahleděla se do dáli a pokračovala: „Harpyje doprovázejí ducha zemřelého za pomezí, odkud už není návratu. Tělo zemřelého je uloženo v chrámu na pomezí, dokud duch pomezí nepřejde. Když se ale tělo rozpadne dřív, než duch přejde pomezí, může takový duch chodit strašit lidi a i jinak jim škodit. Proto běsové tyto duchy straší a zahánějí je za pomezí. Takový je řád na pomezí.“

Kelaina uchopila Hanku pařáty za ramena, podívala se jí přímo do očí a začala vzrušeně skoro šeptat: „Odtržené harpyje se ale rozhodly využívat svého vlivu na duchy, jejichž tělo se už rozpadlo. Zjistily, že tyto duchy, pokud mají sedmý smysl, je možno jakoby hypnotizovat a vnutit jim vůli Harpyje. Pak zjistily, že takový ovládaný duch může v době mdloby nebo omráčení živého člověka vylákat jeho ducha z těla, přemocť ho a do jeho těla naskočit sám. V takovém nevlastním těle pak duch ovládaný harpyjemi může páchat strašné zločiny mezi lidmi, nebo dělat na světě pro harpyje to, co by harpyje samy dělat nemohly.“

Harpyje si přitáhla Hanku ještě blíž. Držela ji teď ve vzduchu jako hadrovou panenku. V Hance by se krve nadořezal. Harpyje, teď už pomaleji, dokončila: „Vypuzení duchové, jejichž tělo je ještě živé, nemohou překročit pomezí. Hlídkují před pomezím a zahánějí od něj duchy zemřelých, jejichž tělo se rozpadá. Tím ovšem nadhánějí odtrženým Harpyjím další duchy, které mohou hypnotizovat.“

O Hanku se pokoušely mdloby. Proč jí Kelaina to strašné tajemství svěruje? Chce jí jen ochránit, nebo je třeba něco vykonat? Musí to být moc vážné, nikdy neviděla Harpyji takhle vzrušenou. Bála se, aby Harpyje nezapomněla, koho má v pařátech. Co když ji v tomhle transu odnese rovnou za pomezí?

Harpyje se pomalu probírala z transu a Hanku pustila. Řekla ještě: „Ta těla stejně zakrátko bez svých duchů zahynou. Harpyje se nebudou moct ani

rozmnožit, protože nemají, co by obětovaly pro svého potomka. Je v nich jenom zloba a prázdnota.“

Hanka si srovnala šaty a pak se zeptala: „A jak s tím souvisí můj sen?“

„To nebyl sen. To, co se ti zdálo před půlnocí, bylo vidění. Održené harpyje čekaly, až děti v díře budou natolik vyčerpány, že omdlí. Pak by do nich nasadily cizího ducha. Těžko domyslet, co by děti ovládané cizím duchem mohly způsobit. Je to jako smečka džinů ovládaných nestvůrnou zlou mocí. Tím, že jste jim odnesli děti, které byly ještě při vědomí, jste jim jejich zrádné plány překazili. Bachová se jim asi zavázala a ony teď chtějí těla dětí na tobě. Vzpomeň si, co s nimi zažil Tulian se zrádným mágem Dualem. Tohle ale není to nejhorší. Ty ses jim ničím nezavázala, a tak tě těžko mohou trestat. Prostě to na tebe zkoušejí a ty musíš odolat.“

„Když tohle není to nejhorší, co asi ještě přijde?“ přemýšlela Hanka.

„Horší je tvůj druhý prožitek.“ řekla Harpyje. „To totiž nebyl sen, a bohužel ani vidění. To byla skutečnost. Kdyby se tvůj duch duchu Bachové neubráníl nebo kdyby se neuměl vrátit do těla, už by teď v tvém těle byl duch zemřelého.“

„Ale já myslela, že ducha mohou vyhnat z těla, jen když ten člověk omdlí!“ zděsila se Hanka.

„Zřejmě přišly na to, že stačí, když ten člověk je vyděšený a na místo klidného spánku upadne do mátožného stavu, jako se to stalo tobě. To byl možná důvod tvého prvního vidění. Vyděsit tě a nedopřát ti klidný spánek.“

„Takže málo chybělo, aby ze mne byl pekelný džin, který by tam všecko zničil a povraždil.“

„Ano, myslím, že jen díky dračí části tvé osobnosti se to skutečně nestalo. Zeptej se Plama, jestli ti náhodou taky nepomáhal. Víš, že to už jednou udělal, když si byla v díře.“

Hanku něco napadlo: „To, co se mi stalo, ale asi taky znamená, že tělo Bachové už se rozpadlo, nebo rozpadá. Ochránci po ní pátrají a zatím její kosti už někde hnijí. Asi zahynula na útěku.“

„A to, že jí někdo slíbil ochranu, odklidil jí z Útulného domova a pak jí zabil, to tě nenapadlo? Kdyby totiž jen zahynula, její duch by klidně překročil pomezí. Takhle ale zůstal, aby se mstil. A toho využily odtržené Harpyje.“

„Zdá se mi, že to, co jsi mi svěřila je na člověka příliš těžké tajemství. „Jak se ubráním útoku ducha příště? Jak poznám, ve kterém těle je cizí duch? A jak se člověku s očarováním duchem ubráním?“

„Na tvoji první otázku ti mohu pomoci, i když je to pro tebe nepříjemné. Můžu na tebe dát vázací kouzlo, které nedovolí tvému duchu odejít z těla. Odpověď na druhou otázku také existuje. Aura ovládaného ducha je totiž tmavě šedá. Žádný duch živého člověka takovou auru nemá. Třetí otázka je ale opravdu problém.“

„Má ten člověk s ovládaným duchem nějaké zvláštní schopnosti?“

„To záleží na tom, čím ho harpyje obdaří. Může mít například kouzlo nedotknutelnosti. Nebo umí zastavovací kouzlo.“

„Odpust aveleto moji drzou otázku, ale proč se harpyje s odtrženými nevypořádají. V díře jsem viděla, že takovou harpyji umíš zničit.“

„Když já to na ní nepoznám. Harpyje nežijí ve společenstvích jako lidé, draci nebo sirény. To, že harpyje nejedná podle kodexu, se pozná, jen když je při tom přistižena. Třeba ji potkávám na pomezí každý den.“

Hanka se znovu zamyslela. Koho odtržené harpyje musí potkat, jsou duchové, které ovládají. Přece duch, kterého harpyje ovládá, musí mít na „svoji“ harpyji vazbu. Ten přece ví, kdo je jeho paní. Kdyby nějaký duch uměl opustit své tělo, které by bylo tak uložené, že by se odtrženým harpyjím jevilo jako rozpadlé, pak by se harpyje takového ducha určitě

pokusily ovládnout. A tím by alespoň některá z nich musela prozradit svoje inkognito!

Kelaina četla Hančiny myšlenky. „Zářící by v chrámu na pomezí dovedl uložit tělo tak, aby zdánlivě zmizelo ze světa. Pro toho, kdo by to chtěl podstoupit je to ale obrovské riziko. Žádnému duchu se nechce do těla, které na dlouho opustil. Víš, že to nebylo lehké ani po malé chvíli!“

„Řekni mi, Kelaino, dokázala bys takového ducha obrnit proti kouzlu ovládnutí?“

„Musel by ale být očarován ve chvíli, když vystupuje ze svého těla. Kdyby se ale chtěl vrátit do svého těla, musela by z něj ta ochrana být sejmuta.“

„Duch, který by měl ochranu proti ovládnutí, by se mohl vydávat za bloudícího ducha a čekat, že ho některá odtržená harpyje bude chtít ovládnout.“ přemýšlela dál Hanka.

„A tak by poznal harpyji, která se o ovládnutí pokouší! Možná, že by poznal i více takových harpyjí.“ dodala Kelaina.

„Kelaino“ pokračovala Hanka dál v myšlenkové konverzaci „víš, že už můj duch dvakrát opustil tělo a dokázal se vrátit. Mám teď vlastně na vybranou: buď tě poprosím, abys na mne seslala vázací kouzlo, a každou noc budu mít těžké sny, prát se s duchem Bachové a bůh ví co ještě, nebo se pokusím najít odtržené. Když je najdu, budete je moct zničit, nebo jim alespoň odebrat moc ovládat duchy. Pak už nebude hrozit nebezpečí vypuzení ducha mně, ani nikomu z lidí. Když se mi to nepovede, tak ...“

„Bylo by to pro tebe strašně těžké. Ale myslím, že nikdo z lidí, kteří nemají v sobě kus draka, by to nemohl dokázat. Ten duch totiž musí s harpyjí komunikovat a jen dračí komunikace může nahradit tu, která vznikne při ovládnutí ducha.“

„Dovol mi jen, abych se rozloučila se svými nejbližšími. Naše tajemství neprozradím.“

„Jdi, já zatím připravím, co je potřeba. Stejně musím všechno udělat sama, nevím, které harpyji bych mohla důvěřovat.“ Vyvedla ji zpět do auly, odkud se Hanka přemístila do Domova snů.

Svát'a jí už netrpělivě vyhlížel. „Stalo se něco, Hanko?“

„Ano, ale nemohu ti teď říct co. Pár dní tady nebudu, ale architekt stejně potřebuje týden na projekt. Kdybych se do začátku školy nevrátila, řekni Dianě, ať to tady vezme za mě.“

Svát'ovi se draly do očí slzy. „Půjdu s tebou. Nechci tě ztratit.“

„Tuhle bitvu musím vybojovat sama. Důvěřuj mi a drž mi palce.“

Pak odešla do ústraní a kontaktovala otce R'ihana: „Tati“

„Slyším tě, dcero. Jaké máš trápení?“

„Nemohu prozradit těžké tajemství, které mě váže. Musím jen říct, že jsem na další křižovatce života. Už jsem se rozhodla a doufám, že to přežiju. Těším se, až vás zase uvidím.“

„Cítím, že tentokrát ti nemohu pomoci. Kdybys ale potřebovala moji sílu nebo radu, budu připraven.“

„Díky, někdy mám pocit, že si takového dobrého otce ani nezasloužím.“

„Jdi, a udělej co je třeba.“ rozloučil se jednorožec.

Oslovila Plama: „Bud' zdrav, dračí bratře“

„Co tak oficiálně, sestřičko?“

„Plame, asi mě teď pár dnů ztratíš, a možná, že budeš cítit, že jsem umřela. Netruchli ale, doufám, že se ti vrátím. Tvoje naděje mě posílí. Když budu na dně, tak tě zavolám. Třeba mi budeš moct zase pomoci.“

„Děsíš mne. Tvoje zavřená mysl ale říká, že mi nesmíš víc prozradit. Budu na stráži.“

Hanka řekla Jitce a vychovatelkám, že se budou muset pár dní bez ní obejít. Kontaktovala ještě Zachariáše a poprosila ho, aby v době její nepřítomnosti Jitce pomáhal a poradil jí při jednání s lidmi. Pak zašla k menším dětem, pověděla jim pohádku a rozloučila se se Svát'ou: „Budu myslet na naši lásku. Ta mi dodá sílu.“ Pevně se objali a pak Hanka prošla bránou do Airbovanu.

Kelaina ji očekávala a zavedla ji do chrámu na pomezí. Zakryla jí oči a provedla ji do místnosti, kde stála na podstavci prázdná rakev. Hanka do ní ulehla a zkřížila ruce na prsou. Pak si vybavila Kelainin krystal a vstoupila do něj. V tu chvíli cítil její duch, že se odpoutal od těla, a že Kelaina na něj seslala jedno z nejsilnějších kouzel, jakých byla schopna. Pak se zjevil Zářící a Hančin duch se najednou vznášel nad krajinou blízko pomezí.

Bez těla

Bez těla si Hanka připadala volná. Necítila žádnou únavu, ani stres z posledních dnů. Napadlo ji ale, že kromě odtržených harpyjí na ní mohou číhat běsi, kteří se jí mohou snažit zahnat za pomezí, když její tělo teď zářící zakryl, jako by už neexistovalo. Vzpomněla si, jaký stres asi prožíval Plam, když ji najednou úplně ztratil.

„Jestlipak i draci mohou vidět duchy?“ napadlo ji. Co kdyby zkusila ho vyhledat a vloudit se mu do snu? Už bude určitě spát.

Zjistila, že jako duch se může pohybovat stejně, jako by se přesouvala bránou. Vlastně to šlo samo. Stačilo jen pomyslet na místo, kde chtěla být, a už tam byla.

Představila si Plamovu jeskyni. Plam spal na svém místě a neklidně se zmítal. Hančin duch mu prošel hlavou. „Plame, jsem u tebe. Neboj se o mne. Přeji ti hezký spánek.“ Pak ho políbila na čumák. Slyšel to?

Dívala se na Plama, který si slastně oddechl a začal pravidelně dýchat. „Tak se to asi povedlo“ řekla si Hanka. Zalétla do Santareny a podívala se na Zachariáše. Spal klidně a Hanka ho nechtěla rušit. Pak ještě zaletěla do Útulného domova. Děti spaly a Hanka je s potěšením pozorovala.

Náhle ucítila přítomnost jiného ducha. Zůstala nehybně stát a čekala, až se duch objeví. Zpozorovala ho v pracovně Bachové. Duch stál u postele, kde minulou noc spala, a bylo vidět, že je hodně rozrušený. Hančin duch se prosmýkl vedle něj a hleděl na něj. Duch Bachové na něj nevěřícně zíral: „Kde máš tělo?“

„Vidíš, tělo je pryč. I já jsem poznala, co je zrada.“

„Kdo tě zradil?“

„Král Silmur. Dal mne zabít, protože se mu nelíbilo, co tady dělám. Takže jsme na tom stejně.“

„Mne zradil ten mizera purkmistr. Přišel za mnou se dvěma strážnými a řekl, že ráno mne a Faninu přijdou ochránci zatknout a že nás vezme do bezpečí. Odvedli nás na loď, a když jsme usnuly, rozbili nám hlavy a hodili nás žralokům. Fanina už odešla za pomezí, ale já jsem se rozhodla, že to tak nenechám.“

Duch Bachové na ducha Hanky zíral: „Které harpyji sloužíš?“

„Jaké harpyji. Zůstala jsem tady, abych strašila svého vraha!“

„Copak tě žádná harpyje ještě neoslovila?“

„Ne, duchem jsem jen krátký čas. A jak to vlastně chodí?“

„No, já jsem původně měla smlouvu s Husairou. Ale tu Kelaina zničila v díře, tak teď sloužím Aypeře.“

„A co na tobě Aypera chce?“

„Abych si našla tělo a pak svou pomstu dokonala.“

„Ayperu sis vybrala sama?“

„Blázníš? Duchy harpyjím přiděluje představená Nového řádu.“

„A kdo to je? Asi bych ji měla vyhledat?“

„Však ona o tobě už určitě ví a pošle za tebou některou harpyji, která přísahala.“

„Přísahala? Na co?“

„Symbolem je kámen ve tvaru upířích zubů. Na ten členky Nového řádu přísahaly.“

„A kolik jich je?“

„To nevím, to ví jen představená. Ony se nikdy nescházejí. A vůbec, už mě přestaň zpovídat. Teď, když tvoje tělo zmizelo, musíme se postarat každá o nějaké jiné. Kdyby ses bývala včera tak nebránila, už jsem mohla mít tělo. Jsem na tebe naštvaná. Mám ale nápad.“

„Jaký nápad?“ Hančin duch očekával nějakou podlost.

„Vloudíš se někomu do snu a vystrašíš ho. On pak nebude moct klidně spát a přemůže ho až mráкотný sen k ránu. To bude příležitost pro mne“

Hančin duch se zatřásl obavou. Koho si duch Bachové vybere? Pak ale dostal nápad:

„Co kdybychom to zkusily na purkmistra?“

„No to je skvělá myšlenka. Toho hajzla bych chtěla přivést na mučidla.“

Hanka si pomyslela, že Bachová si asi neuvědomuje, že když vstoupí do jeho těla, mučili by vlastně ji. Ale proč ne, taky by si to zasloužila. Nejlíp by bylo, kdyby purkmistr měl strašidelné sny, ale Bachová by do něj nakonec nevstoupila, protože by mohla v jeho těle napáchat strašné škody. Postraší ho, ale ne zas tak moc.

Rozletěla se na radnici, duch Bachové za ní.

„Ale ne“ řekla Bachová „tady ho v noci nenajdeme. Pojd' za mnou“ a zavedla ho do purkmistrovy ložnice. Spokojeně tam spal vedle manželky.

Hanka se mu vkradla do snu: „Že jsem vás ale podfoukla s tím Útulným domovem! Víš, co peněz teď za něj dostanu od krále? To všechno mohlo mít město, a jako obvykle bys to mohl z větší části ukradnout.“

Hanka zřejmě udeřila na správnou strunu. Purkmistr se začal zmítat, pak se probudil a začal chodit po ložnici. Vztek jím lomcoval. Pak vyšel na chodbu a mumlal si: „Jak jsme jí na to mohli skočit? Ale já jí ukážu. Ta se dlouho radovat nebude.“ A začal vymýšlet plán pomsty.

Nakonec si šel znovu lehnout, ale nemohl pořád usnout vzteky. Až k ránu ho přemohl mráкотný spánek. To byla chvíle pro ducha Bachové. Vyskočila na jeho tělo a začala z něj vyrážet purkmistrova ducha. Bylo ale příliš pozdě. V dáli zakokřhal kohout a duch Bachové toho musel nechat.

„Měli jsme začít dřív“ řekl duch Bachové duchu Hanky. „Zítra ho ale už tak neroztočíš. Budu si ho muset vystrašit sama.“

Pak dodal: „Stejně to byl opojný zážitek. Mnohem lepší než s tebou. Přímou jsem cítila tu pomstu, kterou jsem prožívala lépe než nejlepší chvíle svého života. Už se těším na zítřek.“ a pak se duch ztratil. Hanka ještě chvíli sledovala, jak se vysílený purkmistr zvedá z postele a celý roztřesený bloudí po bytě. Jeho manželka se vzbudila a začala mu spílat, že ji nenechá spát.

„Nebudeš to mít lehké. Ale zasloužíš si to.“ pomyslela si Hanka. Nevěřila ale, že by se Bachové podařilo do těla purkmistra vstoupit. Má už zkušenost a bude se lépe bránit.

Pak její duch vzlétl vysoko nad hory a rozjímal: „Už první noc zjistila, jak to bylo s Bachovou a má jméno jedné harpyje Nového řádu. Co ji čeká dál? Musí se hlavně vyhýbat běsům, kteří se jí budou snažit zahnat za pomezí. Jako živý člověk by se s nimi dokázala vyrovnat, ale jako duch pociťovala bytostný strach z běsů. Protože nebyla ovládaná, neměla ochranu před běsy, kterou v sobě mělo kouzlo ovládnutí harpyjí.

Úplně se už rozednilo. Napadlo ji, že už dlouho neviděla Terezku a Lukáše. Chtěla se za nimi rozletět, ale Ostrov volby měl asi proti duchům magickou ochranu. Nepodařilo se jí to. Ani do školicího centra Ochránců se za Rafanem nedostala.

Sváťa seděl nad knihou v zahradním domečku a snažil se soustředit se. Moc mu to nešlo. Sedla si k němu a bylo jí do pláče. Padla na ní samota. I když byla u své lásky, nedokázala mu sdělit, jak moc ho má ráda. Stoupla si za něj a foukala mu do vlasů. Vložila do toho celou svou duši a vlasy se pohnuly. Sváťa sebou trhnul: „Hanko, cítím tě.“ Zmateně se rozhlížel.

Hanka si vzpomněla, jak ze začátku Plam škubal jejím amuletem. Soustředila se jako při dračí komunikaci a obrátila list knihy. Svát'a vyskočil radostí. „Jsi tady duchem. Nemůžeš mluvit, ale přesto jsem rád, že tě cítím.“

„Tenhle víkend už pomáhám Zachovi. Ale ještě je dost času, v neděli se spí dlouho.“ Sedl si na židli a meditoval. Za chvíli ho obestřel spánek. A to byla chvíle pro Hančina ducha. Ve snu se mohl Svát'ovi zjevit a dokonce k němu mluvit!

V tom byla ze Svát'ova snu vytržena hlasem Harpyje: „No vida, skoro už si našla tělo sama. Tak pomalu, holčičko. Nejdřív si popovídáme spolu.“ Svát'a se při tom ze snu probudil.

Nezdálo se ale, že by si harpyje přišla popovídat. Otočila Hančina ducha k sobě a seslala na ní kouzlo ovládnutí. Duch Hanky se tvářil omámeně: „Jak ti mám říkat má paní?“

„Ty jsi ta dívka s duší draka? Hm ... je to divné. Nemám od tebe správnou odezvu.“

Hanka si uvědomila, že pokud s ní nebude moci harpyje mentálně komunikovat, bude to podezřelé. Řekla: „Nemohu s tebou komunikovat, protože neznám tvé jméno.“

„Jmenuji se Vizxena, jestli ti to pomůže.“

Ted' s ní Hanka navázala dračí komunikaci. Její krystal nebyl tak bílý, jako krystal Kelainy a měl v sobě malé skvrnky. Dávala si pozor, aby se k němu moc nepřiblížila.

„Tak jo, asi je to s tebou trochu jinak“ řekla Vizxena.

„Tvým prvním úkolem bude najít živého člověka, uvést ho do mráкотného spánku, vyhnat z jeho těla jeho ducha a vstoupit do těla namísto něj. Možná, že se tito podaří s tímhle člověkem snadno.“

Svát'a najednou pocítil chlad, ale harpyji neviděl. Šeptal jenom: „Hanko, proboha Hanko, neopouštěj mě.“

Když cítil, že Hanka už s ním není, odešel k Zachariášovi sdělit mu, co právě zažil.

Hanka mezi tím přemýšlela, s kým by bez rizika mohla sehrát nezdařený pokus o odcizení těla. Rafan by se určitě ubránil. Ale pokus s ním by nevypadal přesvědčivě. Svát'a by ze samé lásky k ní mohl odevzdat tělo i proti její vůli. Z Domova snů by to nikdo nepochopil, děti samozřejmě hned vyloučila.

Pak jí napadla zajímavá myšlenka: Tom Mojerana. O duších ledacos ví, studoval v Airbovanu, nebude těžké mu v prvním snu vysvětlit, co má dělat, aby zápas duchů vypadal opravdově. A pak, napadlo ji, že možná bude potřebovat průvodce. Vstoupit do těla po několika dnech nebude tak snadné, jako tam skočit po několika minutách. Hanka z toho začínala mít strach. Až skončí svoje poslání, snad by se na Toma mohla spolehnout. Tak by mu ve snu mohla sdělit, co zatím zjistila a požádat ho, aby to Sam sdělil Kelaině. Doufala, že nikdo nebude kontrolovat, co vlastně Tomovi ve snu prováděla.

Zbytek dne se rozhodla strávit létáním nad horami. Ten pocit lehkosti se jí strašně líbil a nemohla se ho nabažit.

„Baf!“ ozvalo se náhle za ní. Duch Hanky rychle zavřel oči. „Hlavně se nedívat!“ zařekl se. Začal ho ale prostupovat divný chlad. Bůh ví, co ti běsi všechno dovedou! Hanka cítila, že už to dlouho nevydrží. Nedoufala, že by to pomohlo, ale zašeptala „Zene!“

Ledové sevření povolilo. „Odkudd me znáššš, duchchu?“

„Jsem kamarádka Sama a Toma a mám tady tajné poslání.“ sdělil duch Hanky.

„A řekneššš mi, jaké jje to possslání?“

„Řeknu, až to poslání skončí.“

„A jak ti mám uvěřit?“

„A jak mohu důvěřovat tobě? Prosím nestraš mě, budu tady poletovat jenom pár dnů a pak se buď vrátím mezi lidi, nebo sama odejdu za pomezí.“

„Ttak dobře, pár dnů ti budu důvěřovat.“

„A můžeš to taky říct svým kamarádům?“

„Nno ttak dobře.“

„Zene, já se tě hrozně bojím, ale jsem zvědavá ženská. Kdybych se na tebe mrkla, tak se asi celá rozklepu. Jako člověk bych se asi tolik nebála. Slib mi, že i když se budu strašně bát, tak mě nebudeš honit za pomezí.“

„Ttak dobře, já ssse pak hned ztratím“ řekl Zen. Hanka otevřela oči a zažila opravdový pocit hrůzy. Zen ale dodržel slovo a během vteřiny se ztratil. Hančin duch si vydechl. Stratil se ale pocit z neznáma a Hanka si pomyslela, že by možná příští setkání s Běsem přetrpěla.

Hančin duch zamířil do Poluty. Sama a Toma našel ve zkušební hale. Chvilí se bavil tím, že s nimi létal vedle prkna, ale pak si spíš prohlížel prvky jejich nové sestavy a obdivoval se novým typům supervolonových prken.

Když se setmělo, odlétl duch Hanky za Samem a Tomem do jejich pokojíku, kde bydleli po čas studií. Pak kluci večereli, povídali si o škole i o supervolonu, až se konečně uložili ke spaní.

Hanka čekala na Tomův hluboký spánek a pak se mu vkradla do snu.

„Ahoj, Tome!“

„Hanko, proboha, co se ti stalo?“

„Nemám teď tělo. Ale neboj, to se srovná, jsem na tom pořád líp než na tom

byl Sam.“

Tom se leknutím málem probudil.

„Ne, Tome, nebud' se! Nechtěla jsem tě vylekat. Něco od tebe potřebuji.“

„Potřebuješ průvodce?“

„Ne, teď ne, a snad ani potom. Potřebuji ale předstírat, že chci vstoupit do tvého těla a prát se o to s tvým duchem.“

„Proč by se naši duchové měli prát? Duch si přece nemůže osvojit tělo, ve kterém je jiný duch!“

„Když člověk omdlí, nebo upadne do mrákotného spánku či meditace, může jiný duch toho pravého z těla vypudit a zaujmout jeho místo.“

„A to mi chceš udělat?“

„Musíš s mým duchem tvrdě bojovat, aby to vypadalo opravdově. Ale v žádném případě z těla nevystupuj! Asi bych se zbláznila, kdybych tě opravdu z těla vystrnadila. V tvém těle bych ani nemohla udělat, co potřebuji.“

„A co mám tedy udělat?“

„Já ti teď ukážu vidění, že škrtím Sama. Ty se hrůzou probudíš a dlouho nebudeš moct spát. Musíš to vydržet až skoro do rána, abychom se nemuseli dlouho prát. Pak si lehneš a usneš. Nebo aspoň budeš meditoval tak dlouho, až mě uvidíš. Já tě pak napadnu a ty se budeš bránit. Až kohout poprvé zakokrhá, budu toho muset nechat. Budeš asi dost unavený, tak se připrav, že zítra budeš k ničemu. Ale nemusíš se bát, příště už nepříjdu.“ Pak ho probudila.

Tom vstal a chodil po pokoji skoro až do rána. Pak ulehl a ponořil se do meditace.

Hanka pocítila přítomnost Vizxeny. Její duch zaútočil. Bála se, aby Tom nezazmatkoval, ale bránil se urputně, tak Hanka mohla přitlačit, aby to vypadalo opravdově.

Oběma duchům už začaly ubývat síly. Naštěstí zakokrhal kohout a Hančin duch zmizel.

„Napoprvé sis nevedla špatně“ řekla Vizxena. Škoda, že už ho asi příště nevystrašíš tak, aby zase noc probděl a ráno upadl do mrákot. Zítra musíš zkusit někoho jiného.

Hančin duch byl unavený. Nebyl ale tak vyčerpaný, jako po souboji s Bachovou. Vznesl se vysoko nad hory a relaxoval. Hanka přemítala: „Mám už jména dvou členek Nového řádu. Dozvěděla jsem se mimochodem také, jak zemřela Bachová. Co můžu ještě získat, když se budu tvářit, že se snažím ovládnout nějaké tělo?“

Dospěla k názoru, že tímto způsobem od Vizxeny už žádné užitečné informace nezíská. Potřebovala by vědět, kdo je představená Nového řádu a kde je kámen, na který členky řádu přísahaly. Ale jak to zjistit?

Zen dodržel slib. Zdálo se jí, že několikrát v dáli zahlédla běs, ale když běs zjistil, že je to ona, zase zmizel. Mohla proto v klidu přemýšlet. Jak se dostat k představené?

Najednou ji napadlo, jak by asi Vizxena řešila situaci, kdyby odmítla poslušnost. Kouzlo poslušnosti nebylo pravděpodobně její. Tím asi vládla jen představená Nového řádu. Kdyby kouzlo selhalo, je pravděpodobné, že Vizxena požádá o radu představenou.

Vizxena neví, že dračí komunikace, kterou Hanka nahradila komunikací kouzla poslušnosti, funguje na rozdíl od kouzla poslušnosti obousměrně. Jestliže Vizxena bude kontaktovat představenou, Hanka jejich rozhovor vyslechne. Snad se tak dozví, jak se představená jmenuje, nebo kde je kultovní kámen.

Hančin duch se vznášel a užíval si pocitu volnosti. Jakmile se dozví, kdo je představená, nemá cenu v té komedii pokračovat. Pak bude muset co nejrychleji do svého těla. Hance pocit, že bude mít zase tělo, nebyl vůbec příjemný. Ale bez těla by ji za krátký čas Zen nebo jeho kamarádi zahnali za pomezí. Hance se však umírat ještě nechtělo.

Při těchto úvahách se Hančin duch vznášel prostorem a pomalu sbíral odvahu pro odmítnutí poslušnosti Harpyji. Kdo ví, co může udělat? Může jí také poslat rovnou za pomezí. Určitě by to už udělala, kdyby zjistila, jak jí podvádí. Kouzlo Kelainy ale zavíralo tu část vědomí, kde by se Vizxena o Hančině zradě mohla dozvědět.

Když se večer objevila Vizxena, hned se ptala: „Tak jaké tělo sis vybrala dnes?“

„Žádné“ odpověděl Hančin duch. „Nechci už žádné tělo.“

Vizxena to nemohla pochopit: „Nařizuji ti, abys našla tělo a dnes v noci do něj vstoupila.“

„Odmítám to.“

„Ty odmítáš poslušnost?“ rozběsnila se Vizxena a okamžitě kontaktovala představenou: „Xafiro, to kouzlo na mého ducha přestalo fungovat!“

„Okamžitě ji přiveď ke kultovnímu kameni.“

Harpyje se zmocnila Hančina ducha a přemístila se s ním hluboko do skal. Hanka v ten moment přerušila spojení s Vizxenou a vybavila si krystal Kelainy: „Ctihodná aveleto, ochraňuj mne.“ Hančin duch se vytrhl Vizxeně a v tu chvíli zapůsobilo kouzlo Kelainy. Duch byl najednou v síni kouzel.

„Tady se ti nemůže nic stát. Podařilo se ti něco zjistit?“

„Mám jméno představené Nového řádu a jména dalších dvou členek. V místě, odkud jsi mne přemístila sem, by měl být jejich kultovní kámen ve

tvary upířích zubů.“

„Kdo je představenou?“ zeptala se vzrušeně Kelaina.

„Vizxena jí nazvala Xafirou.“

„Tak Xafira ... taková dobrá zákyně to byla. Dobrá, ale už tehdy nevyzpytatelná. A kdo je ta třetí, kterou jsi potkala?“

„Nepotkala jsem ji, ale duch Bachové je jí ovládán. Jmenuje se Aypera. Další členky Nového řádu neznám.“

„Ale víme, kde je jejich kultovní kámen, na který přísahaly. Tam můžeme vizualizovat minulost a zjistit, kdo přísahal.“

„Takže vlastně dokážeš najít všechny?“

„Myslím, že ano. Ale nejdřív musím zničit představenou, než se pokusí zahltit stopy. Ostatní členky Nového řádu toho snad nebudou schopny. Ty zůstaň tady. Zakryji tě zesíleným štítem. Nepokoušej se nikoho kontaktovat.“ řekla Kelaina a zmizela.

Xafira s Vizxenou byly stále ještě u kultovního kamene.

„Kde máš ducha, Vizxeno?“ obořila se na ni Xafira.

„Ještě před malým okamžikem jsem ho držela v pařátech. Najednou se ale vyškubl a byl pryč.“

„Ty huso hloupá! Jak ti mohl utéct?“

„Nečekala jsem, že se najednou vzepře takovou silou. Jak je ale možné, že kouzlo přestalo působit?“

„A jak to mám vědět, když je duch pryč? Jdi a najdi ho, než něco donese Kelaině. To by byl náš konec!“

„Máš pravdu, Xafiro, je to váš konec. Řekla Kelaina, která se náhle objevila. Vztáhla rychle pařát a na místě Xafiry zůstala jen hromádka peří.“

„A teď ty, Vizxeno, proč jsi udělala takovou hloupost? Nevíš, že harpyje nesmí zasahovat do světa mimo pomezí?“

„Nenič mne prosím ctihodná Kelaino, Xafira nám vsugerovala, že je třeba pozvednout vliv harpyjí na řád světa. Slibuji, že se bezvýhradně podřídím kodexu.“

„Nevím, jakou cenu tvoje sliby mají. Před časem jsi přísahala na kultovní kámen Nového řádu. Znáš ostatní členky řádu?“

„Nikdy jsem se s žádnou tady nesetkala. Nevím, zda nějakou znám, ale představená nikdy nejednala s více členkami řádu najednou.“

„Chceš-li být znovu řádnou harpyjí, vymažu ti teď paměť posledních dvou let. Pak ti sdělím, že jsi spáchala velký hřích a že tvoje chování bude přísně posuzováno.“

„Souhlasím“ řekla Vizxena. Pak se s Kelainou přemístila do auly v Airbovanu. Kelaina jí vymazala paměť a poučila jí, že se musí řádně chovat a přísně dodržovat kodex. Vizxena byla trochu zmatená, ale slíbila.

Kelaina se přemístila ke kultovnímu kameni a vyvolala vidění minulosti, kdy harpyje přísahaly věrnost Novému řádu. Zjistila, že členek bylo dohromady pět. Husairu a Xafiru zničila, Vizxena ztratila paměť. Znamenalo to, že ještě dvě je potřeba zničit, nebo napravit. Protože ale představená řádu byla zničena, přestalo účinkovat její kouzlo poslušnosti a duchové zemřelých mohli přejít pomezí.

„Však oni je tam běsi brzy zaženou.“ pomyslela si Kelaina a přemístila se do jeskyně kouzel.

„Co ale jestli už je nějaký duch v cizím těle? Duch živého těla se také toulá a běsi by ho mohli zahnat za pomezí!“ zeptal se duch Hanky Kelainy.

„Jestli už k tomu došlo, nemůžeme duchovi, který patří žijícímu tělu nijak pomoci. Jeho jedinou nadějí je, že duch, který byl dříve ovládaný, ztratí teď svoji zuřivost a částečně i sílu. Původní duch by ho mohl ze svého těla zase vypudit a vlézt tam sám. Víš ale, že duch, který není ovládán, nebude mít možná odvahu se do svého těla vrátit. Jestli to neudělá do deseti dnů, jeho tělo přestane druhého ducha poslouchat a on zemře. S tím už nic neudělám.“

Kelaina se zeptala Hanky: „Budeš ty mít dost síly se do svého těla vrátit?“

„Nevím, snad ano.“

„Musíme to udělat co nejdřív. Čím déle budeš mimo svoje tělo, tím to bude pro tebe těžší. Víš, že na to máš jen jeden pokus. Kdyby se ti to nepovedlo, tvoje tělo se rozpadne a ty budeš muset odejít za pomezí. Nemáš tu žádného průvodce, tak si připrav argumenty sama pro sebe. Musíš být sama přesvědčena, že to stojí za to.“

„Můžu se spojit s Plamem?“

„Abych ti to umožnila, budu muset zrušit štít kolem jeskyně kouzel. Pak ale na tebe může zaútočit některý ze mstivých duchů a vstoupit do tvého těla místo tebe. Rozmysli si, jestli to stojí za to riziko.“

„Nestojí. Musím najít dost síly v sobě.“

Kelaina pokývala hlavou: „Myslím, že ses rozhodla správně. Tenhle boj bys měla vybojovat sama. Sílu by ti měly dodat myšlenky na tvé blízké, ne jejich magie.“

Hančin duch se ponořil do meditace. Pak řekl Kelaině: „Jsem připravena.“

Kelaina zmizela a za chvíli přinesla Hančino tělo. Položila ho na velký stůl uprostřed jeskyně a s nadějí se podívala na ducha Hanky: „Buď statečná.“

Duch se přiblížil k tělu. Zdálo se tak cizí! Opatrně se dotkl hlavy, ale ucukl, jako by se spálil.

„Musím to překonat.“ Vybavila si chvíle, kdy si hráli s Plamem, kdy jí foukl do vlasů a říkal jí sestřičko. Duch se rozeběhl k tělu, ale při dotyku s ním se otrásl a zastavil.

„Nedokážu to“ napadlo Hanku. „Už nikdy se s Plamem nesetkám. Už nikdy se nebudu milovat se Svát'ou.“ Při té myšlence jí proběhl myslí ten nesmírně krásný pocit milování a tělo se jí na ten krátký okamžik zdálo skvělé. Duch do něj vklouzl a ještě chvíli si užíval tu myšlenku. Prchavý okamžik ale pominul a duch se najednou v těle cítil svázaný a nesvobodný. Kelaina ale vyslala vázací kouzlo, takže už nemohl zpět.“

„Promiň, Hanko, ale nemůžu to riskovat“ řekla Kelaina. Duch jí v tu chvíli nenáviděl. Vzpínal se a sténal. Pak ho ale Hanka ovládla svou vůlí. Tělo se ještě chvíli třásl, ale pak se uklidnilo. Ale to už nebylo tělo, to už byla zase Hanka. Tělo a duch byli už zase v pevné jednotě.

„Děkuji ti Kelaino. Jsem ráda, že jsi kouzlo použila. Zatím ho neruš, člověk neví, co se může přihodit. Však ono samo za týden nebo dva zmizí, že?“

„Nikdo jiný mi tohle tak brzo po vázacím kouzlu ještě neřekl! Jsi opravdu výjimečná. Zruším teď štít, aby ses mohla spojit se svými přáteli.“

Se zmizením štítu naskočil hned první kontakt: „Dcero, ty ses vrátila! Stádo už tě málem oželelo. Jsi v pořádku? Máš na sobě temné kouzlo!“

„To je dobré kouzlo, vím o něm a zatím se ho nechci zbavit. Jsem v pořádku a myslím, že už mi nic nehrozí. Zastavím se u vás, jakmile to bude možné.“

„Těšíme se na tebe, přijď.“

Pak Hanka zavolala Plama: „Ahoj brácho, už jsem zase tady.“

„I když jsi mi říkala, že se mi ztratíš, měl jsem strašný pocit. Kde jsi prosím tě byla?“

„Za devaterými moři a devaterými řekami“ nasadila Hanka lehký tón.

„Děláš si legraci, ale já myslel, že kvůli tobě ani nenastoupím do školy. Ty bys zasloužila.“

„Až se setkáme, tak mě můžeš naplácat. Asi ti ale moc vyprávět nebudu. Je to tajemství, které trvá, a nikdy ho nesmím vyzradit.“

„Tak hlavně už přijď, moc se na tebe těším.“

Nakonec zavolala Svát'u.

„Hanko, to je dost že voláš. Schnu tady já i všechny kytky, o které se starám. Přežila jsi to v pořádku?“

„Budeš se divit, ale přežila jsem to jen díky tobě. Nemám v sobě nic hezčího než naši lásku. A tady jsem teprve poznala, jak je hluboká.“

Oba dlouho nic neříkali. Pak Hanka ukončila hovor „Přijdu, jak jen to bude možné“.

Kelaina stála již chvíli za Hankou. „Nechtěla jsem tě rušit.“

„Jsem šťastná. Nějak to ze mě všechno spadlo. Kdy budu moct odejít?“

„Odejít můžeš, kdy chceš. Nic tě tu už nedrží. Mám u tebe ale velký dluh.“

„Aveleto, nechci mezi námi žádné dluhy. Vykonali jsme spolu to, co bylo potřeba a udělali jsme to tak, jak nejlépe jsme to uměli. Žádný dluh neexistuje.“

„Jsem ráda, že to dobře dopadlo. Nehovořme tedy o nějakém dluhu. Přesto, myslíš, že by sis přála něco, co by bylo v mé moci udělat?“

Hanka se zamyslela a řekla: „Možná, že by bylo v tvé moci udělat něco s jedním velkým problémem. Ten problém trápí nejen lidi, ale i draky. Je to Martisova krev.“

„A jaké vidíš řešení toho problému?“

„Lidé s Martisovou krví nejsou v průměru horší než ostatní lidé. Mají ale větší schopnosti, takže když někdo z nich chce prosadit svoji vůli, kterou ostatní neschvalují, stává se pro ostatní nebezpečný. Útočná kouzla některých z nich jsou smrtelným nebezpečím pro lidi i pro draky. Proto jim draci dovolí žít jen za předpokladu, že nevyjdou z uzavřeného tábora, kde žijí skoro jako trestanci. Za těch několik, kteří žijí mimo tento tábor, se museli zaručit vždy čtyři draci. Jeden z nich ale musí položit život, když se takový člověk s Martisovou krví stane nebezpečný a draci ho chtějí odstranit.“

Hanka se zajíkla, ale pak pokračovala: „Když tvoje družka byla omylem vyvolána při seanci v Pasteku, poznala jsem, že dovede přikázat člověku, že bude mluvit jen pravdu. Nevím, jestli by bylo v tvé moci zabránit všem lidem s Martisovou krví, aby používali útočná kouzla. Ještě lepší by bylo, kdyby existovalo pro každého člověka s Martisovou krví jakési magické zrcadlo, které by jeho útočné kouzlo obrátilo vždy zpět proti němu. Aby však takový člověk nebyl úplně bezbranný, mělo by to zrcadlo působit na obě strany. Kdyby ho chtěl někdo napadnout, otočilo by se útočné kouzlo zpět proti napadajícímu.“

Harpyje Hanku pozorovala a nic neříkala. Hanka si myslela, že překročila meze její trpělivosti a zašeptala: „Odpust mi moji troufalost, vím, že něco takového žádat nesmím.“

Harpyje konečně promluvila: „Uvažuji nad tím, proč si nikdy nepřeješ nic pro sebe. To, co si přeješ, je opravdu náročné kouzlo, zvláště, jestli by to mělo platit i pro všechny dále narozené děti. Ale já to zkusím. Jestli se to povede, dám ti vědět.“

„Nemohu uvěřit, že by všichni ti lidé mohli díky tobě žít jako každý normální člověk.“

„Hanko, pamatuj, že jsi vázaná přísahou mlčenlivosti pod hrozným trestem. Ve tvé paměti jsou vzpomínky na naše problémy spolehlivě zakryty před těmi, kterým svoji paměť otevřeš. Zahyne ale ten, kdo by se k nim chtěl dostat násilím. I ty bys zahynula, kdybys chtěla prozradit, jaký problém jsme

spolu řešili.“

„Budu to mít na paměti, ctihodná aveleto. Nyní odejdu, ale prosila bych tě, abys vyřídila moje poděkování Zenovi a ostatním běsům, kteří mne ušetřili svého strašení.“

Harpyje se skoro usmála. „Vyřídím“

Hanka se uklonila, vyšla do auly, a harpyje ji přemístila na poradní louku jednorožců. Odtud došla ke své rodině.

Zase mezi svými

„Jsme rádi, H'anario, že tvoje první cesta vedla k nám“ vítal ji R'ihan. Potřebuješ se s něčím svěřit?“

„Mám vás všechny moc ráda. Jsem teď šťastná a svěřovat se ani nemohu. Chtěla bych si tady chvíli odpočinout. A kdepak je P'ujibo?“

R'ihan se s L'galou na sebe podívali s úsměvem. „Má teď nějaké srdeční starosti. Naštěstí už ne jinodruhovné.“

Hanka se zasmála. „Tak to mu přeji, vždyť už je velký kluk.“ Šli s rodiči podél potoka a neříkali nic. Byli prostě šťastni, že jsou spolu.

„Nepotřebuješ nějaké drahé kameny?“ zeptala se L'gala.

„Mám teď královský plat od pana krále Silmura. Tak kameny necháme těm, kteří je budou potřebovat víc než já.“

„Máš teď na starosti přebudování Útulného domova? Kdy začnete?“

„Architekt by měl do konce týdne zpracovat projekt. Pak musíme najít firmu, která to provede.“

„Nemáš žádné zkušenosti, nepodfouknou tě?“

„Znám někoho, kdo má zkušeností habaděj. Zachariáš mi slíbil, že mi s obchodním jednáním pomůže.“

Došli zpět k domku rodiny. Hanka už sotva viděla na oči, byla strašně unavená.

„Skočím ještě za Plamem a pak hajdy na kutě. Doufám, že budu mít klidný spánek. Pozdravujte P'ujiba“ rozloučila se Hanka.

„Plame, kde jsi?“

„Doma. Dávám si dohromady věci do školy.“

„Tak buď pozorný, ať na něco nezapomeneš!“ řekla nahlas Hanka, která stála už Plamovi za zády.

Ten se otočil a jeho dračí tlama se rozzářila širokým úsměvem.

„Cos to prosím tě vyváděla? To jsou nápady, hrát si na mrtvého. Kdo to má vydržet?“

„No přece přátelé s dračí náturou“ foukla tentokrát Hanka Plamovi do nosu. Jen tak tak uhnula před jeho kýchnutím.

„Musím se jít vyspat, Plame, jsem strašně unavená. Teď už tě budu kontaktovat častěji.“

Přemístila se do Santareny, pozdravila se se Zachem a už byla ve své posteli ve větrovém domečku.

Hanka spala dlouho, skoro až do oběda. Dopoledne bylo sychravé. Cítila se svěží, pomalu se umyla a oblékla. Pak zašla za trpaslíkem.

„Ahoj, Zachu, zaspala jsem.“

„Máš zmeškáno? Dneska si pěkně odpočiň. Včera jsem byl v Útulném domově. Zvládají to bez problémů. Dětem se pomalu uvolňují mravy. Za chvíli budou jak stádo divokých koní.“

„To nesmíme připustit. Začne stavba, a kdyby neposlouchaly, lehko by přišly k úrazu.“

„Včera se tu zastavil ten architekt. Docela ho ta práce zaujala. Potřebuje si ale něco na místě ověřit, tak se tam dneska zastaví. Možná, že hned po obědě.“

„Tak já tam radši hned půjdu. Třeba mi dají i něco najíst. Měj se.“

V Útulném domově se právě obědvalo. Starší dívka rozdávala jídlo, a když poslední dítě dostalo svoji porci, nandala zbytek Hance.

„A co ty?“ zeptala se Hanka.

„Já nemám hlad“ odpověděla dívka.

„Tak to teda ne! Koukej se najíst, je toho tak akorát pro tebe. Já už něco vyžebřám v kuchyni.“

V kuchyni dva kluci myli nádobí. Kuchař právě dojedl. „Jé, hele, šéfová je tady. Ještě tu něco pro tebe mám.“ Vyškrábnul z hrnce zbytek těstovin s kuřecím masem.

„Jak se ti tady líbí?“ zeptala se Hanka.

„Fajn, akorát do hospody je to daleko. Kde se má člověk najíst?“ žertoval kuchař. Oba kluci se smáli. Nevypadalo to, že by tady někdo trpěl hladu.

Když se najedla, zašla Hanka za Dianou, která byla s menšími dětmi. Dováděly s poníky.

„Ahoj Hanko, ti poníci jsou skvělí. Děti si s nimi fakt vyhrají.“

„A co učení? Jak to jde?“

„Děti jsou do toho celé žhavé. Zatím si váží toho, že se můžou učit. Už se naučily několik písmenek a číslic. Myslím, že některé budou opravdu nadané.“

„A jak vycházíte s kolegyněmi?“

„Kornélie je bezvadná. S Jitkou se zas tak moc nevidíme a holky z výběrových baráků jsou taky spíš pro sebe. Ale žádný problém není.“

„A co ty, ještě tě to baví?“

„Děti jsou skvělé. Moc si to s nimi užívám.“

„Tak si užijte té velké louky. Až se začne stavět, bude o hodně menší.“

Jitka byla zalezlá ve svém pokojíku. Hanka zaklepala na dveře a vešla.

„Ahoj, jak to jde?“

„Nakoupila jsem si knihy a snažím se zopakovat si, co jsem od školy zapomněla. Hodně je toho pro mě úplně nového“

„Máš s tím problém? Zvládneš to?“

„Teoreticky jo, ale mám pořád pocit, že něco zvořu a bude průšvih.“

„Klid, zatím neřídíš tak moc peněz, tak to zas tak obrovský průšvih nemůže být. A jak vycházíš s holkama?“

„Moc se s nimi nevidím, jsem spíš zalezlá. Jezdím jenom na nákup. Dosud ale máme většinou ještě jídlo, které jsme nakoupili se Zachem.“

„Měla by ses s nimi občas pobavit, jinak si budou myslet, že jsi morous. A to bych do tebe nikdy neřekla. Někdy bys mohla na nákup vytáhnout i kuchaře. Taky bych chtěla, kdybys mohla ve městě najít někoho, kdo by se hodil na vychovatelku. Až budou domky, tak bude na svoje děti každá sama. Bylo by líp, kdyby se nové holky nejdřív trochu zaučily v kolektivu.“

„Jo, vím o pár holkách, které by to možná braly. Nebudu jim nic slibovat a někdy je přivedu. Musíme se ale dohodnout, abys tady byla také ty.“

„Ve městě nic nového?“

„Jó, to bys měla vědět! Purkmistr se asi zbláznil. Jeho manželka říká, že to s ním není k vydržení. V půlnoci vstane, chodí po bytě a něco drmolí. Pak si lehne, za chvíli začne výt jako šakal, mlátí sebou až do svítání. Pak padne a do oběda spí. Odpoledne je sice při vědomí, ale pořád drmolí, že to neměl dělat. Chvíli se modlí, chvíli zase vztekle zuří. Do kanceláře vůbec nechodí a

na všechno jinak kašle.“

„To víš, Bachová mu to nedaruje.“ zasmála se Hanka.

„Cože, Bachová je tady?“

„Je a není. Neboj, ty už ji určitě nepotkáš.“

Na dvoře se ozvaly kroky. „Dobrý den, přišel jsem si ještě něco ověřit“ pozdravil se s Hankou architekt. Prošel si ještě jednou budoucí staveniště a dělal si poznámky.

„Vychází to, co jsme chtěli?“ zeptala se Hanka.

„Ku podivu docela jo. Budete ale muset trochu šetřit s vodou. V tom bazénu jí je hodně a musí se občas vyměňovat.“

„A co kdybychom udělali bazén menší?“ zeptala se Hanka.

„To jsem vám chtěl právě navrhnout.“

„Na délku moc ne, aby se v něm dalo plavat. Ale na šířku by mohl být poloviční.“

„Tak ho uděláme tak dvacet krát osm metrů. Vody v něm bude polovic, a to už zvládneme.“

„Pozvu ještě naši přítelkyni, ctihodnou Delfitu Marelu.“ řekla Hanka. „Poví nám, co by mohlo na nové stavbě vadit moři. Pak se podíváme, co by s tím šlo dělat.“ Po chvíli se siréna objevila a vydali se k moři.

Hanka překládala: „Dnes voda vytéká z jezírka čistým potůčkem do moře. Nově celý potůček bude odveden do domova. Nakonec tu vodu ale stejně vypustíte do moře. Ale co s ní do moře vyteče? Na kanalizaci byste měli mít čističku. Tady ale stačí, když splašky rozmělníte ve vířivce a pak je vypustíte támhle opodál mezi skaliska. Mořské vlny si s nimi poradí. Do

hluboké vody splašky nevypouštějte, tam by se nevyčistily. Za chvíli by to tady smrdělo, rozmnožily by se medúzy a nemohli byste se ani koupat. Nebezpečné látky odvezte k odborníkům na likvidaci.“

„Dobře, uděláme to tak. Nebude to zase tak nákladné. V pondělí po ránu přijdu s projektem.““ řekl architekt a rozloučil se.

„Děti to tady budou mít hezké“ řekla Delfita. „Půjdeme se na ně podívat?“

Prošli brankou na louku, kde si děti hrály před večerí. Zastavily se a udiveně si prohlížely nezvyklou návštěvnici. Hanka Delfitu představila. Nikdo z dětí před tím sirénu neviděl, a tak byly zaražené. Jedna malá holčička se ale osmělila a šla si na ni sáhnout.

„To jsou všechny sirény takové hezké?“ zeptala se. Delfitu i některé děti to rozesmálo a tím byly ledy prolomeny. Siréna jim vyprávěla o moři a slíbila, že v příštím roce je po skupinkách provede korálovou zahradou. Nikdo z nich sice siréně nerozuměl, ale Hanka jim vše překládala. Siréna se pak se všemi rozloučila a vstoupila do moře. Už ji neviděli, ale za chvíli uslyšeli její jemný zpěv. Tiše poslouchali, dokud daleko v moři nezavířila vodní brána. Děti se pak vrátily na louku.

Hanka uviděla Kornélii vycházet z baráku. „Jak se vede?“ zeptala se jí.

„Dobře, Diana si s dětmi rozumí, mají jí rády. Nechává jim dost volnosti. Zatím jí ale poslouchají. Je s nimi většinu času.“

„Už jsem si několikrát říkala, že ty naše děti nemají žádné hračky. Teď si aspoň můžou hrát s poníky, ale myslím si, že by si aspoň jednu hračku zasloužily.“

„Určitě by měly radost, kdyby třeba holčičky měly panenky a kluci třeba nějakého papírového draka.“ řekla Kornélie. „Ale hračky jsou dost drahé.“

„A je tady ve městě nějaké hračkářství?“

„Vím o jednom velkém, kde mají opravdu pěkné věci. Hezké hračky ale stojí i několik zlatých!“

„Tak víte co? Rozdělíme menší děti na dvě skupiny a zajdeme tam s nimi. Myslím, že když řekneme, aby si každý vybral jednu hračku, tak to nějak utáhneme. Pak větším dětem koupíme nějaká kola a kolečkové brusle. To se ale budou muset vystřídat, pro každého by to stálo opravdu moc peněz.“

„Ty bys ty peníze sehnala?“ nedůvěřivě se na Hanku podívala Kornélie.

„Ale ano, v porovnání s tím, co bude stát stavba, to bude pakatel. Doufám, že si děti na hračky dají pozor a budou z nich mít dlouho radost.“

Hanka si umínila, že hračky zaplatí ze svého prvního platu. Snad jí z těch pěti set zlatých, které dostane za půl měsíce, ještě něco zbude. Peníze si vybere o něco dřív, snad to panu králi vadit nebude.

„Víte co, Kornélie, pojďme se tam podívat. Možná, když řekneme, že budeme kupovat dva a čtyřicet hraček pro menší děti a hračky nebo sportovní potřeby pro větší děti, tak nám něco sleví.“

Kornélie udělala bránu do parku poblíž hračkářství. Přivítala je usměvavá prodavačka: „Co si budete přát?“

„Rády bychom se podívaly, co tady máte. Máme na starosti hodně dětí a chtěly bychom jim dopřát nějaké hračky.“

„A jak staré jsou ty děti?“

„Od šesti do čtrnácti let.“

„Tak to si asi musíte prohlédnout všechno, co tu máme, kromě hraček pro miminka. Jsou tady krásné panenky, medvídci, draci, stavebnice a pro starší kola, skateboardy, míče a mnoho dalších věcí.“

„Rády bychom ty děti přivedly, aby si každý vybral to, co se mu nejvíc líbí.“

Mysleli jsme ale, že bychom mohli dostat nějakou slevu, když bude tak velký nákup.“

„Moment, zavolám pana vedoucího.“

Pan vedoucí přišel a usmíval se. „Za každých deset hraček dostanete jednu navíc v přibližně stejné ceně. Dobře?“

„Ano, to je hezká nabídka. My ty děti zítra postupně přivedeme.“ řekla Hanka. Pak ještě zašla do banky, aby si vyzvedla předem svoji výplatu.

V Útulném domově zašla Hanka do výběrových baráků. Zjistila, že děti mají všude uklizeno. První skupina pomáhala v kuchyni a uklízela na dvoře, druhá skupina se učila. Šárka se právě chystala ukončit odpolední vyučování.

Hanka se zeptala: „Jaký máte program na večer?“

„Půjdeme se podívat na poníky a pak si budeme hrát na honěnou“ odpověděla nejstarší dívka. „Po večeri budeme spravovat prádlo.“

„Rozhodly jsme se“ řekla Šárka, „že když budou děti hodné, budeme jim každý večer číst. Ať vidí, že když se budou dobře učit číst a psát, můžou se z knížek dozvědět mnoho užitečných i krásných věcí.“

„To je dobře, Šárko. Jsem ráda, že samy zpestřujete dětem program.“ Pak se obrátila na děti:

„Co byste říkaly tomu, kdybychom si zítra udělali procházku do města?“

„Do města? Tam jsme nikdy nebyli!“ křičely děti.

„Tak nejvyšší čas s tím něco udělat. Ráda bych vám něco ukázala.“

Pak se obrátila na Šárku: „Myslíte, že je zvládnete všechny najednou?“

„Když půjdeme všechny tři, tak určitě ano. Ale podívej se, jak jsou oblečeny. Vždyť si z nich budou dělat legraci.“

Hanka si děti prohlédla a musela uznat, že Šárka má pravdu. Záplatované punčochy a kalhoty, vetché košile ... opravdu to byla žalostná podívaná. Vzala si Šárku stranou a zeptala se jí: „Víte o obchodě ve městě, kde bychom za rozumnou cenu sehnali pro ty děti trochu slušné ošacení?“

„Poradíme se s holkama a něco navrhne. Je fakt, že to, co mají na sobě, už se pomalu ani nedá spravovat.“

Hanka se loudala k baráku menších dětí a přemýšlela. Pak oslovila Dianu, která přišla s dětmi k večeři:

„Chtěla jsem dětem koupit nějaké hračky. To bych snad ještě utáhla ze svého. Ale když se na ně podívám, tak vidím, že by také potřebovaly něco slušného na sebe. A to už je na mě moc. Myslíš, že by Silmur byl ochoten to zaplatit?“

„Myslím, že ano. Co kdybychom se podívaly k nám?“

„Zeptám se, jestli bychom nepřišly nevhod.“

„A co kdybys mi zprostředkovala spojení na maminku?“

„Ráda, Diano. Ale prosím tě uvědom si, že spojení nemůžu navázat přímo mezi vámi. Všechno, co si budete povídat, budu slyšet i já.“

„To nevadí, žádné tajnosti nemáme. Zkus to prosím.“

Hanka si vybavila královnu. Chvilku to trvalo, než si vybavila její přesnou podobu, ale za chvíli spojení naskočilo.

„Dobrý večer, královno. Mohu vás na chvilku vyrušit?“

„Ahoj Hanko, co potřebuješ.“

Mám tady jednu princeznu, která by s vámi chtěla mluvit.“

„Diano! Jsi tam?“

„Moment.“ řekla Hanka a spojila oba krystaly.

„Mami, to jsem ráda, že jsi se mnou. Máš čas?“

„Pro tebe vždycky. Jak se máš?“

„Dobře. Nevadilo by vám, kdybychom s Hankou na chvíli zašly?“

„To víš, že ne, Silmur tě taky rád uvidí. Zrovna se chystáme na večeři. Jestli jste ještě nejedli, tak povečeříme společně.“

Hanka požádala Kornélii, aby se postarala o děti a pak vytvořila bránu na nádvoří hradu. Královna jim zamávala z okna a pozvala je do jídelny.

„To jsou k nám hosti! zvolal Silmur, když je uviděl. Tak co, sestřičko, už tě to přestalo bavit?“

„Právě naopak. Děti jsou prima. Máme ale trochu problém. Nevím, jestli sis všimnul, jak jsou oblečeny.“

„No jo, máš pravdu. Skoro z nich ty hadry padaly. A vy byste chtěly nakoupit něco, v čem by vypadaly líp, že jo?“

„No právě. Ale bude to stát dost peněz. To víš, sedmdesát dětí!“

Silmur se podíval na královnu a oba se usmáli. „Tak víte co, povídá Silmur, můžete na každého utratit třicet zlatých. Když něco zbude, tak jim kupte nějakou hračku.“

Hanka s Dianou na sebe mrkly, pak přišly k Silmurovi, poklekly a společně řekly: „Poníženě děkujeme, pane králi.“

Král i královna se hlasitě rozesmáli. Královna přivinula k sobě Dianu: „I vy uličnice. Zdá se, že si dobře rozumíte.“ Diana i Hanka horlivě kývaly hlavou.

„Tak noste na stůl“ přikázal Silmur. Večer při večeři a následujícím čaji rychle uběhl. Byl čas jít spát.

„Tak my zase půjdeme“ loučila se Diana.

Hanka se ještě zeptala „V pondělí dopoledne přijde architekt s projektem. Nechcete se přijít podívat?“

„No to si nenecháme ujít. Přijď pro nás hned po snídani“ řekl Silmur. Královna políbila Dianu, oba se usmáli na Hanku a doprovodili je na nádvoří, kde Hanka otevřela bránu.

„Mám z nich radost“ řekla královna Silmurovi. Vzaly to opravdu vážně a starají se.

V Útulném domově už děti spaly. Hanka si svolala všechny vychovatelky i Jitku a řekla jim, jak se dohodly se Silmurem.

„Nevím, jestli je dobrý nápad vodit tolik dětí najednou do města a ještě v těch hadrech, co mají na sobě“ řekla Klára.

Amandu něco napadlo: „Když budou mít tak velkou zakázku, určitě by jim stálo za to přijít sem a tady s námi a s dětmi dohodnout, co jim koupíme a změřit si také, jak to má být velké. Určitě budou mít nějaké obrázky, podle kterých by si děti vybraly.“

„Tak víš co Amando? Zítra s Jitkou ráno vyrazíme do města, obejdeme obchody, podíváme se, co nabízejí, a srovnáme ceny. Tam, kde se nám to bude líbit, dohodneme nějakou slevu a pozveme někoho, kdo se vyzná ve velikostech i sortimentu, k nám. Ať si děti změří, dohodne s nimi, co se jim bude líbit, a pak to v obchodě zabalí a my si pro to přijdeme.“

„A pak, až se děti převléknou, půjdeme s nimi do města pro hračky“ dodala Diana.

„Nezdá se vám, že ty děti nějak rozmazlujete?“ smála se Klára. Pak dodala: „Po tom, co tady zažily, si trochu toho rozmazlování zaslouží.“

„Já se půjdu vyspat do Santareny“ řekla Hanka. „Nějak mi dochází magie a

mám pocit, že zítra jí budu dost potřebovat.“

Ve větrovém domečku našla Hanka Svát'u. „Že se taky ukážeš“ řekl Svát'a. „Celý den jsi v trapu.“

„Tak to už asi teď bude pořád, dokud se Útulný domov nepřestaví. Ale na noc občas přijdu, neboj“ řekla a objala ho. Milovali se dlouho do noci.

Ráno Hanka vstala a rychle se přesunula na snídani do Útulného domova. Po snídani udělala bránu do města. Obešly s Jitkou a Amandou několik obchodů. Shodly se pak na jednom z nich. Když pak majiteli řekli, jak velkou zakázku pro něj mají, zamyslel se a povídá: „Když děti patří do jednoho domova, hodilo by se, aby měly všechny dívky stejné šaty a kluci taky tak. Mám tady teď dodávku ve všech velikostech, která by mohla stačit na to, aby děvčata měla stejný tvar a barvu bot, punčocháče, sukni, halenku a kabátek. Pro kluky bychom dali boty, ponožky, kalhoty, košili s rozhalenkou a svetr. K tomu ještě spodní prádlo. Bylo by to barevně sladěné a určitě by jim to slušelo.“

Hanka s Jitkou a Amandou na sebe koukly a Hanka se zeptala:

„A na kolik by takový stejnokroj přišel?“

„No, když říkáte, že je to pro sedmdesát dětí, mohli bychom se dohodnout na patnácti zlatých za každého.“

„Ta cena by asi byla přijatelná. Jen aby se to dětem líbilo. Mohli bychom vzít na ukázkou šaty pro jedno děvče a jednoho kluka a předvést jim to?“ zeptala se Hanka.

„Ale ovšem, vyberu nějakou střední velikost a snad u vás najdeme někoho, komu padne.“

„Zastavím se pro vás za chvíli“ řekla Hanka. Obávala se, že průchod branou se třemi lidmi by nezvládla. Jitku s Amandou nechala v Útulném domově, aby všechny svolaly, než se vrátí. Pak se vrátila do obchodu.

Majitel už byl připraven. „Chtěl bych s sebou vzít také prodavačku. Musíme si děti změřit a všechno sepsat. Samotnému by mi to trvalo moc dlouho.“

Oba neměli zkušenosti v procházení branou, ale Hanka to s nimi zvládla. Děti už stály na nástupišti v půlkruhu a zvědavě pokukovaly po příchozích. Ti si vybrali jednoho chlapce a jedno děvče a odešli s nimi, aby je převlékli. Za chvíli přišli a bylo vidět, že chlapec i dívka jsou celí nesví. Možná nikdy neměli na sobě nové šaty. Ale ostatní na nich mohli oči nechat.

Hanka se zeptala: „Líbilo by se vám, kdybyste měli všichni takové šaty? Mělo by to výhodu, že kdybychom někam šli, snadno bychom se poznali. Mně se ty šaty líbí. Nosili byste je rádi?“

Děti si pořád nemohly srovnat v hlavě, že by všichni dostali takové krásné nové šaty. Přistupovaly postupně ke svým kamarádům oblečeným v nových šatech a uznale pokyvovaly hlavou. Pak se postupně obracely na Hanku a říkaly: „Jsou moc hezké.“

„Tak se postavte do fronty, prodavačka si vás musí změřit, aby vám ty šaty padly. Zapišeme vaše jméno a míry a v obchodě šaty pro vás označí jmenovkou.“

Děti postupně přicházely k měření. Jitka zapisovala, co jí prodavačka diktovala. Hanka se obrátila na majitele obchodu: „Co kdybyste jim k tomu přibalili ještě nějaké spodní prádlo a něco pro doma? Kolik by to tak stálo?“

„Představovala byste si nějaké kecky, plátěné kalhoty, trenýrky, triko a jednoduchou větrovku s kšiltovkou?“

„Jo, to je přesně ono. Ale na rozdíl od stejnokrojů by si každý měl vybrat barvu, jaká se mu líbí. Šlo by to?“

„Asi ano.“ Zamyslel se a pak řekl: „V tomhle množství by to mohlo být za dvacet pět zlatých na osobu všechno dohromady, ještě by dostaly nějaké ponožky navíc.“

„Jste solidní obchodník a jsme dohodnuti“ řekla Hanka. „Stihnete to připravit do zítřka?“

„Ráno se zastavte, připravíme to dnes odpoledne. Mám tady katalog, tak dětem řekněte, aby se přišly podívat na barvy.“

„Zapřáhneme vozík a přijedeme s poníky. Zastavím se v bance a převedu vám peníze.“

K mírám každého dítěte si ještě napsali, jaké barvy se mu líbí, a pak je Hanka dopravila k obchodu. Vrátila se a zeptala se vychovatelek: „Navrhuji zítra se všemi dětmi po obědě zajít do města. Do hračkárství je budeme vodit postupně, najednou by se tam asi nevešly.“

Všechny vychovatelky souhlasily. Když to oznámily dětem, Útulný domov ožil. Děti se moc těšily a vzrušeně brebentily až do večerky.

Tentokrát se Hanka rozhodla zůstat na noc v Útulném domově. Všichni, včetně kuchaře, se sešli v jídelně výběrového baráku. Hanka vytáhla z tajných zásob dvě lahve vína a příjemně si před spaním popovídali.

Ráno Diana zapřáhla poníky do vozíku a s Hankou odjely do města. V bance právě otevírali, takže vše šlo jako na drátku. Hanka vyzvedla i hotovost na hračky.

Balíky s oblečením se málem do vozíku nevešly. Rozloučily se s majitelem obchodu a prodavačkou a odjely do Útulného domova.

Děti je již netrpělivě vyhlížely. Každý dostal svůj balíček, ale vychovatelky se dohodly, že se děti raději převléknou až po obědě. Dohlédly na to, aby se všichni pořádně umyli a trochu jim radily s oblékáním. Brzy byli všichni připraveni. Dohodli se, že půjdou i Jitka a Hanka, takže každá měla na starost skupinku deseti dětí. Nechaly děti, aby se seskupily podle toho, jak kamarádily, aby se mohly dohodnout, jaké hračky si budou půjčovat.

Děti byly ve městě u vytržení. Jen málo z nich si pamatovalo, že by něco

takového viděly. Nejprve šly po skupinkách do hračkářství menší děti. Připadaly si tam jako v ráji a nemohly si dlouho vybrat. Nakonec si menší dívky většinou vybraly panenku nebo medvídka, kluci stavebnici nebo společenskou hru s tím, že si budou hrát spolu. Každá skupina navíc dostala pokojíček pro panenky a jednoho papírového draka.

Menší děti pomalu opouštěly město a u hračkářství se shromáždily větší děti. Hanka k nim promluvila: „Můžete si vybrat taky každý jednu hračku. Já bych vám ale doporučila, abychom nakoupili hlavně sportovní potřeby, které budete užívat společně. Navrhuji, abychom nakoupili skateboardy, nějaká jízdní kola, míče, švihadla a pálky. Při jejich užívání se budete střídat.“

Ku podivu i děvčata s tímto návrhem bez výjimky souhlasila. Vybrali sportovní potřeby v rozumném množství, takže celkový účet přesáhl jen o málo peníze, které poskytl Silmur. Dohodli se, že pro sportovní potřeby zajede ráno s vozíkem Jitka.

Na noc se Hanka přemístila do Santareny ke Svát'ovi, který se již pilně připravoval do školy. Dohodli se se Zachariášem, že mu o víkendu budou pomáhat. Poslední týden před školou jeho hotel přímo praskal ve švech. Hance se také podařilo nabít nějakou magii do magického kamínku. Určitě ji bude potřebovat.

Projekt

V neděli večer se Hanka přemístila do Útulného domova, aby vše zkontrolovala. Zjistila, že děti si hračky a sportovní potřeby užívají a chodí v nových domácích šatech. Hodně to vylepšilo dojem z domova.

Rozhodla se přespat v Útulném domově. V kanceláři Bachové sice neměla nejlepší pocit, ale věřila, že duch Bachové je už dávno za pomezím. Jaké proto bylo její překvapení, když se jí ve snu opět zjevil. Nebyl ale už agresivní. Jen k ní promlouval unaveným hlasem: „Vím, že máš všechny důvody mě nenávidět. Nemám ale nikoho, komu bych předala tenhle odkaz. Převzít tělo purkmistra se mi nepodařilo a vlastně ho už ani nechci. Stejně by to bylo jen na pár dní.“

Hanka se převalila a duch zvedl hlas: „Ne prosím nebuď se. Nech mě to dokončit. Odtud jsme ráno odešly do přístavu a nasedli na loď jménem Layla. Purkmistr dal kapitánovi nějaké peníze. Myslely jsme, že na dopravu do spolehlivého úkrytu. Zbytek už víš.“

Duch vypadal, že už se skoro ztrácí. Vzchopil se ale ještě a dokončil svoji zpověď: „Vím, že ty neumíš zobrazit minulost, ale ochránci by sem někoho takového mohli poslat. S purkmistrem jsme se setkali u dveří do jídelny. Před tím tam ale hovořil s kapitánem lodi. Na lodi Layla jsme ležely v kabině na přídi. Řekni ochráncům, ať to vyšetří a purkmistra a kapitána Layly obžalují. Chci, aby pocítili alespoň světskou spravedlnost. Jsou to ještě větší hajzlové, než jsem byla já.“

Duch se rozplynul a Hanka pak už spala klidně až do rána.

Ráno se Hanka rychle nasnídala a přivedla Silmura a matku královnu. Pak ji napadlo, že o projekt má zájem i Diana Rena. Spojení naskočilo rychle a domluvily se, že také přijde. Svát'a se objevil jen chvíli před ní. Přišel i se Zachariášem. „Vrona si nepozvala?“ zeptal se trpaslík.

„Vidíš, ten by to asi taky rád viděl.“

Navázala s ním kontakt a ukázalo se, že už byl připraven na cestu.

„Tak, teď už jsme tu všichni až na Plama.“

„Že sis taky vzpomněla, sestřičko. Až budete koukat na iluzi architekta, rád bych vlezl do tvého krystalu, abych se taky pokochal, co jste vymysleli.“

Od baráků pozorovaly scenerii i děti s vychovatelkami.

Všichni napjatě čekali, až přijde architekt. Náhle se objevil přímo mezi nimi a měl s sebou i pomocníka. Trochu se zarazil, když viděl, kolik lidí je na projekt zvědavých. Pak se ale ujal slova.

„Jednal jsem sice jen tady s Hankou, ale vím, že na původním návrhu se podílelo víc lidí. Doufám, že jsem vás pochopil a že s mým projektem budete spokojeni.“

Obhlédl přítomné a pokynul pomocníkovi, který začal postupně zobrazovat iluze. Hanka vzala Plama do svého krystalu.

„Dohodli jsme se, že celý projekt rozdělíme na tři stavby. V první stavbě postavíme deset obytných domků, z nichž tři budou dočasně využívány jako učebny.“ pomocník zobrazil deset domků při horním okraji parcely.

„Až budou domky dokončeny, přestěhují se do nich všechny děti s vychovatelkami. Ve druhé stavbě budou zbořeny výběrové baráky kromě jídelny a bude postavená nová kuchyň, sklady, kanceláře a byty pro personál.“ Pomocník zobrazil novou budovu s původní jídelnou.

„Je domluveno, že děti budou mít jídelnu v každém domku a dnešní výběrová jídelna bude sloužit jen pro přijímání návštěv. Není dost velká pro všechny děti.“ Pomocník mezi tím zobrazil oplocení v době třetí stavby.

„Jak vidíte, v průběhu třetí stavby bude váš pozemek hodně zmenšen. Kolem domků už ale budou prvky dětského hřiště a po dokončení druhé stavby zbude i menší prostor pro hry kolem kuchyně. Bude také oplocena pastvina

nad rybníčkem včetně rybníčku. Tudy budete moct vycházet i k moři.“

„Třetí stavba je největší. Budou se stavět učebny, tělocvična, koupaliště a rovná plocha pro sportovní hry včetně kurtů.“ Pomocník dokončil celou iluzi. Návštěvníci vstoupili nejprve do iluze obytného domu, pak se přesunuli do tříd, tělocvičny a k bazénu.

„Není to sice žádná Poluta, ale lepší dětský domov asi nenajdeš.“ řekl Svát'ovi Rafan, který se náhle zjevil mezi návštěvníky.

Pak si vzala slovo Hanka. „Chtěla bych poděkovat všem, kdo se na vytvoření té krásné koncepce podíleli, Hodně přispěli Zachariáš i Diana Rena. Největší zásluhu na tom, že tento sen se už začal uskutečňovat má nejvyšší vládce jižního království, král Silmur a královna matka. Dovolte, vaše královská milosti, abychom vzdali hold vaší osvícené vládě minutou ticha.

Všichni poklekli a král Silmur s královnou matkou přijali projev úcty a poslušnosti. Pak Hanka pokračovala: „Patronát nad Útulným domovem se uvolila převzít královna matka. Ona je nejvyšší autoritou a zároveň ochráncem tohoto domova.“ Pak Diana vzala matku a Silmura k dětem.

Slavnostní atmosféra pominula, děti přistoupily blíž, aby se poklonily králi, a Hanka poděkovala za dobrou práci architektovi: „Věřím, že s vaším projektem už bude schopna pracovat stavební firma, kterou si vybereme. Prosím vás ale, abyste na stavbu dohlédl a pokračoval v práci, která skončí, až bude poslední stavba u konce. Zatím vám předávám za projekt dohodnutou cenu pět set zlatých.“

„Projekt je zajímavý a rád budu na stavbě pokračovat. Na ceně se určitě dohodneme.“

Hanka se teď obrátila na Zachariáše: „Co tomu říkáš, Zachu?“

„Líbí se mi to, skoro těm dětem tady začínám závidět. Dovol, abych ti představil dva majitele stavebních firem, které jsem pozval, aby také viděli, co pan architekt přichystal. Pan Krtík a pan Robos.“

Dva pánové, kteří zatím stáli opodál, teď přistoupili k Hance. „Dobrý den“ řekla Hanka. „Je ten projekt zpracován tak, abyste mohli nabídnout cenu prací? Samozřejmě důležitá je i doba výstavby. Chceme to mít co nejdřív a jsme připraveni maximálně spolupracovat. To, co od nás budete potřebovat, dejte do nabídky.“

Pan Krtík se zeptal „Kdy si přejete začít?“

„Co nejdřív, jsme v podstatě připraveni“ řekla Hanka.

„Dáte nám k dispozici nějaký pozemek na ubytování dělníků a skladování materiálu?“

„Pozemek pod bazénem až k moři je vám k dispozici. Když budete potřebovat něco navíc, určitě se dohodneme. Kdy můžete dát cenovou nabídku?“

S oběma pány se Hanka dohodla na dvou týdnech.

„Budete-li o to stát, můžeme vám dodávat i stravu, kterou vaříme pro děti. Jíst ale s dětmi vaši dělníci nemohou.“ Řekla Hanka.

Hosté se pomalu přesunuli do jídelny výběrového baráku, kde na ně čekalo občerstvení. Silmur ale zůstal pozadu a oslovil Hanku: „Vidím, že už jsi jednala s majiteli stavebních firem. Zachariáš ti určitě nedohodil žádné podvodníky. Já ale mám jednu firmu, která pro nás dělala opravy nějakých domů. Myslím, že bys mohla oslovit i je. Někdy vnitrozemci mohou být levnější. Kvalitu mají podle mých zkušeností dobrou.“

„Určitě je to dobrá myšlenka. Ti pánové vypadali, jako že by se spolu mohli dohodnout na vyšší ceně. Můžeš mi poslat majitele? Vezmu kopii dokumentace i pro něj.“

Došli do jídelny, kde již probíhala živá výměna názorů. Diana Rena přistoupila k Hance: „Moc se mi to líbí. Určitě se přijdu podívat, až to bude hotové. Fandím ti.“

„Děkuji vám. Bude s tím hodně starostí. Rozhodla jsem se tenhle rok ve škole vynechat, asi bych to nezvládla.“

„Vím, že máš přátele, kteří jsou mocní mágové. Určitě by ses mohla učit od nich a pak požádat jen o několik konzultací ve škole a složit závěrečné zkoušky. Studium je stejně v posledním ročníku rozděleno do specializací. Přijď se podívat a ty tři povinné si určitě vybereš.“

Hanka byla nabídkou trochu zaskočena. „Myslíte, že by mi to škola dovolila?“

„Už jsme takové případy měli. Vzhledem k tomu, že se staráš o děti, neměl by to být problém.“

„Abych řekla pravdu, stejně jsem plánovala, že se budu dále učit magické předměty od Gemsika Rohana. Výborně si rozumíme.“

„On je fakt dobrý, lepšího učitele bys asi nenašla.“

„Pak jsem chtěla požádat Vrona, aby mne naučil něco k ovládání počasí.“

„To je náročná specializace. Troufáš si na to?“

„Bylo by to užitečné. Ale ještě jsem o tom s ním nemluvila. Taky by mě mohl naučit některá obranná kouzla, jako obrněná aura. Ale tato cesta už možná vede k temné magii, se kterou se ve škole asi nesetkám.“

„Máš pravdu, to je zakázané.“

„Taky už jsem si prakticky vyzkoušela, když duch opustí tělo, ale že bych se v tom zrovna vyžívala, to tedy ne. Moc se mi líbila některá Nikova kouzla, když například upíří cuc od Patrika Pohromaka přesměroval a svázel s nohou u stolu.“

„Tak upíří cuc na tebe zkoušeli? To se podívejme.“

„Nedovedete si představit, co jsem kvůli tomu vytrpěla. Nakonec mne ale

tohle kouzlo možná zachránilo v Quinwalu.“

Hanka se náhle rozhodla: „Tak já se se Svát'ou zastavím a podívám se, jestli bych něco takhle na dálku zvládla.“

„Určitě přijď za mnou, jestli si něco vybereš.“

Hanka se rozhlédla a hledala Rafana. Vychovatelky se zrovna dobře bavily s Plavíkem a Rafan z toho byl trochu otrávený. Ožil, když na něj promluvila Hanka: „Rafe, potřebovala bych s tebou někde v ústraní mluvit. Zůstaň prosím. Já teď vyprovodím Silmura a královnu. Vidím, že už by rádi odešli.“

„Počkám na tebe v baráku menších dětí. Tady už to asi bude končit.“

Hanka pak dopravila domů Silmura a královnu. Když se vrátila, hosté už odešli. Zbyl tu jen Vron a Svát'a.

„Svát'o, dneska přijdu spát do Kouzelných zahrad. Nemám už skoro žádnou magii. Zatím pa.“

Pak se věnovala Vronovi. „Je to chvilka, ale připadám si, že jsem tě neviděla celou věčnost. Jak vám to jde?“

„Hedva je docela příjemná a klidná ženská. Lukáš je moc hodný a chytrý kluk. Jen Terezka je živel. Cítím, že mě má moc ráda a snaží se být hodná. Je v ní ale něco nezvladatelného. Trochu se bojím, jak to dopadne.“

„Myslíš, že by bylo bezpečnější, kdyby nemohla na nikoho použít útočné kouzlo?“

Vron se na ni překvapeně zadíval: „Co tě to najednou napadlo? Nemáš už zase nějaké problémy?“

Hanka jen pokrčila rameny a Vron po malé chvíli pokračoval: „Jak by to bylo možné oddělit. Kouzlení jí vzít nemůžu, je to vlastně celý její život. A pak – kdyby na ni někdo zaútočil, byla by bezbranná. A víš, že u lidí

s Martisovou krví člověk nikdy neví. Neměla bys mi náhodou něco říct?“

„Možná se něco stane. Nevím. Kdyby se něco stalo, tak ti dám vědět.“

„Hanko, vím, že jsi poslední dobou měla něco s duchy. Potkal jsem Toma a vyprávěl mi divné věci. Dej si pozor, nerad bych o tebe přišel.“

„Už je to pryč. Jeden duch mi ale přes to něco řekl. Musím mluvit s Rafanem. Jestli můžeš, tak pojd' se mnou.“

Rafan už na Hanku čekal. Hanka vyprávěla, co se dozvěděla od ducha Bachové. Oba muži to vzali velmi vážně. Rafan si povzdechl: „Nebude lehké sem dostat odborníka na vizualizaci minulosti. Je teď na roztrhání a kouzlo je moc náročné. Nemůže ho dělat moc často.“

Hanka se obrátila na Vrona: „Tys to přece jako kouzelný džin uměl. Nevzpomeneš si na to kouzlo?“

„Asi bych si vzpomněl. Je na to ale potřeba spousta magie, takže bez magických kamenů bych dokázal asi jenom krátký čas. Můžu to zkusit. Dokážeš přesně určit čas, kdy tady Bachová mluvila s purkmistrem?“

„Muselo to být v neděli před třemi týdny, tak v jedenáct večer. Zajímavé ale je, co si povídal purkmistr s kapitánem Layly před setkáním s Bachovou.“

„Tak já to zkusím. Je to už ale hodně dlouho. Nevím, nevím.“

Vron se ponořil do meditace. Náhle se objevil obraz purkmistra, který mluvil k námořníkovi: „Mám tady moc nepohodlné svědky. Zítra přijdou ochránci a určitě je budou tvrdě vyslýchat. Potřeboval bych je hned teď spolehlivě odklidit.“

Námořník odpověděl: „Dostaňte je na loď a já už to zařídím.“

„Řeknu jim, že je odvezete do bezpečí. Poč...“

Vron se vytrhl z meditace: „Na víc už nemám magii. Pomohlo vám to?“

Rafan řekl: „Byla to přesně pravá chvíle. Zítra to řeknu Bdělému a můžeme je oba obžalovat.“

„Já bych doporučovala nejdřív udělat vizualizaci toho, co se stalo na lodi. Jinak by mohli zničit stopy.“ ozvala se Hanka.

„Máš pravdu. Ale myslím, že když tohle předvedu Bdělému, tak to vezme do rukou a odborníka na vizualizaci na loď pošle. Čas by mohl být tak dvě hodiny po události v přístavu. Ne?“

„Tak to prosím zkus. Chtěla bych, aby odtud ti grázlové co nejdřív zmizeli.“

Rafan se rozloučil a Hanka zůstala s Vronem sama. „Jsi skvělý. Taký bych se to ráda naučila.“

„To není tak jednoduché. Musíš umět speciální druh meditace a pak jemně jít po nitkách času, až dorazíš tam, kde potřebuješ být.“

„A myslíš, že nemám šanci se to naučit?“

„Ale máš, tvoje schopnosti jsou vynikající. Jen ta dračí povaha by ti komplikovala meditaci.“

„Myslím, že už jsem se naučila tuhle stránku mé osobnosti potlačit, když je potřeba. Víš, mluvila jsem s Dianou Renou o škole a ona mi nabídla speciální formu studia, kdy jen přijdu na pár konzultací, a když zjistí, že danou specializaci ovládám, pustí mě k závěrečné zkoušce. Myslím, že zobrazování minulosti bych dost často potřebovala. Nauč mě to, prosím tě.“

„Tak dobře. Ale neručím za to, že si všechno přesně pamatuji. Radši nikde neříkej, že tě to učím.“

Hanka dala Vronovi pusu. „Máš ještě magii na přesun do Dubovníku?“

„Ale jo, to ještě zvládnou. Měj se hezky.“ řekl Vron a odešel branou, kterou

ze zbytků magie vytvořil.“

Hanka se rozloučila s vychovatelkami a proklouzla branou k větvovému domečku. Svát'a už na ni čekal. Na povídání nebyl čas.

Třetí firma

Ráno Hanka vyprávěla Svát'ovi, jak se dohodla s Dianou Renou. Vyzvedli si u Zachariáše svoje Santarenské hodinky a zkoumali, co je třeba udělat, než zase půjdou do školy.

V posledním ročníku středního vzdělání si každý student musel vybrat alespoň tři specializace, kterým se pak věnoval celý rok. Hanka mezi nimi našla magické předměty, ovládání počasí i zobrazování minulosti. Svát'a se rozhodl, že bude chodit na ovlivňování počasí. Alespoň bude moci předávat Hance, co se naučil. Magické ovlivňování rostlin a léčitelství jiných druhů přirozeně nemohl přehlédnout.

Hanka požádala o kontakt Gemsika Rohana. „Gemsiku, budeš ještě ochoten mě učit? Já mám teď na starosti výstavbu Útulného domova a budu mít potíže s časem. Ale sobotní odpoledne bych snad mohla trávit v Santareně, kdybys byl ochoten mě ještě něco naučit. Mám slušný plat, tak bych ti to mohla zaplatit.“

„Hmm ... Zach má moc dobrou medovinu. Tak jestli budeš souhlasit, necháme to na stejných podmínkách jako dřív.“

„Nevím, jak ti poděkovat. Budu se snažit poctivě docházet.“

Pak kontaktovala Rafana: „Ahoj, Rafe. Jak jsi dopadl u šéfa?“

„Když jsem mu předvedl to, co nám ukázal Vron, docela ho to zaujalo. Hledáme teď Laylu. Až ji najdeme, pošle tam odborníka na zobrazení minulosti. Když nebude mít čas, poprosíme Vrona. Překvapilo mě, jak mu to šlo.“

„Já jsem poprosila Vrona, aby mě to taky naučil. Myslím, že by se mi to mohlo docela hodit.“

„Tak to si tě zamlouvám jako externí spolupracovníci. Já bych to potřeboval každou chvíli.“

„Tak až bude něco nového, zajdi za mnou.“

Hanka se rozloučila se Svát'ou i Zachem a přemístila se do Útulného domova. Děti se stále nemohly nabažit nových hraček a sportovních potřeb. Hanka si všimla, že do sportů se zapojily i menší děti. Některá větší děvčata si naopak hrála s menšími a jejich panenkami a medvídky, kluci pouštěli společně draky. Potkala Kornelii a zeptala se, jak se vychovatelky dohodly.

„Myslíme si, že stejně až budou domečky, tak budou menší děti s většími. Tak jsme se dohodly, že si na sebe mohou pomalu zvykat. Stejně větší děti mají mezi menšími kamarády z dřívějšího. Rozdělily jsme si služby tak, aby se všemi dětmi byly vždycky tři vychovatelky. Docela nám to spolu klapne, mladší vychovatelky jsou prima.“

„Výborně“ usmála se Hanka. „Bylo by ideální, kdyby už před tím, než budou domky, vznikly skupinky napříč věkovými kategoriemi. Bylo by to lepší, než děti rozstrkat podle abecedy nebo nějakého jiného formálního postupu.“

Z baráku vyšla Jitka. „Potkala jsem nějaké kamarádky a možná by dvě z nich měly zájem s námi pracovat. Můžu je přivést, až skončí práci?“

„Přived', budu tady.“

Hanka si vzpomněla, že Silmur jí slíbil kontakt na stavební firmu z vnitrozemí. Musí ho kontaktovat. „Zdraví tě tvoje oddaná služebnice. Máš pro mě nějaké zprávy?“

„Dobře, že ses ozvala. Mám tady ředitele a rád by to viděl. Můžeš si pro něj přijít na nádvoří?“

„Hned jsem tam“ odpověděla Hanka. Trochu se přičísla a pak prošla bránou do Silmurova hradu.

Ředitel byl statný chlap s mozolnatýma rukama. Bylo poznat, že firmu neřídí jen z kanceláře. Hanka z něj měla dobrý pocit. Podal jí ruku a

představil se: „Robin“. Hanka si s překvapením všimla jeho aury. Bylo by příjemné spolupracovat s člověkem, který má sedmý smysl.

Provedla ho bránou. „Tak jsme tady. Dokumentaci projektu mám v kanceláři, až si to prohlédnete, můžete si to tam v klidu prostudovat a zeptat se, jestli něco nebude jasné. Počkejte, dám vám průvodkyni“ řekla Hanka a dovedla ho k Dianě, která si hrála s dětmi.

„Princezno!“ řekl užaslý ředitel. „Vy tady také pracujete s dětmi?“

Diana se zasmála: „Bylo tady málo vychovatelek a doma nic užitečnějšího na práci nemám. Líbí se mi to. Teď nám to tu hezky přestavíte a už se mi odtud vůbec nebude chtít.“

„Nevím, jestli se proti místním prosadíme. To víte, mají tady zázemí. My bychom museli všechno dovézt.“

„Tak si to tu pojd'te prohlédnout.“ Vzala ho za ruku a odvedla si ho.

Hanka zašla do kanceláře připravit dokumentaci. Na otevřeném okně náhle přistála divoká husa a vklouzla dovnitř. Hanka vyskočila a zavřela okno. Harpyje dostala svoji normální podobu.

„Doufám, že nejdu nevhod.“

„Ctihodná aveleto, co tě k nám přivádí?“

„Slíbila jsem, že zkusím vyplnit tvé přání ohledně Martisovy krve. Začetla jsem se do knih kouzel a myslím, že se mi to povedlo. Pro tebe jsem navíc udělala zrcadlo, které tě taky chrání. Na rozdíl od Martisových potomků ale ty útočná kouzla použít můžeš. Třeba se ti to někdy hodí.“

„Aveleto, udělala jsi mi velikou radost. Až zjistím, jak to dopadlo, dám ti hned vědět. Musím ale ještě hodně věcí dohodnout, dokud kouzlo nepůsobilo, nechtěla jsem nic podnikat. Osvobození Martisových potomků nějakou chvíli potrvá.“

„Dobře, nechám to na tobě. Duch Bachové už překročil pomezí. Před tím mi ale sdělil, že budete vyšetřovat věci dávno minulé. Proto ti dávám ještě dar, který ti umožní vidět minulost místa, kde se právě budeš nacházet, a lidí, které budeš vidět.“ Položila pařát na Hančinu dlaň. Hanka cítila horkost, která ale brzy pominula.

„Poletím. Myslím, že moje přítomnost tady by se ostatním lidem moc nelíbila.“

Hanka otevřela okno a divoká husa odlétla. Pořád nemohla uvěřit tomu, co jí Harpyje řekla. Zkusila se tedy podívat do minulosti kanceláře, kde právě byla. Byla překvapena, jak jí to šlo. Minulost se odvíjela, jako obrácený film. Mohla ho zrychlovat nebo zpomalovat. Viděla nejprve sebe ve dnech nedávno minulých, pak Bachovou a její temná kouzla.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Hanka se vytrhla z meditace. Otevřela dveře a vpustila Dianu s Robinem.

„Princezna mi plán popsala, ale já se přece jen podívám do dokumentace.“

„Jistě, chápu. Můžete si dokumentaci prohlížet, jak dlouho bude potřeba. My půjdeme za dětmi ven.“

Venku Hanka kontaktovala Zachariáše. „Zachu, Silmur mi dohodil ještě třetí firmu, která by tady mohla stavět. Má prý s nimi dobré zkušenosti.“

„Je vidět, že se pan král vyzná. Taky se mi zdálo, že ti dva ředitelé si budou až moc rozumět. Mám se tam zastavit?“

„Kdyby se ptal na něco, co nevíme, tak bych tě poprosila. Jinak asi dnes stejně nějakou nabídku nedá.“

Robin vyšel ven s dokumentací. Pak obešel pozemek až k jezírku a k moři. Když se vrátil, vypadal docela spokojeně.

„Moře tady jde dost rychle do hloubky, mohli bychom udělat menší molo a

materiál i stroje dopravit po vodě. Doprava by tak byla mnohem levnější než po souši. Mohla byste mne vzít do města? Nikdy jsem tam nebyl.“

Robin obešel několik dodavatelů stavebního materiálu, udělal si poznámky a pak se rozloučil: „Domů už trefím sám.“ V parčíku vykouzlil bránu a zmizel.

Slavomíra

Hanka se vrátila do kanceláře a kontaktovala Svát'u. „Potřebovala bych mluvit se Slavomírou. Byla bych ráda, kdybys šel se mnou. Nikdy jsem s ní ještě nemluvila. Po obědě bychom se mohli spolu přesunout k táboru svatého Sekurita.“

Svát'a souhlasil a Hanka se šla naobědvat. Pak se se Svát'ou přemístili do nehostinného kraje před bránou tábora. Vrátný Svát'u poznal. „Co si přeješ, bratříčku stromů?“

„Potřebovali bychom mluvit s vidajlámou. Můžete nám jí sehnat?“

„Chvilku počkejte, podíváme se po ní.“

Netrvalo dlouho a Slavomíra se objevila. Se Svát'ou se na přivítanou políbili, Hance podala ruku. Hanka najednou pocítila osten žárlivosti.

„Půjdete dál?“ zeptala se Slavomíra.

„Raději bychom s tebou šli na procházku za branou tábora.“

Slavomíra překvapením zamžikala, ale pak řekla vrátnému, že se brzy vrátí, a vyšla za závoru.

Hanka nevěděla, jak začít. „To co vám teď řeknu, je novina, která by mohla úplně změnit postavení Martisových potomků. Nejdřív si ale potřebuji něco vyzkoušet s někým, kdo má Martisovu krev. Nebude to nic příjemného, ale je to důležité. Byla bys ochotna k takovému pokusu?“

Slavomíra se obrátila na Svát'u: „Co ty o tom víš?“

„Vůbec nic. Jsem překvapený stejně jako ty.“

„Dobře tedy“ řekla Hanka. Nejdřív si něco vyzkoušíme se Svát'ou. „Svát'o prosím tě, zkus mě popálit. Ale jenom maličko, jinak tě to bude bolet.“

„Mě? Snad tebe, ne?“

„Zkus to, prosím tě.“

Sváťa zvednul prst a vyslal k Hance magickou jiskru.

„Au, vždyť to popálilo mě!“ foukal si na prst. Pak se zeptal Hanky: „To máš dračí most, nebo co jsi to udělala?“

„Já jsem neudělala nic. Ode dneška každé útočné kouzlo proti mně se obrátí proti jeho autorovi.“

„Co je to za blbost? To tě musí stát spoustu magie!“

„Nestojí mě to žádnou magii. Je to dar.“

Sváťovi začalo svítat. Takový dat mohla dostat jen od Hapyje. „Tak proto jsi byla dva dny nezvěstná. Máš ale asi dluh?“

„Nemám žádný dluh. Kdyby to nebylo tak děsivé, řekla bych, že je to dar od přítelkyně.“

„Proboha Hanko, co jsi to udělala?“

„Bylo to nebezpečné, ale už je to pryč. Definitivně. Jsem to pořád já, nic se mnou nikdo neprovedl. Tedy až na tenhle dar.“

„Takže ty jsi vlastně nezranitelná?“

„To funguje jenom na kouzla. Kdybys mi vrazil pod žebra kudlu, tak bych se rozloučila se životem, jako každý jiný.“

Ozvala se Slavomíra: „A proč to ukazuješ mě?“

„Protože stejný dar máš mít i ty. Sváťo, vydržíš ještě jeden pokus?“

„Teda holky, co jsem vám udělal? Kdo to má vydržet?“ Pak ale vyslal

jiskřičku i na Slavomíru. Také se vrátila zpět. Dával si ale pozor a zaštitil se chladem.

„A proč mám ten dar já, komu za něj mám sloužit? Já o to přece nestála.“

„Ten dar máš proto, že ho teď mají všichni Martisovi potomci. Ale má to háček. Ten dar také působí tak, že svým kouzlem nemůžeš nikomu ublížit.“

„Vůbec tomu nerozumím. K čemu nám to bude?“

„Nejdřív vyzkoušej, co se stane, když kouzlem napadneš Svát'u.“

Slavomíra byla tak rozhozená, že na Svát'u vyslala pořádnou magickou herdu. V tu chvíli vykřikla „au“ a skácela se na zem. Pomalu se sbírala. „A to teda má být jako dar, jo?“

„Přemýšlej. Proč jsou tady všichni zavřeni?“

„Protože se jich draci i lidé bojí.“

„No a proč se jich všichni bojí?“

„Mají strach z jejich kouzel.“ Pak se Slavomíra zarazila. Začínalo jí to docházet.

„Takže když teď nemohou nikomu svými kouzly ublížit, není důvod, aby nemohli žít mezi normálními lidmi!“ Slavomíra vyskočila a dala Hance pusku. „A to jsi zařídila ty?“

„Nebudou mi za to nadávat?“

Slavomíra se posadila na zem. „A ostatní kouzla nám zůstala?“

„O žádná kouzla jste nepřišli. Když někdo bude chtít zaútočit sám na sebe, má možnost.“ odpověděla se smíchem Hanka.

Slavomíra vyskočila a začala křepčit: „Všechno tady zbouráme. Utečeme a

už to tady nechci nikdy vidět.“

„Pomalu, pomalu“ uklidňovala ji Hanka. „Kam by všichni ti lidé najednou šli? Mají někde zajištěnou práci? Čím se budou živit? Kdyby tady nebyli uvázaní jako psi na řetězu a nemuseli chodit do chrámu, dalo by se tady bydlet docela spokojeně. Chybí tady taky škola. Řešit se to musí, ale jednoduché to určitě nebude. Velký problém může nastat s draky. Možná, že se budou zdráhat tomu uvěřit. Bude to chtít spoustu času.“

Jak Hanka mluvila, Slavomíra se uklidňovala. „Máš pravdu, musíme to řešit s citem. Kdybych to rozhlásila bez přípravy, kdo ví, co by koho napadlo. Možná, že na to někdo přijde sám. Já o tom ale mluvit nebudu, dokud se to nevyřídí s draky. Musím říct velmistrovi, aby to zařídil s pánem pokladů.“

„Nevím, jestli spolu mají po té příhodě se smlouvou zrovna nejlepší vztah“ přemítala Hanka. „Nemáme to radši se Svát'ou zkusit sami?“

„No jo, vy jste vlastně s pánem pokladů nedávno jednali a asi máte docela dobrý vztah. Nebude jednoduché mu to vysvětlit a ještě větší problém bude, aby to pochopili ostatní draci. Přímého útoku se už nemusíme obávat, ale mohli by to tady pěkně poničit.“

„Slavomíro, chtěla jsem, aby o tom tady někdo věděl a mohl usměrnit dění, kdyby bylo potřeba. Teď ještě vyzkouším dračí komunikaci s tebou, a pak už budu muset jít.“

Hanka se na Slavomíru zadívala a pak ji oslovila ve vědomí. „Slyšíš mě?“

„Tak takhle to je. Co já všechno ještě s vámi zažiju?“ mluvila Slavomíra na Hanku dračí komunikací.

„Tohle by snad stačilo. Jestli se budeš na Svát'u takhle koukat, tak tě asi zakousnu.“

Slavomíra se začervenala a vypadla z komunikace. Pak se obě dívky zasmály a Slavomíra odešla do tábora.

„Já teď musím do Utulného domova, Svát’o. Večer přijdu k tobě a promyslíme, jak na draky. A zítra se jde do školy!“

Jitka s oběma kamarádkami už na Hanku čekaly. Auru neměla ani jedna z nich.

„Tak vás tady vítám. Já jsem Hanka. A jak se jmenujete vy?“

„Já jsem Jindra“ představila se vyšší štíhlá dívka.

„A já se jmenuji Lucka“ řekla ta menší, baculatější.

„Co tomu říkáte? Moc hezky to tady zatím nevypadá, že?“ Dívky pokrčily rameny.

„Vidíte, že je tady dost dětí. Donedávna tady žily ve vojenském režimu. Teď se snažíme jim dát trochu radosti ze života. Doufám, že do zimy budou postaveny aspoň ty nové domky. V těchhle barácích je dětem dost zima a nemají si kde hrát, když nemůžou ven. V domcích se pak každá ošetřovatelka bude muset starat o děti jako máma. Proto bych byla ráda, aby se nové síly s dětmi trochu seznámily předem. Musely byste ale asi zatím bydlet ve městě, pokud byste se nedohodly s ostatními ošetřovatelkami, že se uskromní.“

„A jaký by byl plat?“ zeptala se Lucka.

„Nástupní padesát zlatých měsíčně, když se osvědčíte a každá si vezme na starost jeden domek, dostanete pak sedmdesát. Jaké máte školní vzdělání?“

„Já jenom základní. Číst, psát, počítat, trochu zeměpisu, něco o rostlinách. Ale ráda čtu a pracovala jsem s objednávkami, tak ty základy mám dobře zažité.“ odpověděla Lucka..

„Já jsem dokončila střední školu. Byla jsem dost dobrá v matematice. Měli jsme i kombinatoriku a geometrii.“ řekla Jindra.

Hanka ožila. „To by se do budoucna moc hodilo. Zatím žádné z těch dětí neumí pořádně číst a psát. Ale za rok nebo dva už ti větší budou potřebovat více vědomostí do života. Nevím, jestli vám Jitka už říkala, že v domcích budou všechny věkové skupiny jako v rodině. Přes den se ale budou učit, sportovat i pracovat společně děti přibližně stejného věku. Pak každá ošetřovatelka převezme funkci učitelky. Až si děti osvojí základní znalosti, bude důležité, aby alespoň některé učitelky měly vyšší vzdělání. Ocenila bych to i vyšším platem.“

„A kdy bychom měly nastoupit?“

„Doufám, že do listopadu budou domky hotové. Takže můžete nastoupit teď, případně později, ale do konce října bych vás tady ráda měla. Tak si to rozmyslete co nejdřív. Když nebudete chtít, musíme najít někoho jiného.“

Hanka si uvědomila, že když tady zítra nebude, musí dát všem zaměstnancům výplatu. Musela proto vybrat peníze z banky. Dívky Hanka vzala branou do města. Nikdy divokou bránou necestovaly, tak byly mile potěšeny, jak to jde lehce. „Když se to umí, tak to vypadá lehce. My jsme se to ale dva roky tvrdě učili. U vás bohužel žádnou auru nevidím, tak těžko budete bránu otevírat samy.“ zklamala je Hanka.

Jak na draky?

Když Hanka rozdala peníze, nálada mezi personálem se zvedla.

„Ted’ tu asi dva dny nebudu, tak ne abyste se moc rozšoupli!“ napomínala je Hanka.

Zašla do kanceláře a oslovila Vrona. „Nemohl bys na chvíli přijít k Zachariášovi? Potřebovala bych s vámi něco projednat.“

„Poslední dobou jsi nějak moc tajemná.“ řekl Vron. Tady je celkem klid, tak já přijdu.

Hanka se zastavila pro Svát’u a pak zašli k Zachariášovi do kuchyně.

„Á pomocníci jdou. To je dobře. Hotel praská ve švech a hosti jsou netrpěliví. Zvlášť rodiče prvňáčků.“

Chopili se práce, ale Zachariáš tušil, že jejich návštěva má úplně jiný důvod. Když se objevil i Vron, rozdál práci personálu a sám se s nimi posadil. „Tak co máte na srdci?“

„Ráda bych pozvala do debaty i Plama“ řekla Hanka. „Plame, můžu tě pozvat do krystalu? Potřebovala bych se poradit o něčem, co se dost týká draků.“

„Slyším a poslouchám, sestřičko. Že ty jsi zase skočila do něčeho po hlavě a ted’ teprve přemýšlíš, jestli v tom umíš plavat?“

Poslední, koho Hanka přizvala do debaty, byl Rafan. Když byli všichni připraveni, vysvětlila jim, jaký dar vyprosila u Harpyje pro Martisovy potomky.

„Já už jsem si při minulém setkání říkal, že máš něco za lubem. Takovou novinu jsem ale nečekal. Nejsi ty s těmi Harpyjemi nějak moc zadobře? Nerad bych se stýkal s někým, kdo s nimi obchoduje.“ Zadíval se upřeně na

Hanku Vron.

„O nějakém obchodování nemůže být řeč. Vyřešili jsme spolu jeden problém. Víc vám nemůžu říct.“

„Nevím, jestli se to bude Martisovým líbit, ale vím, že kdyby se ochránci dozvěděli, že dohoda s harpyjemi je tvoje práce, budou tě určitě dost tvrdě vyšetřovat. Co myslíš, Rafane?“ zeptal se Vron.

„Tak proč jste mě do téhle debaty zvali? To mám zase šéfovi lhát?“

„Já myslím, že by ochránci stejně vyšetřili, kdo v tom má prsty.“ zapojil se do diskuse Svát'a. „Lepší bude, když to Rafan v pravou chvíli a vhodným způsobem sdělí Bdělému tak, jako by to nebylo žádné tajemství a Hance ani nepřišlo na rozum, že by se s tím měla skrývat.“

„Tak já jsem chtěla řešit, jak se co nejlépe dohodnout s draky a Martisovými potomky a zatím se problémem číslo jedna stalo moje vyšetřování.“ stěžovala si Hanka. „Vraťme se radši k původnímu tématu!“

„Asi bude opravdu nejlepší začít u pána pokladů. Hor se určitě sám od sebe nebude angažovat, ale kdyby se ho přišli draci na něco zeptat, ocenil by, kdyby měl správné informace předem“ mínil Plam. „Snad mi bude chvíli naslouchat.“

„Dobře“ řekla Hanka. „Čas kvapí a myslím, že hrozí nebezpečí z prodlení. Pokusím se pána draků kontaktovat ještě dnes. Snad se mu moje řešení bude líbit. Jestli ne, pak je tady veliký problém.“

„Tak dobře poříd', sestřičko“ rozloučil se Plam.

Porada skončila, ale Hanka podržela kontakt s Rafanem. „Už jste našli Laylu?“

„Je slizká jak úhoř. V žádném přístavu se nezdrží víc jak den. Vypadá to na pašeráckou loď.“

„Chtěla jsem ti jenom říct, že teď umím zobrazit minulost místa, které vidím. Možná, že by to mohlo zrychlit dopadení vrahů.“

„Hanko, děsím se pomyslet, co jsi musela pro harpyje udělat, když tě takhle obdařily. Je mi jasné, že o tom nemůžeš mluvit. Nemáš ale nějaký dluh?“

„Nemám. Opravdu jsem neudělala nic špatného.“

„Věřím ti a už se nebudu vyptávat. Pokusím se to dohodnout i se svými kolegy. Ale znáš to.“

„Tak dobrou noc, Rafe.“

„Dobrou noc.“

Hanka ukončila spojení a chvíli relaxovala. Věděla, že na dohodě s pánem pokladů hodně záleží. Tak ještě chvíli přemýšlela o tom, co mu řekne. Pak ho oslovila.

„Zdravím tě, dračí dívko. Co máš na srdci.“

„Stalo se něco velmi významného, co by mohlo definitivně vyřešit problém Martisovy krve. Poznala jsem vaši moudrost a uvážlivost, a proto bych vás chtěla poprosit o schůzku. Nebylo by vhodné, kdyby se předčasně prozradilo něco z toho, co vám chci říct. Ani dračí komunikace není natolik bezpečná.“

„Přijď ke vchodu. Pustím tě do školy.“ ukončil drak rychle spojení.

Hanka využila svého práva otevřít bránu v Pasteku a přemístila se rovnou ke vchodu. Za chvíli se otevřela divoká brána, do které rychle vstoupila. Ocitla se v učebně magických předmětů.

Na svém místě už čekal profesor Terignavan. „Jsem překvapen, že se znovu setkáváme. Jistě mne neobtěžuješ s nějakou hloupostí.“

„Odpusťte, pane profesore,“ řekla Hanka vzhledem k podobě, ve které se pán pokladů objevil, „mám zprávu, která se týká všech lidí s Martisovou krví.“

Od včerejška tito lidé nemohou použít proti nikomu žádné útočné kouzlo.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se překvapeně drak.

„Všichni lidé s Martisovou krví jsou teď zastíněni jakýmsi magickým zrcadlem. V případě, že kdokoli z nich vyšle útočné kouzlo, to kouzlo se obrátí proti němu. Nemohou proto svým kouzlením nikoho přímo ohrozit.“

Drak nechápavě hleděl na Hanku. „Jak by k takovému zrcadlu mohli přijít?“

„Daly jim ho harpyje. Je nezrušitelné a budou ho mít i všichni nově narození potomci s Martisovou krví.“

„Dá se tomu těžko věřit. Kdo by mohl Harpyje přimět k tomu, aby jim takové zrcadlo daly?“

Hanka se dívala do země: „Já jsem jim ho vyprosila. Je to vlastně dar z vděčnosti, ale nesmím o tom mluvit.“

Drak stále hleděl na Hanku nedůvěřivě: „Nemůžu uvěřit, že by harpyje tohle pro nějakého člověka udělaly. Na druhé straně, pokud by k tomu došlo, byli by tito lidé úplně bezbranní a kdokoli by je mohl svým kouzlem zničit.“

„To zrcadlo je oboustranné. Pokud by na takového člověka někdo zaútočil kouzlem, zrcadlo odrazí kouzlo zpátky na útočníka. Na fyzické útoky to ovšem nefunguje.“

„Ty si ze mne děláš legraci! Neznám někoho, kdo by takové kouzlo dovedl. Už ses přesvědčila, že to funguje?“

„Ano, byli jsme se Svát'ou za vidajlámou a prakticky jsme to vyzkoušeli. Vidajláma se nám ale zavázala, že o tom nikomu neřekne, dokud se nedohodneme s draky, jaké bude celkové řešení. Víím, že bude třeba odpovědět na mnoho otázek, víím, že bude třeba mnoho draků i lidí přesvědčit, že už jim žádné nebezpečí nehrozí.“

„Neuvěřím, dokud to neuvidím na vlastní oči. Kdy mi to předvedeš?“

„Harpyje to zrcadlo daly i mně. Můžete na mně vyslat, jaké kouzlo chcete. Dejte ale pozor, abyste si zbytečně neublížil!“

„Bereš na sebe odpovědnost, že se ti nic nestane?“

„Ano. Jsem připravena.“

Drak se trochu nadechl a foukl na Hanku ohnivý plamen. Jen malý, aby se neřeklo, ale normální člověk by měl co dělat, aby takový útok přežil. Plamen se v bezpečné vzdálenosti jakoby převrátil naruby a mířil přímo na dračí tlamu. Drak ucukl, ale přesto ho plamen nepříjemně popálil. Hanka se na něj dívala starostlivě: „Nestalo se vám nic? Já totiž to zrcadlo nemohu ovládat. Útok se vždycky odrazí tam, odkud přišel.“

Drak úplně ztuhl. „A tohle mají teď všichni s Martisovou krví? Vždyť jsou vlastně nezranitelní!“

„No jo, ale také nemohou žádným kouzlem někomu ublížit. Já jediná mám jenom obranu. Útočit mohu. To je proto, abych mohla v případě nutnosti chránit děti v Útulném domově.“

„Musím si to srovnat v hlavě. Takže ty říkáš, že jsi svým vlivem u harpyjí získala pro lidi s Martisovou krví kouzlo, které jim brání magicky útočit, ale zároveň je před jakýmkoli magickým útokem chrání. Doufáš, že když tomu draci uvěří, nebudou mít důvod se lidí s Martisovou krví bát víc než kteréhokoli jiného člověka. Pak tedy zmizí důvod pro izolaci lidí s Martisovou krví a ti budou moci žít normálně mezi ostatními lidmi.“

„Ano, s touhle představou jsem o toto kouzlo prosila.“

„Tohle kouzlo ale nebere lidem s Martisovou krví neobyčejné schopnosti v ostatních kouzlech?“

„Nebere. Vlastně mohou kouzlit úplně stejně jako dřív. Zrcadlo neomezuje

jejich schopnosti, jen mění důsledky útočných kouzel.“

„Draci tedy poznají kouzlení mága s Martisovou krví na sto honů. Kdyby nevěděli to, co jsi mi právě řekla, určitě by na ně zaútočili. Tím by ale byli ohroženi. Drak se svému vlastnímu útoku neubrání. Možná by ho to nezabilo, ale rozhodně by to nepěkně odnesl“ řekl a olízl si svůj popálený čenich.

„Pěkně jsi to zavařila. Doufám, že Martisovi potomci se nevyrojí dřív, než na to draky připravíme. Vzniknula by z toho pěkná polízanice.“

„Věřím, že vbrzku se nic nestane. Určitě si toho ale Martisovi potomci za čas všimnou. Bylo by dobře, kdyby do té doby byli všichni správně informováni, aby si byli vědomi své síly i zranitelnosti.“

„Zítra svolám uznané starší všech hnízd a objasním jim novou situaci. Bojím se ale, že je to pro ně moc neuvěřitelné. Potřeboval bych jim předvést to, co jsem viděl já, ještě lépe by bylo vidět také, jak se útok Martisova potomka odrazí zpět na něj. Víím, že ho to bude bolet. Najdeš někoho s Martisovou krví, kdo by byl ochoten to předvádět?“

„Nemohu za nikoho mluvit, ale pokusím se. Ráno bych ale chtěla jít do školy v Santareně, kde bych přece jen mohla něco studovat. Zástupkyně ředitele mě doporučí na individuální program. Stačilo by přijít odpoledne?“

„Určitě ano, uznaní starší nevisí na hřebíčku. I když je ráno svolám na odpoledne, budou určitě reptat. Věřím ale, že přestanou, až uvidí, proč jsem je svolal.“

„Vážím si toho, že jste mě přijal. Zítra hned po obědě se přihlásím a sdělím vám, zda se mi podařilo najít dobrovolníka s Martisovou krví.“

Drak lehce pozvedl tlapu a Hanka se ocitla před branou školy. Kontaktovala hned Vrona: „Spíš už Vrone?“

„Jak mám spát, když jsi mi nasadila takového brouka do hlavy. Jak jsi

dopadla?“

„Myslím, že docela dobře. Něco ale potřebuji připravit na zítřejší odpoledne. Můžu se zastavit?“

„Přijď, budu tě čekat tady u brány.“

Hanka otevřela bránu na Nestorovu zahradu v Dubovníku, prošla a pak pokračovala branou na ostrov volby. Vron jí zavedl do domku, kde bydleli s Hedvou a s dětmi.

„Ještě jsi tady ani jednou nespala, ale pokojík máš připravený.“

„Doufám, že k tomu brzy dojde. Ráno ale musím do školy, a tak budu raději spát u Zacha.“

„Tak co jsi vyřídila?“

„Pán pokladů mne přijal a nechal si to vysvětlit. Zdálo se mu to neuvěřitelné, tak jsem ho musela nechat, aby si to vyzkoušel na mě. Chudák si při tom popálil čenich. Zítra ale chce svolat jednání uznaných starších, a tam by to potřeboval předvést oběma směry. Nechtěla bych nikoho z tábora svatého Sekurita. Napadla mě Hedva nebo Lukáš.“

„U Hedvy je trochu potíže, že nemá moc silné schopnosti kouzlit. Lukáš by to určitě předvedl skvěle, ale Hedva se o něj bude bát. Poslat kluka přímo do chřtánu drakům – to jí bude připadat moc riskantní. Terezka je ještě moc malá a mohla by si ublížit.“

„Jsem přesvědčena, že Lukáš se bát nebude. Půjdu ostatně s ním. Jde o to přesvědčit Hedvu. Zkus to prosím, jinak bude problém.“

„Tak dobře, zlom vaz. Zítra se mi ozvi, hned jak budeš ve škole hotova. Řeknu ti, jak jsem dopadl s Lukášem.“

Hanka se přemístila do Kouzelných zahrad. Svát'a už spal. Nařídila budík a

okamžitě usnula

Když se ozval budík, Svát'a už vylézal z koupelny. Hanka se rychle umyla, nasnídali se a pospíchali do kabinky, která je přemístila do školy. Už tady rok nebyli, ale na uspořádání bran se nic nezměnilo. Ponechali nové studenty jejich osudu a rovnou se přemístili do auly, kde byly tabule s vypsánými specializacemi pro tento rok. Počet míst v jednotlivých specializacích byl omezený, tak si rovnou zapsali ty, pro které se rozhodli. Hanka si zapsala magické předměty, ovlivňování počasí a vizualizaci minulosti, Svát'a kromě ovlivňování počasí ještě magické ovlivňování rostlin a léčení jiných druhů. Hanka potřebovala mluvit s Dianou Renou. Odebrali se na louku s pohoštěním a čekali, až skončí vítání prvňáčků.

Blížilo se poledne a Hanka začínala být nervózní. Kontaktovala Vrona: „Jaké máš pro mě zprávy?“

„Musel jsem se hodně snažit. Copak Lukáš, ten má sice z draků respekt, ale už s nimi komunikoval. Role figuranta se mu docela zamlouvá. Zato Hedva zná draky jen jako útočníky, kteří jí zabili manžela. Má z nich přímo hrůzu. Nakonec jsem jí musel slíbit, že Lukáše doprovodím a ochráním, když bude potřeba. Tak doufám, že to draci tolerují, když tam budeme s ním oba.“

Nakonec se Hanka Diany Reny dočkala. Dohodli se, že se Svát'ou půjdou na oběd a pak se sejdou v rohové místnosti. Hanka vypověděla podle pravdy, jak se rozhodla. Předvedla také Dianě Reně, jak umí vizualizovat minulost. Diana Rena byla velmi překvapena precizností Hančiných schopností a také tím, jak málo magie k tomu Hanka potřebuje.

„Je to opravdu mistrovské provedení. Žádný učitel by to tady asi lépe nedokázal. Zkoušku formálně musíš složit, ale může to být velmi brzy. Co se týče magických předmětů, vím, že Gemsik je opravdu dobrý. Neuškodilo by ale, kdybys občas navštívila i zdejšího pedagoga. Každý má svoje speciality, a čím víc jich poznáš, tím lépe ti to půjde. Ovlivňování počasí je náročné a je dobře, že se to budete také učit se Svát'ou. I v této disciplíně by bylo dobře občas navštívit našeho specialistu.“

„Mohu tedy docházet, jen když budu mít v době výuky čas? Nebude to vyučujícím vadit?“

„Upozorním je na to. Nebude jim to vadit v případě, že uvidí, že ve studiu nezaostáváš. Kdybys to nezvládala, nepustí tě ke zkoušce.“

Hanka poděkovala a šla se projít ven. Za chvíli ji kontaktoval Habertuder: „Za půl hodiny buďte u vstupu do školy. Až tam budete, dej mi vědět, otevřu vám bránu.“

Spojila se s Vronem a dali si sraz v Kouzelných zahradách. Lukáš byl celý rozechvělý, ale odhodlaný. Bylo na něm vidět, že už něco zkoušeli, obličej měl trochu popálený. Svát'a mu to ale v rychlosti vyléčil. Pak Hanka otevřela bránu do Pasteku a ozvala se Habertuderovi.

Prošli branou do skalního amfiteátru, kde byli rozloženi uznání starší všech hnízd. Hanka zahlédla i Hora. Habertuder – pán pokladů stál na podiu a pokynul jim, aby přišli k němu.

„Vysvětli prosím přítomným, proč přichází na experiment dítě.“

„Lukáš Pé uzavřel smlouvu s draky a v táboře svatého Sekurita nežije. Jeho nepřítomnost proto nebude nikomu nápadná. Kromě toho víte, že Lukáš má opravdu výrazné schopnosti kouzlení a na druhé straně už je ve věku, kdy dokáže rozumně uvažovat. Proto jsme požádali jeho a jeho matku.“

„Proč nepřišla jeho matka?“

„Dosud nevstřebala šok, kdy draci zabili při útoku jejího manžela, a nedokázala by se vám podívat do tváře.“

„Dobře tedy. Ať nejprve ukáže, jak kouzlí. Ať vytvaruje schody do kamene a přinutí vodu téct do kopce.“

Habertuder ukázal na skálu na boku amfiteátru. „Vykouzli schodiště na vrchol této skály.“

Hanka věděla, že jí by takové schodiště trvalo celý den a ještě by měla na něj málo magie. Lukáš se na skálu podíval a začal kouzlit. Schody přibývaly jeden za druhým, jako by skála byla máslo. Draci dobře cítili přítomnost Martisovy magie a znervózněli. Když bylo schodiště hotové, ukázal Lukáš na vodu v jezírku, která se začala hnát po schodech nahoru a padala z druhé strany skály jako vodopád. Za malou chvíli ale Lukáš vodu zastavil, docházela mu magie.

Kouzlení pominulo a uznání starší se uklidnili. Habertuder se otázel: „Pochybuje někdo, že Lukáš má Martisovu krev?“

Nikdo se neozval. Habertuder proto pokračoval: „Jistě pochopíte, že pro experiment nemůžeme na Lukášovi chtít, aby předvedl kouzlo, které by ho mohlo zabít. Doufám, že uznáte, že bude-li zrcadlo působit na slabé kouzlo, bude působit i na silné kouzlo. Lukáši, předved' prosím, co se stane, když na mne vyšeš kouzlo pálivé jiskry. Bud' ale opatrný, aby sis moc neublížil!“

Lukáš se postavil proti Habertuderovi, zamířil na jeho hlavu a vyslal pálivou jiskru. Sotva však jiskra vylétla z jeho ruky, obrátila se, a kdyby Lukáš rychle neucukl, popálila by mu ruku.

Mezi draky to zašumělo: „Jak máme poznat, že to není trik? Zdatný mág by takové zrcadlo určitě nepozorovaně vykouzlil.“

„Není to trik“ ozval se dunivý hlas Hora. „Ta obálka je vlastně součástí Lukášova těla. Zkoušel jsem ji při tom experimentu odstranit, nepovedlo se mi to. Máte-li odvahu, můžete na něj pustit jakékoli útočné kouzlo. Ta obálka je daleko pevnější než dračí most. Dávejte pozor, abyste si neublížili.“

„Je tu samozřejmě spousta otázek.“ ozval se Habertuder. „Je to zrcadlo vlastní všem Martisovým potomkům? Není to jen přechodné kouzlo, které pomine? Nedá se jiným kouzlem zrušit?“

Hor odpověděl: „To nám ovšem nikdo nezaručí. Bud' to riskujeme, nebo počkáme, až se Martisovi potomci přesvědčí o své magické nezranitelnosti a

tábor začnou opouštět. Jediná možnost pak je skutečně je zašlápnout nebo zlomit jim vaz. Hanko, zase jsi způsobila zmatky. Proč se do všeho pleteš?“

„Věřte mi, to zrcadlo je neodvolatelné!“ vykřikla Hanka. „Jak vás mám přesvědčit?“

„Ten, kdo to kouzlo vytvořil, může ho taky zrušit.“ řekl Hor. „Jaké nám dává záruky, že ho nezruší?“

Hanka vzteky brečela. Teď, když je všechno zařízeno, když se opravdu Martisových potomků nemusí nikdo bát, skončí všechno na tom, že nemá důkaz! Nejraději by se propadla sto metrů pod zem. Je to vlastně logické, že draci chtějí záruky. Ona je ale nemůže dát. I kdyby jí uvěřili, copak draci budou brát vážně slib Harpyje?

Habertuder se ujal slova: „Takže na situaci tábora svatého Sekurita se nic nemění. Nemůžeme si dovolit nechat je načerpat magii a opustit tábor, protože nevěříme tomu, že nejsou schopni svojí magií zabít. Chápu, Hanko, že ses snažila vymyslet řešení, které by lidem ulehčilo život, ale my ho bohužel nemůžeme akceptovat.“

Draci se začali rozcházet a Habertuder vytvořil Hance, Lukášovi a Vronovi bránu do Pasteku. Odtud Hanka vytvořila bránu do Dubovníku a nakonec prošli na Ostrov volby.

Teprve když byli ve svém domku, promluvil Vron na Hanku.: „Nic si nevyčítej, udělala jsi, co jsi mohla. Nemůžeš za to, že draci nevěří. Třeba se to časem poddá.“

Hanka kontaktovala Slavomíru a vyprávěla jí, jak sněm draků dopadl.

„Tak jsme zase tam, kde jsme byli“ povzdechla si Slavomíra. „Nedá se nic dělat.“

Jako obvykle, ztracenou rovnováhu dodal Hance až rozhovor s otcem.

„Nech pracovat čas.“ radil Hance R'ihan. „Závažné změny ve společnosti se málo kdy rodí rychle. Soustřed' se teď na Útulný domov. Tam je tvé práce zapotřebí nejvíc. Řízení stavby nebude jednoduché a udržet děti v pořádku také ne.“

Plam také Hanku uklidňoval. „Dočkej času, však ono se to srovná samo. Stav, kdy žádné nebezpečí nehrozí, a postupně se zjistí, že náročná bezpečnostní opatření nemají smysl, bude nakonec na obtíž i drakům.“ Fouknul jí do vlasů a popřál dobrou noc. Úplně se uklidnila v náručí bratříčka stromů.

Zpátky ve škole

Stavební firmy pracovaly na nabídkách a v Útulném domově byl klid. Hanka se proto věnovala škole. Bylo dobře, že se setkala s vyučujícími. Když profesor Mostekof slyšel, že Hanka první stupeň vytváření magických předmětů absolvovala u Gemsika Rohana povytáhl obočí a zadal Hance vytvoření magického kamene pro ukládání magie. Kamínek, který Hanka dostala, měl velmi jemnou strukturu a Hanka se s ním hluboce sžila. Uložila do něj všechnu magii, kterou měla. Napadlo ji ale, že by mohla kamínek ještě vylepšit. Chvíli se přebírala jeho strukturou a pak jí napadlo, že by mohla magii ukládat po vrstvách tak, aby se dala odebírat postupně. Po odebrání každé vrstvy kámen měnil barvu. Když byl plný magie, byl jasně modrý, a když neměl žádnou magii, tak byl špinavě hnědý.

„Vidím, že k získání druhého stupně v této specializaci už ti moc nechybí. Když nebudeš pravidelně docházet, budeš se ještě něco učit od Rohana?“

„Mám s ním domluveno, že mě ještě občas něco naučí. Myslím, že si docela dobře rozumíme. Pokud ale budu mít čas, ráda bych se naučila i něco od vás, pane profesore. Každý, kdo to s magickými předměty opravdu umí, má svůj styl a i já bych si chtěla svůj styl vytvořit. K tomu bych ráda poznala i vaše kouzla.“

„Vidím, že máš vysoké cíle. Zdá se ale, že máš opravdu výjimečné nadání. Budu rád, když tě tady alespoň občas uvidím.“

„Přijdu vždy, když to bude možné“ slíbila Hanka a usmáli se na sebe.

V učebně zobrazování minulosti byla Hanka jedinou ženou. I mužů tam bylo jen málo. Všichni podezřívavě na Hanku hleděli. „Nespletla ses? Chceš se opravdu učit zobrazování minulosti?“ zeptal se jeden z nich.

Hanku jejich přezíravý postoj naštvál. „Ani nechci. Já už to totiž umím“ řekla a ostatní se zasmáli. Brali to jako dobrý vtip.

Do učebny vstoupil profesor Perfektos. „Vítám vás tady a doufám, že pro zobrazování minulosti máte všichni nadání. Bohužel, tuto disciplínu se někteří mágové nikdy nenaučí. Vaše nadání si vyzkouším jednoduchým testem dnes. Ti, kdo test absolvují úspěšně, se mohou pokusit si toto umění osvojit. Tento základní test ovšem nedokazuje, že v zobrazování minulosti můžete být opravdu dobří.

Pak si volal k sobě jednotlivé studenty a požádal je, aby si vzpomněli, co dělali při příchodu do školy a zobrazili to ostatním. Když přišla na řadu Hanka, otázala se: „Mohu zobrazit, co se dělo tady?“

„Jistě, tady jsi přece po příchodu do školy také byla“ odpověděl Perfektos.

Hanka zobrazila obraz, jak sedí v lavici. Spolužáci se zasmáli: „Nemohla bys to trochu rozhýbat?“

„Ale ovšem, chvílku vydržte“ řekla Hanka a ponořila se do meditace. Pak se obraz pohnul a začal se odvíjet jako obrácený film. Spolužáci se smáli, ale profesor zpozorněl. Obraz se odvíjel a brzy dosáhl času, kdy Hanka vešla do třídy. Zobrazení ji však nenásledovalo. Stále se zobrazovala část učebny. Pak do ní začali couvat jiní žáci, až se učebna zaplnila. Na stupínek vystoupil profesor Perfektos. Hanka zrychlila děj, takže brzy viděli začátek vyučování. Pak spustila Hanka děj normální rychlostí dopředu a přidala k tomu hlas profesora. Zřetelně bylo rozumět tomu, co vykládal.

„Dost, zastav to!“ přikázal Hance profesor. Hanka zrušila obraz. Profesor jí vzal za ruce a podíval se jí do očí. „Vždyť tě to muselo stát spoustu magie.“

„Moc ne, většinu jsem jí odevzdala při předcházející hodině do tohoto kamínku. Zatím se mi obnovila jen z části.“ Ukázala profesorovi jasně modrý magický kámen.

Perfektos na sucho polkl a otázal se: „Kde ses to naučila?“

„Tuto schopnost jsem dostala jako dar od velmi neobyčejné osobnosti. Myslíte, že bych měla svoji schopnost dále vylepšovat?“

Perfektos na ni zíral a Hanka se rozhodla mu otevřít část své mysli, aby potvrdila, že vizualizace ji skutečně nevyčerpala. Neprozradila mu ale, od koho ten vzácný dar dostala.

„Myslím, že nemám, co bych tě ještě učil“ řekl za chvíli Perfektos. „Proč ses na tyto hodiny vůbec hlásila?“

„Abych mohla vizualizaci veřejně používat, potřebuji doklad, že jsem k tomu způsobilá.“

Profesor pokýval hlavou: „Doklad ti vystavím, přijď si pro něj zítra. Myslím, že nemá cenu, abys sem chodila. Byla by to pro tebe jen ztráta času.“

Hanka poděkovala a rozloučila se. Spolužáci jí vyprovodili nevěřícími pohledy.

Hanka využila získaného volna a kontaktovala Jitku, aby se dozvěděla, zda se ozvaly adeptky na práci vychovatelek. Jitka jí sdělila, že obě ženy nastoupí od prvního příštího měsíce. „Tak, teď už jenom někoho místo princezny Diany, až jí to přestane bavit“ pomyslela si. „Budu si s ní muset promluvit. Královská dcera přece nemůže celý život pracovat jako vychovatelka v dětském domově.“

Před první lekcí ovlivňování počasí se potkali se Svát'ou. „Na magické ovlivňování rostlin nás má jeden z druidů, se kterým jsem se potkal, když jsem se u nich pokoušel studovat. Dobře si na mě vzpomněl. Říkal, že jim bylo líto, že jsem to nevydržel. Rozumí ale mým potížím. Říkal, že on sám je měl taky, ale podařilo se mu je překonat. Něco z toho, co jsem se u nich naučil, tady budu moct uplatnit. Uklidnil mě ale, že při téhle výuce se nebude třeba tak dalece ztotožňovat s rostlinami.“

„A co léčení jiných druhů?“

„To by mohlo taky být zajímavé. Pro praktická cvičení budeme prý často navštěvovat léčebny jiných druhů. Budeme chodit k drakům, jednorožcům,

sířénám i trpaslíkům. Jen nitorfanové prý nic takového nepotřebují. Se vším si poradí sami. Myslím, že nechtějí nikomu prozradit svá kouzla.“

„Já už jsem vlastně absolvovala zobrazování minulosti. Zítra si mám přijít pro osvědčení. Na magické předměty budu chodit i tady, když budu mít čas. Je to tak pestrý obor, že se určitě něco naučím i od profesora Mostekofa.“

Do učebny vešel hubený vysoký profesor. Rozhlédl se, usmál a řekl: „Vidím, že ovlivňování počasí je oblíbenou disciplínou. Doufám, že se to potvrdí i při závěrečných zkouškách. Mé jméno je Svahyl.“

Profesor se postavil doprostřed stupínku: „Několik úvodních hodin musíme bohužel věnovat teorii. Ale uvidíte, že v praxi budete teoretické znalosti často potřebovat.“

Všichni si pečlivě dělali poznámky. Hanka doufala, že co zamešká, Svát'a jí dokáže vysvětlit.

Několik dalších dnů proběhlo v pohodě. Hanka dostala osvědčení k vizualizaci minulosti. Dvakrát je navštívil Vron a v sobotu se Hanka učila pracovat s magickými předměty pod vedením Rohana. Vron si liboval, že teorii budou mít nastudovanou ze školy, její vyučování mu činilo trochu potíže.

„Ani nevíte, jak bych byl rád, kdyby Lukáš a Terezka mohli chodit do normální školy. Tahle individuální výuka je pro mě náročná.“

Hance tím znovu připomněl neúspěch v jednání s draky, ale pomalu to zklamání už tolik nebolelo. Začala věřit, že časem se problém vyřeší.

Před zahájením stavby

V době, kterou Hanka vyšetřila za odpadlé hodiny vizualizace, navštěvovala Útulný domov. Jak se blížil termín podání nabídek, rostlo i napětí. Která firma podá nejlepší nabídku?

V sobotu před podáním nabídek navštívila Hanka Silmura. Dohodli, že si Hanka nechá nabídky předložit, projedná navrhovaný postup i vypočtené ceny, ale nebude nabízejícím sdělovat žádné rozhodnutí. Na vyhodnocení si vyhradí tři dny. K předání nabídek i k vyhodnocení pozve Hanka architekta a požádá o názor i Zachariáše, jako zkušeného obchodníka.

Ředitelé firem přinesli nabídky v pondělí dopoledne. Pánové Krtík a Robos byli trochu zaskočení, že nabídky jsou tři. Robin přišel se svojí nabídkou hned ráno, ostatní za chvíli po něm. Nakonec přišel architekt. Přivítaly je Hanka s Jitkou, Diana a Klára. Ostatní vychovatelky byly s dětmi.

„Materiál a stroje dopravíme po příjezdové cestě. Bude-li nabídka v tomto týdnu přijata, budou domky postaveny do vánoc.“ informoval ředitel Krtík. „Domky bychom postavili z tvárnic. Nebudou podsklepené a budou mít přízemí a patro. Střecha bude plechová. Dole bude herna, jídelna, umývárna a záchody, nahoře sedm ložnic – ta pro vychovatelku s pracovnou, vlastním záchodem a sprchou, umývárny se sprchou a záchody pro děti. Tak to bylo navrženo v projektu a my žádné změny nenavrhujeme.“

Ředitel Robos řekl, že jejich plán prací je v podstatě stejný jako popsal pan Krtík. Domky by ale stavěli z cihel a s krytinou z tašek.

Místní firmy navrhovaly, aby se obytné domky a postavily na podzim a druhá a třetí stavba aby proběhla až na jaře. Zdůvodňovaly to tím, že by mohl napadnout sníh a to by stavbu komplikovalo a prodražilo.

Ředitel Robin naopak přišel s nabídkou, že stavba bude plynule pokračovat. „Počítáme s tím, že pozemky bude nutno magicky vysušovat. Zdánlivě to stavbu prodraží, ale spočítali jsme si, že přerušení stavby by nás stálo víc.“

Pro dovážení strojů a materiály bychom využili lodní dopravu.“

„A z čeho postavíte domky?“ zeptala se Hanka.

„Domky budou z cihel, střecha z tašek. Změny projektu také nenavrhujeme.“

Bylo zajímavé, že ceny se vzájemně moc nelišily. Nejlevnější byla nabídka pana Krtíka. Ceny Robina a Robose byly prakticky stejné. Hanka poděkovala za nabídky a sdělila všem, že si je pečlivě prohlédnou a ve středu ředitelům sdělí, koho si vybrali.

Když nabízející odešli, obrátila se Hanka na architekta. „Jaký je váš názor?“.

„Nabídky jsou na první pohled téměř rovnocenné. Liší se ale v použitém materiálu, termínech dokončení a ve formě zpracování. Dost důležitý může být i způsob dopravy. Obecně bych řekl, že stavby z cihel mají lepší vlastnosti než z tvárnic. Tašková krytina střechy by měla být trvanlivější než plechy. Vznikne také větší půda, která by se později dala využít. Doprava se vás zdánlivě netýká, ale může dost zkomplikovat život. V první a druhé stavbě vypadá lépe, když se materiál bude dopravovat po cestě. Při třetí stavbě vám ale budou těžké stroje jezdit v blízkosti domků. Zdá se mi také, že pozemek kolem domků, který byste mohli užívat při dopravě z moře, je při třetí stavbě větší.“

Trochu se zamyslel a pak řekl: „Doprava po moři může ale být problém. Zvláště na podzim a v zimě může být moře neklidné a lodi nebudou moci přistát. Pak by pro stavbu chyběly stroje a materiál. Tak si to rozvažte. Plán magického vysoušení pozemků se mi docela líbí. Obecně vzato, stavba sportovního areálu a učeben je v dolíku a nikde není psáno, že tam nebude mokro až do května. Třetí stavba by se pak mohla protáhnout až do podzimu příštího roku.“

Hanka poděkovala architektovi za cenné informace. Pak se obrátila na svoje kolegy: „Jaký z toho máte dojem?“

„Vypadá to, že nejvíc péče věnoval nabídce pan Robin. I osobně na mne

působí nejsolidněji.“ řekla Klára.

„Já mám taky ten dojem“ řekla Jitka, „ale ze své praxe u purkmistra vím, že zdání někdy klame. Víc bych dala na zkušenosti, které s tou firmou má královská rodina.“

Diana do této chvíle do diskuse nezasahovala a teď řekla: „Naschvál jsem vás nechtěla ovlivňovat, ale naše zkušenosti s ředitelem Robinem i s jeho firmou jsou dobré. Co slíbili, většinou dodrželi. A když z nějakého vážného důvodu nemohli, vždy jednali na rovinu a snažili se dohodnout nejlepší cestu k nápravě.“

„Jste tedy toho názoru, že bychom měli přijmout rizika z lodní dopravy i o trochu vyšší cenu a přikláníte se k Robinově firmě?“ zeptala se Hanka.

Architekt pokrčil rameny, ale ostatní přikývli. Hanka sebrala nabídky a přemístila se k Zachariášovi. Sedli si ke stolu a Zachariáš si prohlížel, co jednotlivé firmy zpracovaly. Pak zavrtěl hlavou a povídá: „Myslím, že ti místní filutové to připravili tak, aby vás pak mohli natáhnout jak na penězích, tak zpožděním stavby.“

„Myslela jsem, že ta cena je už definitivní“ vyvalila oči Hanka.

„To si jenom myslíš. Podívej se do projektu. Předpokládá se například, že stavby stojí na písčité zemině. Víš, o kolik je těžší rozbít skálu, když kopeš jámu, než písek?“

Hanka zavrtěla hlavou.

„Já taky ne“ řekl trpaslík. „Ale tady v nabídce, kterou podal Robin, se to dočtu. Cena za skálu je čtyřikrát větší než za písek. A co se stane, když na skálu narazí třeba Robos?“

„Aha, přijde, a řekne, že to bude dražší.“

„A o kolik?“

„No čtyřikrát, ne?“

„A podle čeho tak soudíš? Nabídka Robina byla odmítnuta a už jako by neexistovala. Vzniknou dodatečné náklady za prostoje mechanismů, na skálu bude třeba přivést jiné stroje a tak dále. Víš, kolik ti můžou napočítat? A víš, jak dlouho stavba bude stát?“

„No to by byl průšvih!“

„Tak vidíš. Ale když tam bude pan Robin, tak mu řekneš: „No s tím jste přece počítali! Spočítáme kubíky a cena je jasná. A když jste s tím počítali, tak určitě máte i stroje nebo jiný způsob, jak to s malou časovou ztrátou vyřešit.“

„Takže ty říkáš, že Robos a Krtík touhle nabídkou nechávají všechna rizika na nás a ještě doufají, že na každé změně si pořádně namastí kapsu.“

„Přesně, jak to říkáš. Kdybych to měl u nich objednat, chtěl bych, aby tu nabídku pořádně rozpracovali.“

„Jenže to bychom se zdrželi a do vánoc bychom nebydleli!“

„Takže není co řešit“ řekl trpaslík. „Jdi to sdělit panu králi. Stejně si myslím, že tušil, že to tak dopadne.“

„Máš pravdu, jinak by ani Robina nepozval. Nechtěl nás ovlivňovat a čeká, až k tomu dojdeme sami. Kdyby to chtěl nařídit, tak mu v tom nic nebránilo, když to všechno platí. Chce ale, abychom to považovali za svoje rozhodnutí, protože se pak nebudeme vymlouvat, že kdyby to pan král nenařídil ...“

Trpaslík se zasmál. „Tak jednají všichni šikovní manažeři. A všimni si, že tak jedná i pán pokladů. Z toho, co jsem zaslechl, si dovedu představit, že stejně ví, jak to dopadne. Jenom čeká, až k tomu ostatní draci dojdou sami. Byl by blázen, kdyby něco nařídil a všechna rizika vzal na sebe. Takže – dočkej času.“

Hanka se najednou cítila uvolněně. Kontaktovala Silmura a zeptala se, jestli na ní má čas.

„Přijď až navečer. Ted' mám ještě jiné povinnosti.“

Dali si se Zachariášem lehký oběd a pak Hanku napadlo, že by mohla navštívit výuku ovlivňování počasí, která právě začínala. Přemístila se do školy a usedla vedle Sváti. Ten ji obdařil šťastným úsměvem. Pak se věnovali teorii, kterou přednášel profesor Svahyl.

Když po skončení vyučování vyličila Svát'ovi, co se událo dopoledne, napadlo ji, že by se princezna možná ráda zase podívala domů. Proto se zastavila v Útulném domově. Zjistila, že všechny ženské už probraly dopolední jednání a všechny se přiklánějí k Robinově nabídce. Pokládala to za dobré znamení.

„Diano, nechtěla bys mne dnes doprovodit?“ zeptala se jako by nic princezny.

Princezna se šťastně usmála a dala jí pusu. Víc už nebylo třeba říkat.

Protože se neohlásily, na nádvoří je tentokrát nikdo nečekal. Princezna potichu vzala za kliku pokoje královny a otevřela. Matka užasla, ale pak vyskočila a princeznu objala.

„Tak co tulačko, kdy se nám vrátíš?“

„Už jste mi našli nějakého kloudného ženicha?“

Matka se zarazila. Myslí to princezna vážně? Už by mohla pomýšlet na vdavky. Lord Barada naštěstí z jejího života zmizel a je jasné, že pro princeznu se nehodí chodit na vesnické zábavy a čekat, až ji klopne nějaký chasník.

Princezna se ale zasmála: „Ještě to chvíli vydržím, je mi v Útulném domově hezky.“

Hanka se mezi tím nechala ohlásit u Silmura s nabídkami. Vylíčila mu, jak podání nabídek proběhlo i to, o čem jednala potom. Bylo vidět, že stanovisko ostatních ho potěšilo.

„Znám Robina dlouho a musím říct, že už je to skoro můj přítel. Vždycky jednal na rovinu, potíže neskrývá, ale řeší. Takže zítra už můžeš oznámit rozhodnutí?“

„Upozorňuji tě ale“ podotkla Hanka, „že cena, kterou nabízí Robin je skoro o deset procent vyšší, než cena Krtíka. Podle názoru architekta je ale provedení, které nabízí Robin, kvalitnější.“

Silmur se zadíval do nabídek. „Zachariáš mluví moudře. Jsem přesvědčen, že Krtík by z nás ty peníze stejně dostal. Zavolám hned Robina a řeknu mu, že může začít.“

Pak se ještě usmál a povídá: „Vlastně je tu ještě jedna výhoda.: Tím že Robinova firma patří do králem přímo řízeného kraje, bude všechny daně platit přímo do královské pokladnice. Ostatní firmy by daně platily městu a moc bych z nich neviděl.“

Oba se zasmáli. Pak se Hanka spojila se všemi třemi řediteli a oznámila jim rozhodnutí krále. „Do dvou dnů vám to pošleme písemně.“

Pan Krtík i pan Robos byli zklamáni, ale nemohli nic dělat. Rozhodnutí bylo výhradně na investorovi. Žádná pravidla výběrového řízení nebyla předem stanovena. Nebylo proti čemu se odvolat.

Ředitel Robin byl potěšen. „Zítra zajdu na radnici a vyžádám si povolení na stavbu mola. Materiál rovnou začnu nakládat na loď. Budeme ho asi muset vyložit ve městě a dovézt po cestách. Nerad bych to házel z lodi do vody.“

Hanka ho ještě upozornila, aby si dal pozor na purkmistra. „Skoro bych ho typovala na žádost o úplatek. Kdyby něco takového pronesl, řekněte mu, že se o tom můžete bavit, až skončí vyšetřování na lodi Layla. Uvidíte, jak zkrotne.“

Hanka mu ještě sdělila, že v době její nepřítomnosti bude obchodní záležitosti vyřizovat Jitka a pak spojení ukončila.

Silmur na ní překvapeně hleděl: „Mluvila jsi o lodi Layla?“

„Ano, víš o ní něco?“

„Dostal jsem zprávu, že jí zadrželi s pašovaným zbožím a že je v přístavu Sulit. Kapitána budou soudit, ale vymlouvá se, že nevěděl, že zboží nemá zaplacené clo. Nevím, co mu dokážeme.“

„A co takhle dvojnásobnou vraždu?“

Silmur vyskočil ze židle. „CO? Jakou vraždu?“

Hanka mu vylíčila, co se dozvěděla od ducha Bachové. Řekla mu také, že už zobrazila minulost, kde purkmistr dohodl s kapitánem, jak vraždu provedou. Že ji skutečně provedli, bude ale třeba dokázat zobrazením minulosti v přední kajutě lodi Layla.

„Hned vydám rozkaz, aby kapitána i posádku odvedli do vězení a na loď nikoho nepouštěli. Kdyby se dozvěděli, co se má na lodi vyšetřovat, někdo by mohl zničit stopy.“

Silmur napsal krátký vzkaz na kus pergamenu, opatřil ho královskou pečeti a odeslal rychlého posla do přístavu.

„Já zase informuji ochránce. Už dva týdny po téhle lodi marně pátrají.“ řekla Hanka a navázala spojení s Rafanem.

„Ahoj Rafe. Víím, kde je Layla. Dneska ji zadrželi s kontrabandem v přístavu Sulit. Silmur už vydal příkaz, ať posádku okamžitě uvězní a na loď nikoho nepouštějí. Posel tam ale asi dojede až ráno.“

„A nemůžeš ho tam dopravit rychleji? Hrozí nebezpečí z prodlení.“

„Když já tam nikdy nebyla. Jak tam mám otevřít bránu?“

„Moment, zeptám se kolegů“ odmlčel se Rafan.

Za chvíli se ozval „Mám tady jednoho kolegu, který to tam zná.“

„Tak já požádám Silmura, aby mi dal stejný příkaz. Pak se přemístím do Kouzelných zahrad. Ty tam přiveď kolegu, který nás přemístí do Sulitu. Nesmíme tam ale vzbudit žádný rozruch. Předáme příkaz přístavní stráži a jen je budeme zpovzdálí sledovat. Kdyby pro ně přišli ochránci, tak by možná loď zapálili nebo vyhodili do povětří.“

„Dobře, řekni, až budeš připravená.“

Hanka vysvětlila Silmurovi plán. Ten napsal nový pergamen, opatřil ho pečeti a předal Hance. „Tak dobře pořiďte! Ať nám tady takoví grázlové neběhají.“

„Doufám, že Dianě nebude vadit, když stráví noc tady. Zítra se pro ní zastavím.“

Pak se ozvala Rafanovi a přemístila se do Kouzelných zahrad.

Rafan s kolegou tam byli za chvíli. „Radši jsme vzali i hůl moci. Bůh ví, co se tam může semlít“ řekl kolega a otevřel bránu do parčíku nedaleko domku přístavní stráže. Rafan svěřil Plavíka Hance a vešel do domku. Představil se jako královský posel a předal pergamen. Strážní ihned ožili. Dohodli se s Rafanem, že řeknou kapitánovi, že dostali příkaz předvést kapitána k výslechu. Jakmile ho odvedou, vejdou na loď ochránci a ostatní námořníky zatknou. Zavřou je pak společně do vězení v domku přístavní stráže.

Kapitánovi bylo divné, že ho předvolávají k výslechu v noci, ale neměl podezření na obvinění z vraždy, a tak se strážnými šel. Když odešli, vniknuli na loď oba ochránci, zazářila hůl moci, a všechny čtyři námořníky odvedli. Když je všechny zavřeli s kapitánem do vězení, nemohli už nic dělat.

Hanka opatrně pozorovala z povzdálí loď. Měla pocit, že něco není

v pořádku. Za chvíli viděla, že se k lodi blíží temná postava. Zavolala na něj a zároveň vyslala zpomalující kouzlo. Muž se však otočil tak rychle, že ho Hanka ani nestačila sledovat a vyslal na ní omračující kouzlo. Hanka se lekla, ale muž se skácel k zemi. Poděkovala v duchu harpyji za kouzlo zrcadla. Pak otevřela bránu k domku strážných, protáhla tam omráčeného a řekla „Tady vám vleču dalšího. Myslím, že se pokoušel loď zničit. Je to ale nebezpečný kouzelník. Nasad'te mu antimagický náramek a spoutejte ho. K ostatním ho nepouštějte!“

Rafan s kolegou ochráncem se teď radili. „Potřebovali bychom vizualizaci věcí minulých, ale náš specialista je celý týden zaneprázdněný. Bohužel, nemůže dělat víc než jednu vizualizaci denně. Je to hrozně vyčerpávající.“

„A já bych vám nestačila?“ zeptala se Hanka a ukázala jim čerstvé osvědčení.

Na nic nečekali, přizvali velitele stráže jako svědka a vydali se do přední kajuty.

„Jsou to už skoro čtyři týdny. Dokážeš to, Hanko?“ obával se Rafan.

„Zkusím to. Bude ale chvíli trvat, než se v tom přeberu.“

Vizualizace nejprve ukázala věci nedávno minulé. Jednání, které tady vedl kapitán s podloutníky, bylo jasným důkazem pro obžalobu z pašeráctví. Velitel stráže si liboval. „Tak vida, máme to jako na dlani. Zabavíme loď a kapitán bude platit jako mourovatej.“

Hanka se ale proplétala minulostí dál a dál. Náhle všichni v obráceném pořadí viděli, vnesli do kajuty dvě mrtvoly. Hanka se přenesla o chvíli dál a pak pustila děj tak, jak probíhal. Bylo vidět, jak Bachová s Faninou sestupují do kajuty a po probdělé noci uléhají k spánku. Když usnuly, vstoupil do kajuty jeden z námořníků a nesl velikou sekeru. Nejdříve rozbil hlavu Bachové. Fanina se při tom vzbudila, ale ubránit se nedokázala. Vstoupil kapitán a přesvědčil se, že vražda je dokonána. Pak mrtvoly vynesli a bylo slyšet dvakrát šplouchnutí. Hanka vizualizaci ukončila.

Ochránci i velitel stráže stáli jako solné sloupy. Hrůzná podívaná je šokovala. Pak ochránce řekl: „Dobře ty lotry hlídejte. Ráno si pro ně přijde eskorta. Pak půjdou k hrdelnímu soudu. Vizualizaci máme v paměti a jsem přesvědčen, že porota oba aktéry pošle bez pardonu na šibenici.“

Hanka ještě upozornila velitele stráže, že ráno určitě přijede jiný královský posel na koni a přinese stejný příkaz, jaký přinesli oni. „Báli jsme se jen, že by mohli přes noc nějak utéct“ řekla.

K ochráncům pak pronesla: „Nezapomeňte, že ještě jeden výtečník, který to vlastně všechno zosnoval, běhá na svobodě. Ráda bych ale, abyste ho zatkli, až vydá povolení ke stavbě mola. Pak ať jde ke všem čertům. Už tam pro něj určitě roztápějí ohníček.“

Ochránci se dohodli, že Bdělého bude informovat Rafan, kdežto druhý s holí moci zůstane raději na stráži se strážci přístavu. „Nesměj nám ti lumpové vyklouznout.“

Hanka se rozhodla strávit zbytek noci v Útulném domově. Věděla, že duch Bachové už jí zneklidňovat nebude.

Když se vzbudila, nejdříve kontaktovala Robina. Dohodli se, že se sejdou před radnicí a půjdou za purkmistrem spolu.

Purkmistrova nová tajemnice nebyla zrovna vzorem ochoty. K Purkmistrovi vstoupila krokem lenochoda s Robinovou vizitkou. Zpět už ale přišla mnohem svižněji. „Pan purkmistr vás očekává“.

Na purkmistrově tváři se objevilo znechucení, když zjistil, že Robina doprovází Hanka. Ta se nenechala odradit a promluvila první: „Pane purkmistře, sděluji vám, že firma pana Robina byla vybrána jako realizátor přestavby Útulného domova. Věřím, že jako dlouholetý příznivec tohoto domova mu vyjdete vstříc, aby mohl stavbu neprodleně zahájit.“

Purkmistr se tvářil, jako když mu naservírovali masivního přícucáka. „Ale ovšem, jdete pro povolení vybudovat molo na mořském břehu u domova, že?“

Musíme to co nejrychleji projednat v městské radě ...“

„Myslím, že předběžné vyjádření už bylo vydáno, takže městskou radou už to určitě prošlo.“ nedala se Hanka. „Zajisté teď už je to jen formalita.“

„Nevím, musím se podívat do záznamů“ nevzdával se purkmistr myšlenky na úplatek.

„Dobře, počkáme. Jen mimochodem, víte, že včera zadrželi v Sulitu loď jménem Layla? Vezla prý pašované zboží. Kapitán to popírá, takže ochránci budou muset udělat vizualizaci minulosti.“

V purkmistrovi by se krve nedořezal. Hanka klidně pokračovala. „Tak jen se klidně podívejte, my počkáme“ a usadila se v křesle pro návštěvy.

„Ale, teď jsem si vzpomněl, že to bylo určitě projednáno. Dojdu za panem Košákem. Jistě to rychle najde.“

„Výborně, ráda bych se s panem Košákem také potkala. Byl ke mně minule tak milý“ řekla Hanka a vykročila s purkmistrem.

Purkmistr už nevěděl kudy kam. Viděl, že se Hanky nezbaví. Čím dříve to bude mít s krku, tím líp. Zavolal na tajemnici: „Slečno, napište prosím pro pana Robina kladné vyjádření ke stavbě mola na pobřeží u Útulného domova. A pospěšte si prosím, musím za chvíli odejít.“

Hanka navázala komunikaci s Rafanem: „Jste připraveni?“

„Sedíme nenápadně v parku. Dej vědět, až to bude podepsané.“

Purkmistr přímo vytrhl tajemnici ze stroje potvrzení a rychle ho podepsal. „Prosím, tady to máte, ale teď mě omluvte, musím něco neodkladného vyřídit.“

„Tak Rafe, pospěšte si, než vám uteče.“

Robin pochopil, že by bylo dobře ještě maličko purkmistra zdržet a obřadně

se s ním loučil: „Děkuji vám, pane purkmistře. Vidím, že vám na Útulném domově také velmi záleží. Jsem přesvědčen, že naše vztahy s městskou radou budou i nadále velmi dobré. Jsme hrdi na to, že tady můžeme stavět.“

Podal purkmistrovi ruku. Pak mu podala ruku ještě Hanka, a už vycházeli ven. Ve dveřích do kanceláře tajemnice se téměř srazili s ochránci. Hanka ještě na chodbě slyšela: „Ale pánové, tam nemůžete. Pan purkmistr musí nutně odejít.“

„My víme“ promluvil starší ochránce. „Určitě nepohrdne naším doprovodem. Pane purkmistře, obviňuji vás z přípravy dvojnásobné vraždy ošetřovatelek ...“ Více už Hanka neslyšela, protože se za nimi zavřely dveře radnice.

„Tak to bylo o fous.“ oddychl si Robin.

„Scénář a režie Hana Vronová.“ Smála se s ulehčením Hanka.

„Tak vy jste to takhle připravili? To vám tedy gratuluji.“

„Děkuji. Teď už máme všechny ptáčky v kleci. Snad nový purkmistr nebude takový hajzl.“

Hanka otevřela bránu k jezírku. „A teď mi pojd'te přesně vysvětlit, jak bude to molo vypadat, kudy povede cesta a jak budete skladovat materiál. Taky asi budete mít nějaké mobilní ubytovací buňky. Budete chtít, aby vám sem vozili jídlo? ...“

A tak byla stavba zahájena.

Pro stavbu mola si Robin vybral skalisko, které vybíhalo na jednom místě do moře. Konec skály padal strmě pod hladinu moře do hloubky, která stačila i pro velkou nákladní loď. Bylo třeba odlámat vršek skaliska a udělat na něm rovnou plochu ve výšce, kam už nedosahovaly ani za bouře mořské vlny. Předeck skály bylo nutno srovnat a upravit pro přivázání lodě.

Robin plánoval vypůjčení velkého stroje, který by tuto práci vykonal asi za týden. Hanka ale dostala nápad a řekla Robinovi: „Počkej s tím strojem. Vrátím se tak za hodinu.“ Přemístila se na Ostrov volby a vešla do známého domku. Právě všichni seděli u oběda.

„Hanko, to je mi překvapení!“ zvolala Hedva. „Dáš si s námi?“

„Jen klidně jezte. Až se najíte, popovídáme si.“

Když Hedva sklídila se stolu, Hanka se ujala slova: „Dneska začínáme přestavbu Útulného domova. Bylo dohodnuto, že většina materiálu se doveze po moři. Potřebujeme proto molo pro velké lodi. S výhodou využijeme skaliska, které vybíhá do moře. Je ho ale třeba srovnat. Vzpomněla jsem si, jak Lukáš bez problémů rovnal skálu na sněmu draků, a chtěla jsem vás poprosit, zda by nám nepomohl. Málo platné, má schopnosti, o kterých se normálnímu člověku může jenom zdát.“

Dětem se nápad zalíbil: „Vrone, vezmi nás tam. My chceme vidět, jak to tam vypadá, a pak se taky podíváme do města a do Santareny a vůbec. Víš, že smíme dvakrát do roka na výlet.“

Vron se podíval na Hedvu: „Co tomu říkáš?“

Hedva se usmála: „Taky bych to ráda viděla. Jsem pro.“

„Ale budeš si muset vzít antimagický náramek, aby ti náhodou neujelo nějaké kouzlení.“

„S tím nemám problém. Na život s amuletem jsem zvyklá.“

„Tak já to jdu hned zařídit“ vyskočila Hanka, rozloučila se a přemístila se do Útulného domova.

„S tou skálou nám pomůže Lukáš.“ řekla Robinovi.

„Co to povídáš, jaký Lukáš?“

„Zítra uvidíš, jak kouzlí Martisovi. To budeš koukat!“

Pak Hanka kontaktovala Rafana: „Rafe, zítra se Hedva s dětmi vydá na výlet. Nejdřív přijedou sem, do Útulného domova, a Lukáš nám pomůže s lámáním skály. Pak se také chtějí podívat do Santareny a asi i na jiná zajímavá místa. Můžeš to u vás zařídit?“

„Dobře, oběhnu to tady. Jenom prosím tě nezapomeň, že podle smlouvy nemají kouzlit víc, než zdatný kouzelník. Jestli chceš, aby vám tam vyrubali novou silnici, určitě si toho draci všimnou.“

„To by mohl být problém. Nějak to drakům musím vysvětlit.“

Hanka kontaktovala Plama: „Ahoj, můžu mluvit?“

„Ozvu se za chvíli.“ reagoval Plam a vypadl ze spojení.

Hanka se vydala podél plotu domova. Napadlo ji, že by si dnešní vzhled měla zapamatovat, protože za pár dní už to tady bude vypadat jinak. Došla k vratům, prošla magickou závorou a vešla do jídelny výběrového baráku, kde Šárka učila děti počítat. Vzpomněla si na protivné hodiny počtů v Pasteku. Tady zatím řešili jednoduché úlohy sčítání a odčítání do deseti. Na to, že se tady učí teprve třetí týden, už počítají docela rychle.

Šárka si Hanky všimla „Ahoj, jdeš na hospitaci?“

„Prosím tě neblázni. Ale mimochodem se mi líbí, jak je to učíš. Vůbec z toho nemají stres. Je vidět, že je to baví. Přišla jsem ale kvůli něčemu

jinému. Zítra by se mělo začít stavět a bude se dělat molo do moře. Možná, že byste se mohli přijít s dětmi podívat.“

Děti zvědavě naslouchaly, a Hančin návrh se jim moc líbil. „Ano, my to chceme vidět.“

Šárka se usmála. „Jasně, že se půjdeme podívat. Dej nám vědět, až to začne.“

Hanka obešla všechny vychovatelky. Nikde nenašla žádný problém a všichni se chtěli dívat, jak stavba začne.

Kontaktoval ji Plam: „Promiň, ale učíme se kouzla. Málem jsem vypadl z koncentrace. Na štěstí si toho nikdo nevšimnul. Co máš na srdci?“

„Zítra chci přivést Hedvu, Terezu, Lukáše a Janičku sem k nám. Lukáš nám pomůže upravit skálu. Bude s tím ale spojeno hodně kouzlení. Bylo by třeba drakům vysvětlit, že se nemají čeho obávat.“

„Všem to asi tak rychle nevysvětlíme. Ale mohl bych všem drakům dát zprávu, že děti jdou na výlet, budou u vás kouzlit a že tam budu dávat pozor. Jsou to ostatně taky moji chráněnci, tak to snad ostatní draci pochopí. Jenom aby se mě děti nelekly, až přiletím.“

„Všem to řeknu. Možná, že se leknou, ale když to budou předem vědět, tak se snad nevyděsí.“

Pak dodala: „Děkuju ti, Plame. Mám radost, že mám tak dobrého dračího bráchu.“

„Měj se hezky, sestřičko.“ a jako obvykle se rozloučil fouknutím do vlasů.

Ráno se dohodla Hanka s Vronem, že brány udělá sám. Objevili se na nástupišti uprostřed domova. Hedva, Lukáš i Terezka se trochu zaraženě rozhlíželi.

„Tady to vypadá ještě hůř, než v táboře svatého Sekurita. Chudáci děti.“

řekla Hedva.

„Od doby, kdy jsme tu prožili dětství, se zařízení tábora skoro nezměnilo.“

„Začínám pomalu rozumět tomu, proč se o ty děti tak staráš. Taky bych ráda pomohla, ale nevím jak.“

„Však ono se něco najde. Vždyť to ještě není ani měsíc, co jste pryč z tábora.“

Lukáš pozoroval děti, jak hrají kopanou a povzdechl si „Taky bych si s nimi zahrál.“

„Proč ne?“ řekla Hanka. „Chvilé času nám ještě zbývá.“

Přišli k dětem a Hanka zavolala: „Vedu vám nového kamaráda“

„Tak pojď hrát s námi, my jsme slabší. Naše mužstvo jsou ti, kteří nemají čepici.“

Lukáš byl bezradný: „Jak se to hraje?“

„Cílem je kopnout míč do támhle té branky. Druhé mužstvo vám v tom brání a snaží se kopnout míč no vaší branky. Nesmí se ale kouzlit!“

Lukáš se rozeběhl mezi děti. Chvilí běhal a pozoroval, jak to dělají ostatní. Za chvilku mezi děti úplně zapadl. Tereзка si přisedla k dívkám, které si hrály s panenkami. Vron ji upozornil: „Terezko, tady děti neumí kouzlit a ani se to většinou nemohou naučit. Tak nekouzli, když si s nimi chceš hrát, ony by si s tebou hrát nechtěly.“

Tereзка kývla na souhlas. Pak se přitočila k jedné dívce a povídá: „Taky mám doma panenku.“

„Tak si ji příště přines s sebou. Zatím můžeš učesat tu moji, když chceš.“

Hedva zářila: „To jim chybí, na Ostrově volby nemají kamarády. Děti tam

jsou vidět jen občas, většinou chodí někde jinde do školy.“

Když si děti trochu pohrály, řekla Hanka: „Je čas se jít podívat k moři. Lukáš nám vlastně dnes přišel pomoci.“

Děti se ukázněně seřadily a Hanka se jich zeptala:

„Děti, viděly jste někdy draka?“

„My jsme ho včera pouštěli. Ale nebyl vítr, tak moc nelítal.“

„Já nemyslím papírového draka. Přiletí opravdový velký černý drak, aby dával pozor, co se tady děje. Ale nikomu neublíží. Můžete se na to spolehnout. Kdo se bojí, ať raději zůstane tady, Amanda tu bude s vámi.“

Děti si začaly šuškat. Žádné z nich ale nevystoupilo, že nepůjde. Hanka pod rybníčkem udělala díru v plotě, aby nemuseli celý pozemek obcházet.

Postavili se v bezpečné vzdálenosti od skaliska. Hanka kontaktovala Plama: „Jsme připraveni, můžeš přijít.“

Plam přiletěl od moře a posadil se na skálu na kraji zátoky. Byl od dětí dost daleko, ale některé se přes to bály.

„Nebojte se, nikomu neublíží.“ Uklidňovala je Hanka.

Lukáš vystoupil na břeh. Chvilí diskutoval s Robinem, pak natáhl ruku a skála se začala lámat. Děti ani nedutaly. Asi třetina skaliska už byla srovnaná do správné výšky. V tom Lukáš přestal kouzlit a unaveně usedl. Došla mu magie. Terezka k němu přistoupila, pohládila ho po hlavě a pak natáhla ruku ona. Než jí v tom mohli zabránit, pokračovala v díle, které začal Lukáš. Jestliže před tím se skála odlamovala a padala do vody, teď se začala přímo tříštit, až kusy odletovaly až na břeh.

„Terezko, neblázni, vždyť tě to zabije!“ křičel Vron. Odlomil se poslední kus skály a Terezka upadla. Hanka vyběhla k Terezce. Položila jí ruku na

čelo a druhou rukou stiskla modrý magický kamínek. Jeho barva se rychle začala měnit. Hanka vyslala Terezce všechnu magii, která v něm byla. Dala jí i svoji magii. Pořád to bylo málo. Ani Vronova magie nestačila. V tom se zvedl drak a snesl se k Terezce. Předal jí svojí magii, a to už konečně stačilo. Terezka se posadila, ještě malátná, ale už při smyslech.

Plam seděl na pláži. Některé děti utekly zpátky do domova, ale pár jich zůstalo a pomalu si na jeho přítomnost zvykaly. Bez magie byl vysílený a odpočíval.

„Sám nevím, proč jsem to udělal.“ řekl Hance. „Z kouzlení té holky jde opravdu děs. Nikdy jsem nic takového neviděl. Ještě teď se mi ježí šupiny. A přesto jsem jí pomohl.“ Kroutil nad sebou hlavou.

Terezka seděla a vypadala jako malá bezbranná holčička. Vron skoro plakal: „Teri, tohle už nikdy nedělej. Tohle kouzlo by tě zahubilo. Nevím, odkud se to v tobě vzalo. Tohle vytažení magie ze všeho, co je okolo.“

Terezka vstala a pohladila Plama po krku: „Děkuju ti, Plame. Neboj se, já už nikdy žádnému drakovi neublížím“ a přitiskla se k jeho šupinám.

V tom se otevřela brána. Vystoupil z ní ochránce s holí moci: „Co se to tady děje? Tak velkou magickou vlnu jsme na Jižním kontinentu ještě nikdy nezaznamenali.“

„Byli jste přece upozorněni, že tady budou kouzlit děti s Martisovou krví“ řekla Hanka.

„Děti? To vypadalo na tři nejsilnější mágy najednou.“

„Viděli to všichni. Tu vlnu magie udělala tahle holčička.“

Třeskla další brána vysoko ve vzduchu a nebe se zatmělo. Z brány vylétl ohromný drak a snesl se na pláž: „Zuřivý plameni, říkal jsi, že na to tady dáš pozor. Můžeš mi to vysvětlit?“ zahřímal Hor.

„Žádný útok se nekonal. Jenom tady ta holčička rozdrtila tuhle skálu.“

Hor si překvapeně prohlížel to, co zbylo ze skaliska: „Jak dlouho jí to trvalo?“

„Asi minutu.“

Terezka na Hora hleděla trochu zaraženě, ale bez bázně: „Dobrý den, pane draku. Mrzí mě, jestli jsem způsobila nějaké nepříjemnosti.“

„Nepříjemnosti! Celá eskadra draků už sem letěla. Jen tak tak jsem je zastavil. Copak ty se nebojíš?“

„Ne, draci na mě byli v jeskyni hodní. A Plam mi před chvílí taky pomohl. Tak proč bych se měla bát?“

Hor to raději nekomentoval. Zeptal se Vrona: „Víš, odkud ta holka má tyhle schopnosti? To není jenom Martisova krev.“

Vron jen pokrčil rameny. „Její oba rodiče zemřeli.“

„Schopnost vytáhnout magii z čehokoliv jsem viděl jen u knutů.“ přemýšlel nahlas drak. „Jenže ti ji nemuseli vracet.“

„Zobrazit minulost tak daleko dozadu by asi žádný mág nedokázal.“ vstoupil do debaty ochránce.

„A mohla bych to zkusit já?“ hlásila se Hanka. „Někdo by mi ale musel předat trochu magie.“

„Nenechte se vysmát. To nedokážete.“

„No za zkoušku nic nedáme.“ řekl Hor. „Pojď sem!“

Hanka pod jeho mohutnou tlapou skoro zmizela. Cítila ale příliv magie, která jí prostoupila. Zadívala se na Terezku a ponořila se do meditace. Pak vykouzila obraz a velmi rychle přejela období od chvíle, kdy jí Vron našel.

Pak trochu zpomalila, přejela smrt Terezčiny rodiny a pokračovala dál do jejího dětství. Všichni viděli, jak Terezka i její maminka trpěli od surového kupce. Přicházeli do období, kdy se Terezka narodila. Ochránce už pomalu ztrácel zájem. Najednou se však otevřel drastický pohled na novorozence pohozeného ve skalách. Hanka obraz zastavila a všichni viděli, jak se děvčátka ujala kupcova žena, zabalila holčičku a přinesla ji domů. Kupec ji za to zbil, ale žena se děvčátka nevzdala.

„Tak ona nebyla její dcera!“ zvolal Vron. „Můžeš, Hanko ještě dál do minulosti?“

Hanka převíjela obraz před nálezy děvčátka. Uviděla, že na skálu položila děvčátko Harpyje.

„Kelaino“ zatrnulo Hance u srdce. Tak proto dostala tenhle dar! Ne kvůli vyšetřování smrti Bachové. Tohle je asi pravá příčina.

Obraz se odvíjel dále do minulosti. Harpyje odnesla holčičku z tajemné jeskyně.

„Ale to je temná studně!“ zvolal Hor. „Kde se tam to dítě vzalo?“

Objevila se žena, která Terezku porodila v jeskyni Temné studny. Další obraz už nebyl tak jasný, Terezku nosila žena v sobě. Přesto bylo znát, že žena se z temné studny napila.

„Proto musela zahynout“ povzdechl Hor.

Obraz byl čím dále méně zřetelný. Končil při schůzce s nějakým mužem.

Terezka byla zmatená. „Tak moje maminka byla ta paní, co umřela?“

„Ano Terezko“ řekl Vron. „Ta druhá paní se jen o tebe starala, dokud jí ten kupec neumučil. Pak už jsem tě našel já.“

Terezka se vrhla Vronovi do náručí: „Ale já nechci jít zase od tebe pryč!“

„Neboj, Teri, už tě nedám.“ řekl Vron.

Takže už víme, odkud má Terezka svoje jedinečné vlohy. Ještě ale nevíme, odkud je má Lukáš. To také nemá na svědomí jen Martisova krev.

„Myslím, že tuším, kde se ty vlohy vzaly.“ řekla Hedva. „Nechtěla bych o tom ale tady vyprávět. Pokud to bude nutné, svěřím to v soukromí Hance. Ta pak ať s tou informací nakládá tak, jak uzná za vhodné. Věřím jí.“

Hor se opět ujal slova. „Dnes jsme odhalili důležité tajemství. Martisova krev není největší síla, kterou Terezka může použít. Přesvědčili jsme se na sněmu draků, že útočná kouzla Martisových potomků jsou teď blokována. Platí to i o Terezce? Dokažte to!“

„Ale vždyť jí to může vážně ublížit. Viděli jste, že Terezka ještě nerozumí tomu, jak silné kouzlo vlastně ovládá. Potřebovala by chodit do školy, aby se to naučila. Vím, jak mě taková neznalost kdysi skoro zabila.“ řekla Hanka.

„Víš co Terezko? Představ si, že si spolu jenom hrajeme.“ řekl Hor. „Že mě chceš jenom polekat, když nedávám pozor. Udělej takovou malou prskavku a tu na mě hod’.“

Terezka se zasmála, na nic nečekala a hodila po drakovi prskavou kuličku. Ta se však odrazila a prskla Terezce do ruky. Terezka byla překvapená, štíplo jí to. Podívala se na ruku, trochu se podrbala a pak se znovu zasmála.

Vron Terezku chytil do náručí a zatočil s ní. Pak jí postavil na zem a důrazně jí vysvětlil: „Vidíš, Terezko, co se stalo. Kouzlo, které jsi chtěla poslat na někoho, se ti vrátilo a štíplo tebe. Pamatuj si, že i kdyby na tebe někdo zaútočil velkou silou, nesmíš mu to oplatit. Představ si, že máš kolem sebe takové zrcátko. Tvoje kouzlo se odrazí na tebe, ale jiné kouzlo se odrazí na toho, kdo ho poslal. Tím se sám potrestá a příště ho přejde chuť ti nějakým kouzlem ublížit. Pozor ale, platí to jenom na kouzla. Když ti někdo nastaví nohu, nebo tě bouchne pěstí, zrcátko nepůsobí.“

„Začínám tomu věřit“ zabručel Hor. „A doufám, že to bude platit i na kouzla

z temné studně. Koukám ale, že neživé věci může Terezka ovládat plnou silou. Mohla by třeba na mě něco hodit.“

„To mohla. Ale takové věci umí přece každý silný mág. To už se každý může bránit.“ řekla Hanka.

„Asi máš pravdu, že za těchto podmínek Martisova krev už nepředstavuje mimořádně velké nebezpečí. Každý, kdo chce na někoho zaútočit, si ale musí uvědomit, že kdyby to náhodou byl Martisův potomek, ublíží si svým kouzlem sám. Takže když zrušíme řád svatého Sekurita a ti lidé se rozejdou po světě, draci budou muset být sakra opatrní, aby si nenaběhli.“

„A to je špatně?“

Hor se rozesmál. „A proč takové zrcadlo nedaly Harpyje všem lidem?“

„Nevím, nenapadlo mě to. Ale stejně by to pak byla nuda, ne?“

„Víš co? Ať už ty děti radši takhle nekouzlí. Tereza ani Lukáš už stejně nemají magii a tady jí moc nenaberou. Myslím, že teď už to dělníci dodělají i bez magie. Já akorát srovnám přední hranu toho mola, aby loď mohla až k němu.“ Sedl si na skálu a ponořil tlapu do vody. Bylo slyšet, jak se kámen láme.

Hor se pak rozloučil, protáhl branou magicky vyždímaného Plama a byli pryč. Také ochránce se rozloučil.

Děti, které neutekly, se teď shlukly kolem Hanky. „To byli tvoji kamarádi?“

„Ten menší drak ano, je to vlastně můj dračí bratr. Někdy vám to vysvětlím. Ten velký se hned tak s někým nespřátelí. Je to nejsilnější dračí kouzelník. Setkali jsme se už hodně krát a ještě nikdy mi neublížil. Nechtěla bych si ho ale zneprátelit.“

Terezka a Lukáš seděli dosud na zemi a sbírali síly k návratu. „Pojďte k jezírku. Trochu tam proudí magie. Moc to není, ale snad vám tam bude

lépe.“ Hanka vzala oba za ruku a odvedla je k jezírku.

Jeden starší chlapec se zeptal Hanky: „Taky bych se mohl naučit kouzlit jako Lukáš?“

„To bohužel není možné. Oni mají zvláštní schopnost. O žádném jiném člověku, který by takové schopnosti měl, nevím.“

„A kouzlit jako ty?“

„I na takové obyčejné kouzlení musí člověk mít zvláštní schopnost, které se říká sedmý smysl. Má jí jen poměrně málo lidí a nedá se s tím nic dělat. I člověk, který má nadání, musí na to, aby mohl kouzlit mít magii. Ta je ve vaší zemi vzácná, tady u toho jezírka jí malinko proudí, ale to je široko daleko jediný zdroj.“

„A když má někdo sedmý smysl a magii, umí už čarovat?“

„Aby se někdo mohl naučit čarovat, musí se nejdřív naučit číst, psát, počítat a řadu dalších věcí, co by měl umět každý člověk. Proto jsme vás to hned začali učit. Čas se bohužel zastavit nedá a máte co dohánět. Ale ti z vás, u kterých se projeví nějaké nadání, budou mít možnost ho uplatnit.“

Hanku napadlo zapnout magické vidění. Jak seděli u jezírka, zdálo se jí, že některé z dětí by mohly mít auru. Musely by ale načerpat víc magie.

Zvedli se od jezírka a vešli do Kouzelného domova. Vron s Hedvou seděli na lavičce a vyčítavě se na Hanku dívali. „Tohle bylo dost riskantní.“

„Nenapadlo mě, že se do toho vloží i Tereзка se svojí obrovskou silou.“ bránila se Hanka.

„Příště jí musíme líp hlídat. Napadlo tě, že ostatní děti by byly ve velkém nebezpečí, kdyby Hor nezastavil tu trestnou eskadru?“

Hanka si kousala ret. „Teď už je mi to jasné. Neměli jsme je tam vodit.“

„Měla by sis s nimi i s vychovatelkami promluvit. Myslím, že se na tebe budou zlobit.“

„Udělám to. A co vy? Dneska už asi děti moc sportovat nebudou. Vezmeš je do Santareny, Vrone? Pronajmi jim tam pokoj u Zacha, ať se dobře vyspí a načerpají magii. Zaplatím to Zachovi.“

„Jen se nestarej. Zítra si prohlédneme Santarenu a sem se vrátíme až pozítří – když budou děti chtít.“

„Ano, tati, budeme chtít. Vid’ Lukáši?“

Lukáš přikývnul.

„Tak pozítří. A dej to tady do pořádku, ať děti nemají děsivé sny.“ řekl Vron a odvedl všechny branou.

Hanka se loudala k vychovatelkám, které byly všechny spolu a dozíraly na děti. Několik menších dětí sedělo s nimi a dosud poplakávaly.

„Asi mě za dnešek moc nepochválíte, co?“ Vychovatelky nic neříkaly.

„Tak mi vynadejte, nebo mě něčím praštěte. Vím, že jsem udělala chybu.“

„Ještě, že to dopadlo takhle. Kdyby přilítli draci a začali plivat oheň, asi by to bylo horší“ řekla Kornelie.

„Mohlo mě napadnout, že se do toho Terka vloží. Vždycky Lukášovi pomáhá. Asi jsem ji měla držet.“

„No co“ řekla Amanda. „Nikdo neutrpěl žádný úraz a teď musíme děti zklidnit, aby neměly děsivé sny.“

„Tak já jim budu vyprávět nějaký příběh s obrázky. Třeba ten, jak jsme dělali dráčkům Deruvi. Snad jim to draky trochu přiblíží a nebudou se jich tolik bát. Můžete říct i větším, že mohou přijít, jestli budou chtít. Pak s nimi půjdu na výběrový barák a trochu s nimi poklábosím, jestli si myslíte, že je

to dobrý nápad.“

„My zůstaneme s menšími dětmi a budeme je uklidňovat, kdyby nemohly usnout.“ řekly Diana a Kornélie.

„Mohla bych ještě zaskočit do města a přinést jim něco na zub po večeři. To by je také mohlo uklidnit.“

„Dobrý nápad.“ řekla Šárka.

Hanka ještě vyhledala Robina. Byl dosud u moře a prohlížel to, co dnes odpoledne vzniklo.

„Je to fantastické, co ty děti dovedou. Z té síly jde strach. Ušetřily nám ale týden té nejmizernější práce. Taky ten velký drak nám dost pomohl. Zarovnání předku mola by bylo dost náročné. Zítra můžeme začít stavět.“

Ve městě nakoupila Hanka pro každé dítě sladkost a pro všechny velkou mísu zmrzliny. Nad sladkostmi se děti rozveselily a zapomněly trochu na odpolední stres. Po vyprávění, které Hanka přikořenila kouskem legrace, usnuly menší děti všechny. S většími dětmi si ještě chvíli Hanka a ošetřovatelky povídaly. Děti byly už klidné a v noci se nebudily.

Draci

Hor s Plamem se vynořili z brány před Horovou jeskyní.

„Zachoval ses hloupě, Zuřivý Plameni. Na neznámém území ses zbavil vší magie. Kdyby tě někdo napadl, byl bys rozcupovaný na kousky. Jak chceš být mým žákem, když se takhle hloupě chováš?“

Plam uznával, že má Hor pravdu. „Kdybych magii neodevzdal, bylo by už po Terezce.“

„Proč ti na ní záleží. Všichni draci by se jí nejraději zbavili a ty se kvůli ní vydáš všanc takovému nebezpečí. Nekouzlila na tebe náhodou?“

„Jak by mohla. Byla úplně na dně. Síly země z ní už vysávaly život, když neměla magii.“

„A někdo jiný?“

„Kdo? Byla tam jen Hanka a ty děti.“

„Tak sakra proč jsi to udělal?“

„Vím, že se u tebe zase shodím, ale mně se prostě nelíbí, když někdo umírá. V normálních situacích už dokážu svoje lidské instinkty potlačit. Ale tváří v tvář smrti – ne.“

„Tím, že jsi Terezu nenechal umřít, jsi asi zachránil naprostý unikát. Každý, kdo se napije z Temné studny, umře, když z jeskyně Temné studny vyjde. Jak se ale ukazuje, když se matka napije před narozením dítěte, něco z kouzel Temné studny přejde do krve dítěte, ale to dítě může z jeskyně vyjít, aniž by umřelo. Nemá asi celou magii Temné studny, ale i tak to stojí za pozornost.“

„Takže vlastně moje rozhodnutí schvaluješ?“

„Neschvaluji, protože ses zachoval jako pitomec. Výsledek ale – je dobře, že jsi to udělal.“

„Takže – vnitřní rozpor. Špatným postupem jsem dospěl k dobrému výsledku.“

„Vy máte ve škole filozofii?“

„To ne, ale občas si čtu v knihovně svojí matky.“

„Plame, když už něco z té Temné studny vylezlo na světlo boží, měli bychom se pokusit to poznat, nemyslíš?“

„Aby tě to Tereza naučila?“

„Přece nemůže malá holka učit velkého dračího mága!“

Plam se usmál: „Ale mohla by to naučit dračí přerostlou ještěrku, že?“

Hor se také usmál, ale neřekl nic. Pomyslel si ale: „Přece jenom ten kluk chápe. Nebude to asi tak beznadějný případ, jako ten jeho hloupý bratr. Až vyjde z pátého domu, pokusím se z něj něco udělat.“

Při rozhovoru s Horem Plam načerpal trochu magie. Do své jeskyně se ale rozhodl letět, aby si trochu rozcvičil křídla. Cvičil teď dost často a cítil, jak mu sílí svaly a nabírá fyzickou zdatnost. Rozhodl se, že se o Terezce poradí s Hankou, ale dal se nejdříve do opakování toho, co probrali ve škole. S Hankou se spojil až večer.

„Už se děti uklidnily? Byl to dost cvrkot, co?“

„Jo, byl. Vlastně se nic zlého nestalo. Kdyby ale Hor nezastavil tu dračí eskadru ... hrůza pomyslet.“

„Dostal jsem od Hora pěkně vynadáno, že jsem se zbavil veškeré magie.“

„No nazdar, tak tě asi nebude chtít učit?“

„Tak zle to zase nevypadá. Nad tím, co jsi předvedla při vizualizaci, se zamyslel a dospěl k názoru, že je vlastně dobře, že jsme Terezku nenechali umřít.“

„Neříkej, co tak najednou změnil názor?“

„Napadlo ho, že v Terezce je asi část magie Temné studny, která je na světě jedinečná, protože nikomu, kdo se z ní napil, se nepodařilo přežít, když jeskyni Temné studny opustil. Zdá se ale, že magie získaná matčinou krví Terezku nezabila.“

„No vida, tak Hor se chce od Terezky učit?“

„To by bylo přece pod jeho důstojnost. Kdyby ale učil nějakého draka a na oplátku od něj něco získal, to by byla jiná.“

Hanka se rozesmála: „Takže by ta nejhorší z nedospělých ještěrek mohla mít docela velkou cenu.“

Pak ale zvážněla: „Vron teď bude na nějaké pokusy s Terezkou dlouhou dobu citlivý. Nemůžeme nic dělat proti jeho vůli. Pokusím se najít vhodnou chvíli, kdy mu něco naznačit. Ale nebude to hned. Napadá mě, že bychom se mohli od Terezky něco naučit spolu. Třeba by to pro Vrona i Terezku bylo stravitelnější.“

„A co děti. Vyděsili jsme je moc?“

„Ty slabší povahy utekly, když jsi přistál na pláži. Bylo to štěstí, protože ten Horův příchod byl opravdu působivý. Na druhou stranu ty děti, které se nelekly tebe, to pak přežily bez následků celé. Mluvila jsem s nimi a považují to za nádherné dobrodružství. Teď ale už jsou klidné i ty, které se před tím lekly. Koupila jsem jim zákusek a zmrzlinu a ve sladkostech se jak známo nějaký ten stres vstřebá.“

„Takže zítra připlují lodi s materiálem?“ vyzvídala Plam.

„Nevím, jestli byl Robin na ten fofr připravený. Rozhodně si ale liboval, že je hotova ta pro ně nejblbější práce.“

„Tak dobrou noc. Ať se ti zítra daří.“

Unavená Hanka sebou plácla na postel v pracovně Bachové a spala tvrdě až do rána.

Stavba začíná

Ráno Hanku probudil nezvyklý hluk. Slyšela v dálce směsici hlasů. Vyskočila z postele, rychle se oblékla a běžela k jezírku. Uviděla, že u mola už přistála loď. Z ní vystoupila skupina asi deseti mužů, kteří spolu hlasitě hovořili. Připravovali můstek, po kterém by mohly z lodi vyjet dva stroje, které stály na palubě. Práci vedl osobně Robin. Pozdravili se zamáváním.

Za chvíli dělníci se stroji vyjeli na molo. Byl to bagr a dozer. Za nimi vyjely ještě tři velké nákladní vozy. Na nich byly naloženy trubky a pletivo na plot, plechy na boudu pro materiál a také písek a cement. Dělníci pak vyložili ještě transportní bedny a loď odplula.

Dozer začal shrnovat ornici tam, kde bude cesta. Bagr nabíral kameny a srovnával molo do šířky.

Robin přišel k Hance. „Nejdříve musíme oddělit plotem stavební pozemek, aby děti nepřišly k úrazu. Řekni vychovatelkám, aby je držely v dolní části pozemku. Také poníky byste měli uvázat, aby vám neutekli.“

Hanka přikývla a vrátila se do domova. Dohodla s vychovatelkami, že děti odvedou na vycházku do města. Dala jim nějaké peníze na pití a oběd a domov osiřel. S Hankou zůstali jen Jitka a kuchař. Uvázali poníky a Hanka šla Robinovi oznámit, že mohou vstoupit na pozemek a postavit oplocení staveniště.

Robin vytyčil dělníkům plot, a ti začali vrtat díry pro sloupky. „Sloupky zabetonujeme dnes, ale s pletivem musíme aspoň tři dny počkat. Provizorně natáhneme provazy, snad děti uhlídáte, aby za ně nechodily.“ řekl pak Hance.

Vrátili se do přístavu, kde už mezi tím kotvila jiná nákladní loď plná štěrku. Bagr štěrk vykládal na vozy, které ho odvážely na cestu, kde ho dozer srovnával. Hanka obdivovala, jak má Robin práci zorganizovanou. Všichni věděli, co mají dělat, a nepřekáželi si navzájem.

Robin vzal výkresy a odešel vytýčit základy domků. Hanka šla za Jitkou. „Jde jim to, jak když bičem mrská. Určitě budou mít do večera cestu hotovou.“

Hanka měla teď čas promluvit si s Vronem: „Jsou Tereзка a Lukáš v pořádku?“

„Jsou. Od rána chodíme po Santareně a jsou přímo nadšeni. Potkali jsme Rafana a Andy a ti nás odpoledne zavedou na supervolonové hřiště. Lukáš i Tereзка jsou na to strašně zvědaví. Nepochybuji, že si to budou chtít zkusit. Na Ostrově zasvěcení je ale na takovéto věci málo místa.“

„Škoda, že tady je tak málo magie. Zdejšími dětmi by se to určitě taky líbilo. Zůstanete ještě zítra v Santareně, nebo se přijdete podívat?“

„Asi tady ještě chvíli vydržíme. Nemáme kam pospíchat. Napadlo mě, že bych mohl děti vzít do útulku pro nemocná magická zvířata, nebo do Poluty za Tomem a Samem. K vám bychom zašli asi až na závěr.“

„Dobře. Stavba už se rozjela, až sem přijdete, tak to tady asi nepoznáte.“

„Tak dávej pozor, ať se nějakému dítěti nic nestane. Zase se někdy ozvi.“

Protože kuchař neměl žádné pomocníky, rozhodla se Hanka mu pomoci s přípravou večeře. Při práci si povídali: „Není vám tady v kuchyni trochu smutno? Děti se tu střídají, ale tak to nemůže zůstat na stálo. Nevím, jestli se máme ptát tady, nebo byste si raději našel kolegu u vás?“

„Já u nás neznám nikoho, kdo by sem chtěl jít. Ani já tady asi nezůstanu věčně. Mám toulavé boty. Měli byste sehnat někoho zdejšího.“

Když bylo v kuchyni vše připraveno, šla se Hanka podívat, jak pokračuje stavba. Většina sloupků už byla osazena a štěrkování cesty také rychle pokračovalo. „Zítra už přivezou písek. Tak tu cestu musíme stůj co stůj dodělat“ řekl Hance Robin.

Když se večer děti vrátily, byly už po sloupkách natažené provazy s fáborky. Vychovatelky zdůraznily dětem, že za provazy nesmí v žádném případě chodit.

Večer se Hanka ještě šla podívat do přístavu. U mola kotvila jiná loď, která přivezla mobilní buňky pro ubytování dělníků. Bagr namísto lžíce měl připevněný hák, s jehož pomocí buňky nakládal na vozy a pak pokládal na pláž. Hanka si uvědomila, že nedohodli dovoz jídla pro dělníky.

„Dnes dovezli jídlo s buňkami. Dále už lodě budou připlouvat nepravidelně, a kdybychom se dohodli, ubyla by mi jedna starost“ řekl Robin. „Cenu jídla samozřejmě odpočteme od ceny stavby.“

„Bylo by třeba místo té díry v plotě udělat branku, kterou by mohli poníci s jídlem jezdit.“

„Myslím, že tady uděláme rovnou velkou bránu. Až poběží druhá a třetí stavba, budou tudy jezdit stroje a vozy s materiálem.“

Hanka souhlasila a šla jídlo domluvit s kuchařem a Jitkou. Potom se šla podívat na děti. Vycházka do města je unavila. Večer si ještě chvíli špitaly dojmy, a pak usnuly.

Robin se s dělníky dohodl, že domů budou jezdit jen každý druhý víkend. Když v sobotu ráno vstávali, v přístavu už kotvila loď s pískem, cementem a výztuží. Bagr písek nakládal, a vozy ho skládaly poblíž budoucích domků. Po obědě už bagr začal rýpat základy prvního domku.

Večer v Santareně

Hanka se přemístila do Santareny hned po obědě. Netrvalo ale dlouho a do větrového domku se vrátili Lukáš s Terezkou. Už od dveří volali: „Hanko, Rafan s Andy nám včera ukázali parádní číslo na prknech. A dneska nás i povozili. Musíme se to taky naučit!“

Za dětmi vešli Hedva s Janičkou a Vron. Bylo vidět, že prožili s dětmi pěkný den.

„Bude se jim stýskat na Ostrově volby. Tady přímo rozkvetli. I Janička je jako vyměněná. Pořád se směje a už chce i sama chodit.“ povzdychla si Hedva.

„A jak jim jde učení?“ zeptala se Hanka.

„Skoro samo.“ odpověděl Vron. „Oba už umějí slabikovat a sčítat a odčítat do sta. Ted’ začneme malou násobilku. Příští rok budou určitě zralí na zasvěcení. Ale co pak? Nemůžou se přece pořád učit jenom se mnou.“

A bylo po náladě. Nejistá budoucnost dětí dělala dospělým vrásky.

„Pojd’ Vrone, budeme se chvíli věnovat počasí, než přijde Gemsik.“ navrhl Hanka.

„Nemáš zrovna malé nároky. Ovlivňování počasí už je vysoká magie.“

No, jestli mám někdy být tak dobrá kouzelnice jako ty, tak je nejvyšší čas začít s něčím pořádným.“

Vron se usmál: „A nechtěla bys třeba na nějakou dobu vlézt do flašky? Tam to učení jde skoro samo!“

Hanka ho plácla časopisem, který ležel na stole.

Vron se zamyslel: „Pocasí se skládá z mnoha prvků. Musíš vytvořit, nebo

zase rozpustit každý mráček. Jiný je dešťový, jiný je na zaclonění slunce a jiný bouřkový. Také vítr musí vypadat opravdově.“

Hanka udělala několik pokusů vytvořit mrak, ale nedokázala to. Objevil se Gemsik Rohan a Hanka se šla zdokonalovat v magickém ostrí. Večer dali děti spát a povídali si u Zachariáše. Hanka se mezi řečí zeptala Vrona: „Myslíš, že to, co umí Terezka, se může někdo jiný naučit?“

„Neřekl bych. Myslím, že to má v krvi. Myslím, že žádná meditace nemůže v člověku vyvolat takovou magickou sílu.“

„Stejně si myslím, že je mnoho kouzel, které zdělala po matce, a ona ještě ani neví, že je umí. Bude dost problém poslat jí do školy. Její způsob kouzlení je nesrovnatelný s nikým jiným. Snad kromě Lukáše.“

Pokradmu se všichni podívali na Hedvu, která zčervenala. Bylo vidět, že by se ráda svěřila, ale stydí se. Pak se však nadechla a začala povídat:

„Já jsem se narodila v táboře svatého Sekurita. Když mi ale bylo patnáct let, rozhodla jsem se utéct. Zalezla jsem do prázdného sudu, který odvážel jeden obchodník, a zarazila pevně víko. Když jsme ale projeli branou, najednou jsem cítila, že nemůžu dýchat. Tloukla jsem na sud, až si toho obchodník všiml. Vyrázil víko, a když mne uviděl, vyhodil mne z vozu.“

„Utekla jsem do skal a nevěděla, co mám dělat. Náhle se vedle mne otevřela brána a z ní vyskočil úplně nahý chlap. Děsně jsem se lekla. Chtěla jsem utéct, ale jak mne uviděl, chytil mě a surově znásilnil. Pak otevřel bránu a zmizel. Byla jsem tak zoufalá, že jsem se vrátila do tábora.“

„Byla jsem tak hloupá, že jsem vyprávěla, co se mi stalo. Strážní se mi smáli, ale velmistr mne nechal zavřít na týden do klece. Pak mě pustili. Rodiče se mě zřekli, když zjistili, že jsem těhotná. Nikdo už mi pak neříkal Hedviko, ale jen Hedvo. Ujal se mne ale Lukáš, a když se miminko narodilo, vzal ho za svoje.“

Chvíli bylo ticho. Pak Vron řekl: „Jsi statečná, Hedviko, že ses odhodlala

nám to říct. Tím víc si tě vážím a můžeš se spolehnout, že Lukáše i Janičku budu vychovávat s tebou, dokud nedospějí.“

Přepadení

Hanka se Svát'ou spali ve větrovém domečku. Ráno probírali, co se Svát'a dozvěděl ve škole. Po obědě se oba přemístili do Útulného domova. Dělníci betonovali základy domků a děti si hrály na zmenšeném pozemku. Nebe se zatahovalo a vypadalo to na bouřku.

Hanku najednou kontaktoval Plam: „Hanko, vypadá to zase na nějaké nepříjemnosti. Objevili se noví lidé s Martisovou krví a naše hlídky zaznamenaly jejich kouzlení. Nevím, kde se ti Martisovi potomci pořád berou.“

„A proč už je draci nenechají na pokoji? Vždyť už jim nemůžou ublížit!“

„Vykládej to těm mladým zabeďněncům. Každý si myslí, že je nejchytřejší a vytahují se před sebou, jak s těmi Martisovými potomky zatočí.“

„A nevíš náhodou, kde by ti lidé mohli být?“

„To nevím. Asi tam poletím s nimi a pokusím se jim to rozmluvit.“

„To bych, Plame, nedělala. Drakům to nerozmluvíš a zase se obnoví fáma, že nesvedeš být drakem. Ale přece jen bys mohl něco udělat. Nasad' na ně sledovací kouzlo. To se mezi draky moc nepoužívá, tak si toho snad nevšimnou. Ať víme, kam letí.“

„Máš pravdu, takhle to bude lepší. Když bych se tam pak potřeboval dostat, umím už otevřít bránu ze vzduchu i tam, co to neznám. Ta má výhodu, že máš čas se srovnat a nepotlučeš se o nějaké šutry.“

Hanka kontaktovala Vidajlámu: „Slavomíro, víš už, že se objevili noví Martisovi potomci a draci je našli podle kouzlení?“

„A do háje. Pokusím se je nějak najít. Ale moc si nevěřím. Jediný, kdo by asi dokázal pomoci, je Nestor. Ale k tomu se nedostanu.“

„Tak já to zkusím. Když se něco dozvím, dám ti zprávu.“

Rozhodla se raději přemístit se na Ostrov volby. Dvěma branami tam byla rychle. Dodala si odvahy a zaklepala na dveře Nestora.

„Dále“ ozval se nepřítel vlídný hlas.

Hanka otevřela dveře a Nestor jí řekl: „Nějací Martisovi potomci byli na Jižním kontinentě a neměli magii. Teď přepluli moře – nevím, co chtějí – ale jak dostali magii, tak začali – možná nevědomky – kouzlit. Pojď do zahrady, otevřu ti bránu, jestli je chceš varovat.“

Hanka vystoupila z brány v parčíku v neznámém městě. Uviděla dvě děti, jak honí míč, který poskakoval a uhýbal jim jako živý. Děti pozorovali jejich rodiče. Hanka ucítila zakázanou magii, rozeběhla se k ženě a volala na ní: „Okamžitě toho nechte!“

Žena se zarazila a muž se na Hanku obořil: „Co si to dovoluujete!“

Hanka téměř křičela: „Aniž si to uvědomujete, ohrožujete nejen sebe, ale všechny ty lidi okolo!“

„Jak bychom je mohli ohrozit?“

„Jestli budete ještě chvíli kouzlit, přiletí draci a všechno tady spálí. Doufejme, že vás ještě nezaměřili. Radši vezměte děti a honem pojd'te někam jinam.“

Vyděšení rodiče vzali děti do náručí a s Hankou rychle utíkali ulicí pryč. Hanka věděla, že divokou branou je najednou neprotáhne a rozdělit by se určitě nechtěli.

Rychle šli asi pět minut. Mezi tím kontaktovala Hanka Slavomíru a stručně jí vysvětlila situaci. Pak Hanka rodinku posadila na lavičku a začala vysvětlovat:

Vy jste přijeli z Jižního kontinentu a se žádnou magií jste asi nikdy nepracovali. Tady jste zjistili novou schopnost a s radostí jste jí užívali. Problém je, že jste vzdálení potomci prokletého kouzelníka Martise a vaše kouzlení je jiné, než kouzlení normálního čaroděje. Ta kouzla jsou neobyčejně silná a draci se jich bojí. Proto tady všichni lidé s Martisovou krví musí žít v odloučeném táboře, kde je jejich magie blokována. Vaše kouzla draci už zjistili a jsou na cestě sem. Jediná naděje je, že vás ještě přesně nezaměřili.“

Oba manželé byli vyděšeni a tiskli děti k sobě, div je nezadusili. Hanka je trochu uvolnila a řekla: „Soustřed'te se teď prosím na to, abyste blokovali vaši nově objevenou schopnost. Pokusím se nalézt řešení.“

Zkontaktovala Rafana: „Rafe, mám tady manželský pár se dvěma dětmi. Mají Martisovu krev a draci už po nich jdou. Potřebovala bych nějakého ochránce, který se tu vyzná a přinese antimagické náramky, ti lidé jsou naprosto nezkušení a bojím se, že jim nějaké to kouzlení ujede. Pospěšte si!“

„Moment, hned se zeptám, zůstaň ve spojení.“

Hanka cítila, jak se Rafan s někým dohaduje. Hanka mu řekla jméno ulice a číslo domu, které si přečetla na tabulích. „Hned jsme tam“ řekl Rafan a vzápětí se vynořil s kolegou z brány. Nasadili oběma manželům antimagické náramky.

„Doufám, že ty děti kouzlit ještě nebudou“ řekla Hanka. „V každém případě bude bezpečnější hned vypadnout z města.“ Ochránce otevřel bránu a Hanka s Rafanem provedli vyděšenou rodinku na mořské pobřeží.

Hanka, teď už v klidu, vysvětlovala: „Ty náramky vám zase odsály všechnu magii, takže už nebudete kouzlit. Draci vás tak nemůžou najít. Kdyby se přece jen objevili, tak zůstaňte v klidu, dokud na vás budou chrlit plamen nebo zkoušet nějaká jiná kouzla. Vám to neuškodí, ale bohužel vaše okolí to odskáče. Jiná věc by ovšem byla, kdyby se na vás draci zaútočili fyzicky. To pak musíte hledat nějaký úkryt, do kterého drak nedosáhne.“

Pak se otočila na ochránce: „Dračími plameny byste byl asi nejvíce ohrožen vy. My s Rafanem se umíme ubránit. Kdyby k něčemu došlo, postavte se co nejdál od lidí s Martisovou krví.“

Pak spíše k Rafanovi řekla: „Jestli ale draci nevěří ochrannému zrcadlu, šeredně na to doplatí. Bojím se ale, že nezahynou, ale tím víc se rozzuří. Na to bohužel hůl moci neúčinkuje. Doufejme ale, že nás draci nenapadnou.“

Hanka se podívala na děti, které si hrály na písku pláže. Náhle zvolala: „Proboha, ona kouzlí!“

V té chvíli se ale otevřelo nebe a z divoké brány vylétli čtyři draci. Hanka viděla, jak Rafan kouzlí dračí most a ochránce utíká pryč. Na pláži nebylo kam se schovat. Dva draci už nalétávali a Hanka viděla, jak se nadechují. Dračí oheň rozžhavl písek pláže. V místě, kde stáli Martisovi potomci a Hanka se však plameny obrátily a plnou silou napadly oba draky. Ti na to nebyli připraveni. Jednomu drakovi doslova uhořela hlava a dopadl mrtev do moře. Druhému drakovi však oheň popálil tlapy a ocas. Drak se začal zuřivě zmítat a rozběhl se k moři, aby se ochladil. Bylo štěstí, že obě děti přeskočil. Další dva draci, kteří to viděli, se zarazili a kroužili ve vzduchu. Hanka poznala, že jsou z Pertinahova hnízda.

„Pertinahu, prosím, ozvi se mi. Draci z tvého hnízda napadli mě a nově objevené Martisovy potomky. Jeden drak je už bohužel mrtvý. Zastav je prosím, než dojde k dalším ztrátám.“

„Pust mě do svého krystalu“ skoro nařídil Hance Pertinah a podíval se na draky jejím zrakem. „No jo, to jsem si mohl myslet.“ Pak spojení přerušil.

Draci, kteří kroužili ve vzduchu, se zřejmě chystali zaútočit fyzicky. Nalétávali už na Hanku a její chráněnce. Hanka viděla, že Rafan už zvedá ruku, aby vyslal útočné kouzlo. Náhle se však draci vznesli do výše a pak se snesli na nedaleké skalisko. Jen drak, který se ochladil ve vodě, byl zuřivostí bez sebe a rozběhl se k nim.

„Vezměte děti a utíkejte!“ volala Hanka. Pokusíme se ho zdržet.

Oba rodiče vzali děti do náručí a utíkali do křovin nad pláží. Hanka vyslala na draka zpomalovací kouzlo. Ten ho však odmrští a běžel dál. Další kouzlo už bylo smrtící, kdyby ho drak včas neodrazil. Ani Rafan se svými kouzly moc neuspěl, ale drak zpomalil a pak se vrhnul tlapou na Hanku. Uchopil ji jako loutku a drtil jí ruku a nohu. Rafan znovu zakouzlit a tentokrát drak nebyl tak připraven a ztuhly mu tlapy. Ocasem však švihnul po Rafanovi a odhodil ho o několik metrů. Rafan se sice sbíral, ale nemohl už nic dělat. V tom přiběhl ochránce a vyslal na draka silné kouzlo, které ho uspalo.

Hanka vypadla drakovi z tlapy, ale nehýbala se. „Hanko, proboha, Hanko!“ volal Rafan a belhal se k ní. V tom se otevřely skoro najednou ve vzduchu dvě brány. Z jedné vylétl Pertinah, z druhé Plam. Pertinah, který Plama pokládal za dalšího neposlušného draka, vyslal po něm útočné kouzlo. Naštěstí si toho Plam všimnul a uhnul. Pak přistál na pláži a Pertinaha oslovil. Požádal ho, aby mu dovolil Hance pomoci. Pertinah si uvědomil, že Plam není z jeho hnízda a přestal se o něj starat.

Plam nejdřív zkontroloval, že drak, který Hanku napadl, tvrdě spí. Pak se věnoval Hance. Měla roztrženou kůži na hlavě, zlomenou ruku a roztržený sval na noze. Plam neviděl žádné další zranění. Věděl ale, že Hance nejlépe pomůže Svát'a, který je v Útulném domově. Podařilo se mu ho oslovit a otevřel mu bránu. Objevil se Svát'a, ale také Tereзка následovaná Vronem.

Svát'a, když viděl Hanku bez sebe, dostal strašný strach. Klekl si k ní a zkoumal, jestli nemá nějaké vážné vnitřní zranění. Zjistil, že má naražená žebra, ale jinak vevnitř nebylo nic porušeno. Oddechl si a začal léčit hodně krvácející zranění na noze.

Tereзка nejprve přistoupila k omráčenému drakovi a položila na něj ruku. Při tom uklouzla a zakolísala „Au, škrábla jsem se o šupinu!“ Pak už se věnovala Hance. Položila jí ruku na hlavu a rána začala rychle mizet. Ani si nevšimla, že ta ruka, kterou položila na Hanku, krvácí. Ránu zacelila a pak srovnala zlomenou ruku. Pod jejím dotekem za chvíli srostla i kost. Mezi tím Svát'a vyspravil i sval na stehně a zatáhl krvácející ránu.

Tereзка se podívala na Svát'u: „Bude v pořádku?“

„Věřím, že se z toho za krátko dostane. Hanka má sílu.“

„Jak je tobě Rafane?“ zeptala se Terezka, která se s ním spřátelila na supervolonu.

„Asi mám zlomené nějaké žebro. Byla to strašná rána.“

Terezka mu vyhrnula košili: „Jů, takovou modřinu jsem ještě neviděla! A tady taky pěkně krvácíš! “. Pak mu lehce přejížděla prsty po hrudním koši a Rafan cítil, jak mu žebra srovnala a spojila. Přiložila mu ruku na ránu a rána se za chvíli zacelila. „Svát’o, podívej se prosím, jestli nemá uvnitř něco roztrženého.“

Svát’a se soustředil a zjistil, že Rafan žádné další zranění nemá. „Tak jsme z toho vyvázli ještě dobře.“ řekl, když viděl, že se Hanka probrala a mluví s Vronem.

Zaujati léčením Hanky si ani nevšíмали, co se děje kolem. Pertinah seděl u dvou draků, kteří do boje nezasáhli, a zřejmě jim něco důrazně vysvětloval. Dračí mladíci klopili hlavy a dost zesmutněli. Asi si vyslechli nějaký nepříjemný trest.

Ochránce se zatím staral o rodinku, kvůli které vlastně celý problém vzniknul. Zjistil, že jsou všichni v pořádku, jen příliš vystrašení na to, aby s nimi hovořil o dalším postupu. Zdůvodnil také novou vlnu Martisovy magie, kterou způsobila Terezka při léčení zraněných.

Pertinah teď přilétl k omráčenému drakovi, probudil ho, a poslal za jeho zkrocenými kamarády. Pak oslovil Hanku: „Můžeš mi prosím tě vysvětlit, jak to všechno vzniklo?“ Hanka byla ještě slabá. Byla ale jediná z přítomných, komu Pertinah věřil. Svát’a ji chytil za ruku a posílal jí sílu. Hanka mu sdělila, co se dozvěděla od Nestora, jak se setkala s nově objevenými Martisovými potomky, jak je varovala a jak jim s ochráncem sebrali magii. Draci je zřejmě našli podle kouzlení malého děvčátka, když si hráli s bratrem na písku.

„Opravdu nikdo na draky nezaútočil?“ ptal se Pertinah.

„Když jsme viděli, že nás tamti dva chtějí fyzicky napadnout, měli jsme s Rafaelem připravená kouzla. Nevím ale, jestli by nám pomohla, kdybyste nezasáhl vy. Kouzlili jsme já a Rafael na rozzuřeného draka, který nás napadl. On moje kouzla stejně odrážel. Pomohlo až Rafanovo ztuhnutí a definitivně ho omráčil kouzlem až ochránce.“

„Takže drak, který plave v moři, se vlastně spálil vlastním ohněm.“ konstatoval Pertinah. „Je zajímavé, že kouzlo zrcadla mají i Martisovi potomci, kteří nemají magii.“

„Vysvětlovala jsem vám přece, že to není kouzlo, ale vlastnost. Je to dar od Harpyjí, takže to je stejné, jako schopnost dýchat. Na to také nikdo nepotřebuje žádné kouzlo.“

„Jak jsi pro ně prosím tě takovou vlastnost získala?“

„Nesmím říct nic jiného, než že je to dar. Kdo se pokusí zjistit něco víc, zemře, stejně jako já, kdybych to prozradila. Musí vám stačit mé slovo, že to funguje a bude fungovat pořád.“

„Myslím, že bychom to měli probrat znovu na dračím sněmu. Tahle nová situace vyžaduje nové řešení.“

Hanka ještě dodala: „Podívejte se tady na Terezku. Má draky ráda a nechtějte, aby si o nich zkazila mínění. Měl jste vidět, jak ještě před chvílí vypadala moje hlava a ruka a Rafanova žebra. A teď? Vše v pořádku. Terezka to spravila.“

„Poslední věc, která mi není jasná, je tvoje zrcadlo. Ty přece Martisovu krev nemáš!“

„Pravděpodobně ta, co mi ho dala, věděla, že budu vystavena stejným nebezpečím, jako oni. Mně, jako jediné, nechala možnost útočit. Jak ale vidíte, stejně mi to moc platné nebylo.“

Krev z temné studny

Hanka se rozhodla strávit noc v Santareně. Doufala, že Svát'ova péče a příliv magie zrychlí její rekonvalescenci. Spojila se s Jitkou a požádala ji, aby na stavbu dohlédla.

Když se Hanka ráno probudila, hojící se rány jí bolely, pajdala kvůli nezahojenému stehnu, ale náladu měla dobrou. Co když včerejší souboj byl tím posledním argumentem, který povede ke změně údělu Martisových potomků? Pertinah se tvářil, že problém znovu na dračím sněmu otevře.

Rozhodla se spojit s R'ihanem. Sdělila mu, co včera zažili a ujistila ho, že už jí žádné nebezpečí nehrozí.

„Měl jsem včera divný pocit. Tentokrát si ale myslím, že jsi jednala správně. Kdybys nezasáhla, skončilo by to asi smrtí mnoha lidí. Největší problém je v tom, že nikdo z aktérů nevěděl, že dělá něco špatně. Vidím jistou obdobu s problémem aberilů, i když rozsah problému není tak veliký. Chybí informace a draci i lidi se řítí do průšvihů, aniž si to uvědomují. Kdyby všichni draci dostali od svých uznaných starších správné informace, mohl ten drak ještě žít, a ani nikdo z lidí by nebyl v ohrožení života. Co je vlastně s těmi nově objevenými Martisovými potomky?“

„Po včerejším konfliktu je odvedl ochránce. Když se vzpamatovali z úděsného zážitku, rozhodli se raději hned vrátit na jižní kontinent a zbylou magii si nechat odsát antimagickým náramkem.“

„V téhle situaci se zachovali rozumně. Není ale v pořádku, když omezují jejich svobodu pro nic.“ Pak se jednorožec zeptal: „A co stavba? Už to začalo?“

Hanka otci vyprávěla o průšvihu, který nastal při rovnání mola.

„Vidíš, zase stejný problém. Ještě, že Hor zasáhl. Plama by asi neposlechli. Musím říct, že si toho dračího mága vážím. Jeho přičiněním už bylo

zlikvidováno několik superprůšvihů. To, co jste zjistili o Terezce, mu ale určitě pořádně vrtá hlavou.“ zasmál se v duchu jednorožec.

„Nevím, jestli mu to bude něco platné. Terezka to má v krvi a to se asi ničím nahradit nedá.“

„A já nevím, jestli by nebylo lépe ta kouzla z temné studny raději nechat na pokoji. S temnou magií nejsou žerty.“ dodal jednorožec a rozloučil se.

Od rána se Hanka nemohla zbavit pocitu, že se něco změnilo. Přičítala to nejprve svým hojícím se zraněním, ale pak čím dál víc pociťovala, že se její schopnosti změnily. Při snídani shodila se stolu loktem skleničku. Není šance jí chytit, cítila v podvědomí. Ruku však bezděčně tím směrem natáhla. Jaké bylo její překvapení, když náhle sklenička přistála v její ruce, aniž by se z ní cokoli vylilo.

Dříve ovládala mnoho drobných kouzel, kterými mohla věci přemístit nebo změnit jejich vlastnosti. Ted' však vůbec nemusela kouzlit. Stačilo pomyslet a stalo se. Skvrna na její halence sama zmizela, když si pomyslela, že ji musí odstranit. Záclona na okně se sama spustila, když jí zasvítilo do očí sluníčko.

Co se stalo? Že by ta rána do hlavy? Ale to je nesmysl. To by jí spíš poškodilo. Ale když ne při úrazu, tak možná při jeho léčení?

V tom jí napadlo: Terezka. Ta přece léčila její poranění na hlavě. Co když její magie způsobila nějaké vylepšení Hančiných kouzelnických schopností?

Svěřila se se svým podezřením Vronovi.

„Je to neuvěřitelné. Jestli se ale nepleteš, má v tom určitě prsty Terezka. Když ji pozoruji, tak přesně takhle ona kouzlí. Kromě sebeovládání a lepšího uvědomování si vlastních sil ji vlastně nemám co učit. Je to v ní. S Lukášem je to podobné, ale ne tak výrazné. Asi s matčinou krví pronikla do Terezky ta schopnost výrazněji než s otcovými buňkami. Ale kde by se to vzalo v tobě?“

Vron zavolal Terezku a zeptal se jí: „Terečko, když jsi včera léčila Hanku – nedělala jsi to jinak než obvykle? Nepředalas jí nějaké kouzlo?“

Terezka zavrtěla hlavou. „Jenom mě při tom trochu bolela ruka, kterou jsem si poranila o draka.“

„Ukaž mi prosím tu ruku“ požádal Vron. Na dlani byla dosud patrná jizvička.

„Dost to krvácelo, tak jsem si to vyléčila. Ale teď už to ani necítím.“

„Jsi hodná, že jsi Hance pomohla. Ztratila hodně krve, kdybyste jí rychle nepomohli, mohla nám umřít.“

„To bych plakala. Hanka je na mě moc hodná.“

„Terečko“ napadlo něco Hanka „mohla bych se na to, co se včera stalo podívat?“

„To víš, že ano. Byla jsi v bezvědomí, tak si to nemůžeš pamatovat.“ řekla Terezka a posadila se na židli, aby měla Hanka na zobrazení minulosti klid.

Hanka se vrátila k okamžiku, kdy Terezka vystoupila z brány. Došla k drakovi, stoupla si na špičky a položila na něj ruku. Pak trochu zakolísala a její ruka se svezla po dračí šupině. Škrábla se a tekla jí krev. Pak přistoupila k Hance a položila tu ruku na její ránu.

„Promiň, Hanco, nevšimla jsem si, že mi teče krev. Snad se ti ta rána nepodebere. Rafanovi to snad také neublíží.“

„Ne to je v pořádku, už je to skoro zahojené.“ řekla Hanka. Náhle vytřeštila oči: „Ta krev! Moje krev se smíchala s Terezčinou a mám ji teď v sobě! Proto ta změna!“

„Nechtěla jsem ti ublížit“ řekla plačky Terezka.

„Ne ne, Terečko, tys mi neublížila. Zdá se mi ale, že teď umím něco z toho,

cos před tím uměla jenom ty.“

„To je prima, tak si budeme spolu hrát.“ zasmála se Terezka a udělala na Hanku šibalský kukuč.

Vron ztěžka dosedl na židli. „Tak ty máš teď taky Martisovu krev. To nám ještě scházelo.“

„Obávám se, že to není jen Martisova krev. To je asi krev získaná z temné studny.“

Vronovi bylo do pláče: „Víš, co s tím budeš mít za problémy?“

„Problémy jsou k tomu, aby se řešily. Cestu z jeskyně zapomnění jsem si už prošla, tak teď půjdu hledat zpívající kámen a zaslíbím se drakům.“

„Nedělej si z toho legraci. Tvůj život je v troskách!“

„Nic se nejí tak horké, jak se to upeče“ řekla Hanka. „Třeba si šplhnu u Hora.“

Hanka věděla, že Martisova krev je pořád ještě velký problém. I kdyby chtěla, už nebude moct kouzlit jako dřív. A vzdát se kouzel? Žít s antimagickým náramkem? To už tu přece jednou bylo. Nechtěla ale přidělavat svým přátelům starosti. Raději musí promyslet, co s tím.

Rozhodla se začít u Plama. „Bratříčku, máš pro mě chvíli?“

„Máme zrovna přestávku. Stalo se něco?“

„Asi se mě budeš bát. Jak mě Terezka ošetřovala, dostala se do mě trocha její krve. A teď už umím čarovat jenom tak, že se mě budou draci bát.“

„Chceš říct, že teď máš Martisovu krev?“

„Už to tak vypadá. Smím ti vůbec ještě říkat bráško?“

„Hlásila jsi to už ochráncům?“

„Ještě ne, přišla jsem na to před malou chvílíčkou. Ted' jsem tady s Terezkou, tak pokud nebudu dělat žádná velká kouzla, nebude to nápadné. Ale ochráncům to říct musím.“

„Nevím, co ti poradit. Jsem úplně vedle. Snad by bylo nejlíp říct to rovnou pánovi pokladů.“

„Ten se asi nebude chtít do toho zaplést. Jedna smlouva s Martisovými potomky mu už nadělala dost starostí.“

„Přesto bych to zkusil. Možná už mu referoval i Pertinah a tvůj případ bude další kapkou, která může roztočit mlýnské kolo.“ Chvilku se odmlčel. „Mám tě stále rád, sestřičko a nikdy se tě nebudu bát. Kdybych pro tebe mohl cokoli udělat, ozvi se.“

„Díky za podporu, Plame. Dám ti vědět, jak se to vyvíjí.“

Sice už dnes hovořila s otcem, ale ted' cítila potřebu říct mu o nové situaci. Když se jí ozval, rovnou mu otevřela vědomí.

„Dcero, není to s tebou lehké. Ty máš opravdu na ty průšvihy magnet. Martisovu krev jsme ještě ve stádu neměli. Krev jednorožců se s lidskou nemísí. Tahle situace je opravdu zvláštní. Na štěstí to neznamená, že by tě někdo ovládal, jako při problému s Aberily. Budeme to řešit jako otázku důvěry k tobě.“

Pak dodal: „Tentokrát to opravdu není tvoje vina, ani chyba. Mám tě rád a vím, že se tě nemusíme bát. Je otázka, co tomu řekne stádo.“

Sdělení ochráncům vzala přes Rafana. Snad jí vynadá, nebo se jí vysměje, ale pak se vždy zachoval jako dobrý kamarád. Kontaktovala ho a Rafan jí odpověděl: „Ahoj Hanko. Už ses trochu zotavila? Jak se máš?“

„Jdu z průšvihu do průšvihu. Z jednoho jsem se vyhrabala, do druhého

spadla.“

„Tak co se zase přihodilo?“

„Mám Martisovu krev.“

„Co je to za blbý vtip? Blouzníš po tom včerejším úraze?“

„Neblouzním. Mohl bys na chvíli přijít, ráda bych to probrala s tebou a Svát'ou – jako za starých časů.“

„Svát'a je ve škole?“

„Asi ano. Zavolám, až se vrátí.“

Hanka věděla, že v okamžiku, kdy svůj problém oznámí drakům, tedy kromě Plama, spustí proud událostí, které už sama nebude moct ovlivnit. Mrzelo ji, že v této situaci ani nebude znát svoje možnosti. Určitě s krví nezískala automaticky všechna kouzla, kterých bude schopna. Když bude chtít je využívat, bude se je muset naučit. Viděla, že Terezka si hraje na zahradě a dostala nápad.

Zašla za Terezkou a řekla jí: „Terezko, já teď vlastně nevím, co můžu. Tvoje kouzla jsou v tobě a já jsem asi s trochou tvojí krve získala schopnost je dělat, ale nevím, která to jsou. Budu teď muset hodně věcí vysvětlovat a potřebovala bych to vědět. Problém je, že ty mi to asi neumíš vysvětlit. Nejlepší bych to pochopila, kdybych se podívala přímo do tvého vědomí. To bys mi to ale musela dovolit.“

„Ráda ti to dovolím, ale nevím, jak se to dělá.“

Hanka Terezce vysvětlila, jak se otevírá vědomí. Terezka to pochopila rychle a otevřela se Hance úplně celá. Hanka nechtěla dlouho Terezku zdržovat, tak si jen zapamatovala otisk jejího vědomí, jako kdyby měla v hlavě její paměťový kamínek.

„Děkuji ti, Terezko. Mám tě taky moc ráda. Ráda bych ti taky otevřela celé svoje vědomí, ale mám tam tajemství, které by každému, kdo by ho věděl, přineslo smrt a umřela bych přitom i já. Nezlob se, že se ti nemůžu otevřít celá, jako ty mě.“

„Já vím, Hanko, že dospělí mají svoje tajemství, která nesmí nikomu povědět. Nemrzí mě to. Jenom mi slib, že se ti nic nestane.“

„Víš, Terezko, jak těžkou cestou jsme museli projít, aby draci přijali tvoji a Lukášovu krev. Ani já to asi nebudu mít lehké. Ale slibuji, že udělám všechno, abychom mohly být zase spolu šťastné.“

Hanka objala Terezku a dlouho ji držela v náručí. Pak si šla Terezka zase hrát. Hanka se začala probírat tím, co v jejím vědomí našla. Dost jí to vyděsilo.

„Tohle přece neumí všichni Martisovi potomci. To jsou kouzla z temné studně.“

Svát'a se vrátil ze školy a vesele na ni mával. Když přišel blíž, poznal, že něco není v pořádku.

„Co se stalo, Hanko?“

„Máš čas? Jestli jo, tak já zavolám Rafana. Mám velký problém a chtěla bych ho s vámi probrat. Jako zastara.“

Svát'a se posadil a Hanka zavolala Rafana. Když přišel, Hanka jim pověděla, co ji trápí a co se dozvěděla. Řekla jim také, jakých všech kouzel je asi schopna a také to, že ta kouzla by mohla udělat i Terezka.

„Vždyť já se teď bojím sama sebe. Je to hrozné, když člověk vidí, co všechno by mohl způsobit.“

Svát'a i Rafan seděli jako zařezaní. První promluvil Rafan.

„Je to všechno otázka důvěry. Hlavně musíš věřit sama sobě. Budeš muset víc přemýšlet, než zakouzlíš. Tvoje dračí povaha ti v tom moc nepomůže, ale ty se určitě dokážeš ovládnout. Doufejme, že to dokáže i Terezka. Ona je čistá duše, ale někdy jako by v ní byl taky drak. Zatím ale bude lépe, když nebudeš prozrazovat, že tvoje schopnosti jsou daleko větší, než schopnosti běžných potomků Martise. Nesmíš drakům ani ochráncům lhát, ale nemusíš nikomu všet na nos všechno, co víš.“

Hanka se najednou zarazila. „Rafane, vždyť Terezka přiložila tu krvácející ránu i na tvoje zranění. Ty nic nepozoruješ?“

Rafan se chvíli soustředil, zkusil kouzlo pohnutí s předmětem. „Nic. Všechno je jako dřív.“

Hanka byla zmatená. „Tomu nerozumím, jak to, že se kouzla přenesla jen na mě?“ Spojila se s Vronem. „Vrone, zjistili jsme, že na Rafana nic nového nepůsobí, i když mu Terezka tou krvácející rukou také spravovala krvácející ránu. Je to vůbec možné?“

Vron dlouho nic neříkal. Pak se znovu ozval „Myslím, že by to mohlo mít souvislost s tvou dračí osobností. Možná, že kromě krve z temné studně musíš mít ještě nějakou vlastnost, kterou Terezčina matka získala přímo z temné studně a kterou mají také draci, ale lidé ne. Nevím, jak si to jinak vysvětlit.“

Hanka a kluci na sebe chvíli koukali, ale nic jiného je nenapadlo. „Takže možná, kdybych bývala Plamovi vrátila tu část jeho osobnosti, kouzlo by na mne také nepůsobilo. Kdybych to ale chtěla udělat až teď, není jisté, jestli bych ta kouzla z temné studně zase ztratila. Nehledě k tomu, že by mi ten kousek Plama moc chyběl. Také Hor řekl, že už to kouzlo propojení osobnosti nikdy nebude opakovat. Takže smlouva s draky je asi to nejrozumnější řešení.“

„Jenom jestli najdeš svůj zpívající kámen“ zapochyboval Svát'a. Hanka jen pokrčila rameny. „Ještě je tu jedna nejasnost“. Dostala jsem kouzlo zrcadla jako jediný člověk, který neměl Martisovu krev. To zrcadlo je u všech

Martisových potomků na obě strany. U mě ale nebylo směrem dovnitř, já mohla svými kouzly zaútočit. Zajímalo by mě, jestli se to s Martisovou krví změnilo. Potřebovala bych to vyzkoušet.“

„Tak zkoušej, jsem připraven na nejhorší“, nabídl se Svát’a.

Hanka na Svát’u poslala prskavou kuličku, jakou poslala Terezka na Hora. Kulička se ale nevrátila a prskla Svát’ovi na ruce.

„Toho jsem se bála. To obousměrné zrcadlo dává záruku, že na nikoho přímo nemůžou Martisovi potomci útočit. Když draci zjistí, že to u mě neplatí, budou mít velký strach. Na druhou stranu by měli velký problém, jak mě zabít, když jim k tomu nedám souhlas.“

„Ty bys souhlasila s tím, aby tě zabili?“ vykřikl Svát’a.

„Asi ano, pokud by to přineslo svobodu ostatním Martisovým potomkům.“

Oba kamarádi seděli a nevěděli, co říct. Pochopili.

„Hanko, já tě nedám. Když tě budou chtít zabít, půjdu s tebou“

„Neblázni, Svát’o, víš kolika lidem a kytkám ještě budeš moct pomoci? Byla by to zbytečná oběť. Radši si to spolu ještě užijeme. Ráno půjdu za pánem pokladů. Rafane, dej mi antimagický náramek, abych se předčasně neprozradila. Dneska v noci chci řídit.“

Nevyspalá Hanka si ráno sundala antimagický náramek a počkala, až se jí trochu dobije magie. Pak zkusila kontakt s pánem pokladů.

„Určitě máš něco důležitého“ ohlásil se Habertuder.

„Myslím, že ano. Jistě vám Petinah vyprávěl, co se stalo předevcírem. Byla jsem dost těžce poraněná. Terezka, která mě našla a přišla za mnou, mne pomáhala léčit. Protože sama měla také poranění, smísila se naše krev a já jsem zjistila, že mám stejné schopnosti jako ona. Bojím se, že kdybych vám

to nesdělila, najdou se zase nějakí horkokrevní dračí mladíci, kteří na mne zaútočí.“

Habertuder byl tak překvapen, že málem vypadl ze spojení. „Tohle nám ještě scházelo. V Pertinahově hnízdě je teď kolem mrtvého draka velký rozruch, jeho rodiče si nechtějí nechat vysvětlit, že za svoji smrt si může jen on sám. A teď se nám ještě Martisovi potomci začnou množit smícháním krve! Kdybys to nebyla ty, asi bych tě nechal rovnou zabít. Asi budeš muset odejít do tábora svatého Sekurita.“

„Věděla jsem, že bude problém. Podřídím se. Bude to pro mě těžké, ale jestli tím předejdu dalším konfliktům, souhlasím. Víte ale, že to není definitivní řešení. Důkazem je to, co se stalo předevčírem. Nebylo by dobře to znovu promyslet?“

„Dovoluješ si radit pánovi pokladů?“ nerudně odpověděl Habertuder.

„Dobře, odejdu do tábora svatého Sekurita. Dejte mi ale tři dny na to, abych předala to, co mám na starosti.“

„Ne, to je moc. Pozítří ráno se budeš hlásit u velmistra.“ a Habertuder ukončil spojení.

Loučení

Plamovi se zdály úděsné sny. Stala se z něho hračka, kterou prodali zlomyslnému malému klukovi. Ten mu trhal křídla, lámal tlapy a kroutil mu krkem. Když už ho téměř roztrhnul, Plam se probudil. Byla hluboká noc a v jeskyni bublal teplý pramen, kde se Plam tak rád koupal. Vlezl do koupele a protahoval si v teplé vodě křídla i tlapy. Báł se znovu usnout, že na něj přijde strašidelný sen. Ale sen ho znovu přemohl. Viděl Hanku na pláži, jak krvácí z mnoha ran. Slétl k ní a pil její krev. Pak vzlétl.

Chtělo se mu najednou vylétnout vysoko, tak vysoko, jak to půjde, a pak dlouho plachtit a nechat se unášet ranním vánkem. Vylétl a namáhal křídla až k prasknutí. Nadlehčoval se magií a letěl výš a výš.

Letěl tak vysoko, že už skoro nemohl dýchat, ale jeho magie ho hnala pořád výš, dokud nerozevřel křídla a nezačal plachtit.

V řídkém vzduchu plachtění moc nešlo. Padal dolů jako kámen, až se dostal do hustšího vzduchu, kde už měl pád přejít v klouzavý let. A najednou byl zase jako z hadrů, padal na ostré skály a nemohl tomu nijak zabránit. Křídla ho neposlouchala a magie se najednou ztratila. Obešla ho hrůza, zavřel oči a očekával smrtící náraz na zem. V tom se probudil v teplé koupeli.

Proč ho dnes pronásledují takové děsivé sny? Chtěl vzbudit Hanku, ale ta se mu neozvala, ztratila všechnu magii kvůli náramku. Konečně začalo svítat. Plam vykoukl z jeskyně. V trávě se třpytila ranní rosa, nad obzorem se válely ranní červánky. Roztáhl malátně křídla a vznesl se do vzduchu. Musí si trochu zacvičit. Létání mu dělalo dobře. Po tom, co se mu zdálo, se ale báł letět vysoko. Rozhodl se magicky ohřát kus louky a vyválet se na vyhřáté zemi. Přistál a vykouznil hromadu písku, kde si čistil šupiny.

Najednou zpozoroval divnou věc. Na svá kouzla se nemusel vůbec soustředit. Stačilo pomyslet a už se to stalo. Jen tak, z rozmaru, si vymyslel skálu prapodivného tvaru. Jindy by na takovou skálu spotřeboval skoro celou zásobu magie. Dnes to vůbec nepocíťoval. Přiblížil se ke skále a udeřil do ní

ocasem. Nebyla to iluze. Bolestivě se praštil.

„Co se to se mnou děje?“ pomyslel si a začal se probírat svojí myslí. Našel v ní však úplně nové myšlenky, úplně nová kouzla, která by normálně vůbec nedokázal provést.

Zkusil vykouzlit pramen čisté vody ve skále v suché skalnaté krajině. Šlo to. Tohle by před tím nikdy nedokázal.

„Hanko, kde teď jsi?“

„V Útulném domově. Proč se ptáš?“

„Potřeboval bych s tebou mluvit. Do útulného domova ale nechci, protože bych mohl zase někoho vyděsit.“

„Dobře, tak já se přemístím k hrobu tvojí matky. Stejně jsem se s tebou dneska chtěla potkat. Zítra musím nastoupit do tábora svatého Sekurita.“

„Cože? Kdo ti to nařídil?“

„Pán pokladů. Má teď potíže s tím mrtvým drakem a nebyla s ním rozumná řeč.“

„Přijď k jezírku, už na tebe čekám.“

Hanka se přemístila. Došla k drakovi a pohládila ho po krku. „Teď už se asi nebudeme vídat, Plame, do tábora svatého Sekurita nemůžeš a já zase nebudu moct ven. Ani dračí komunikace mi nebude fungovat, když budu mít amulet poslušnosti. A sundávat se tam nesmí. Vždyť víš.“

„To snad není možné. To přece nemůže být konečné řešení! Musíme s tím něco udělat!“

„Co já budu moct dělat v táboře svatého Sekurita? Okopávat mrkev a vzpomínat na zlaté časy.“

Plam byl smutný a nebylo mu moc do řeči. Pak ale řekl: „Vlastně jsem ti chtěl něco důležitého říct. Dnes v noci jsem měl zvláštní divoké sny. Ani bych ti neměl říkat, co se mi zdálo. Ale možná, že to bylo nějaké znamení.“ a Plam jí vyprávěl své divoké sny.

„Ráno jsem se chtěl proletět. Najednou jsem cítil, že do mne vstoupila zvláštní síla. Kouzla, která jsem chtěl provést, šla jakoby sama. Stačilo jen pomyslet, a už to bylo.“

„Plame!“ zvolala Hanka. „Vždyť já to cítím zrovna tak! To jsou kouzla z Temné studně! Včera jsem je našla ve vědomí Terezky.“

„A já jsem je našel dnes dopoledne ve svém vědomí. To propojení naší osobnosti funguje i v tomhle!“

Nemohli tomu uvěřit. Pak ale Hanku napadlo, co se stane, když ona nebude moct kouzlit. Natáhla si antimagický náramek a řekla Plamovi, aby nové schopnosti vyzkoušel.

Plam strnul, soustředil se chvíli, ale pak řekl: „Nic. Jde to, jenom když můžeš kouzlit ty.“

„Takže když já budu u svatého Sekurita, ty tu schopnost mít nebudeš?“

„Asi ne. Tak vidíš, mám o důvod víc, abych vymyslel, jak tě odtud dostat.“

Hanka zase sundala náramek. „Pojď, Plame, proletíme se spolu ještě.“

Drak se chystal pomoci Hance na svůj hřbet, ale Hanka se najednou sama vznesla a začala létat. Oblétla drakovi kolem hlavy a pak se vznesla do výše. Plam měl co dělat, aby jí stačil. V zatáčkách mu unikala a smála se. Najednou ale začala padat a Plam měl co dělat, aby jí chytil.

Byla vylekaná, ale postavila se na nohy, protřepala je a řekla: „Je to nebezpečné. Už chápu Terezku, jak se jí stalo, že dlužila magii. Při tomhle kouzlení se totiž nepoznává, že ti magie dochází. Budu se muset naučit svoji

magii sledovat.“

„Ještě, že mám křídla.“ řekl Plam. „Jinak bych mohl dopadnout jako v tom snu.“

Pak se vykouпали, sedli si a neříkali už nic.

Na oběd se Hanka přemístila do Útulného domova. Dělníci pokládali do rýh trubky a kabely. Bylo jí do pláče, když si pomyslela, že tu je asi naposled. Rozloučila se s Robinem, Jitkou, kuchařem i vychovatelkami. Poprosila je, aby vytrvali a společné dílo dokončili.

Pak se přemístila k Silmurovi. On i královna matka byli šokováni. Věřili ale, že se s Hankou nevidí naposledy.

Noc strávila v Santareně se Svát'ou. Tentokrát si náramek nebrala. Noc byla plná kouzel.

Ráno se přemístila k táboru svatého Sekurita. Dostala amulet a malou místnost, kde byla jen postel a skříň. Velmistr ji doprovodil úšklebkem, Slavomíra soucitným pohledem. Ráno šla na očistu do chrámu.

I když ji připoutali stejně jako ostatní, netrpěla stejnými bolestmi. Přesvědčilo jí to, že opravdu krev z temné studny je něco jiného, než pouhá Martisova krev.

Bez Hanky

Když se rozloučil s Hankou, odletěl Plam do dračí školy. Na programu bylo létání do výšky. Dračí profesor kontroloval styl mávání křídlů, a pak soutěžili, kdo vylétne nejvýše. Z hlediska stylu patřil Plam k nejlepším. S výškou to teď už taky nebylo nejhorší, ale většině vrstevníků se Plam nevyrovnal. Často si z něj dělali legraci: „To víš, lidská duše je na létání moc těžká. Dokud se jí nezbavíš, budeš soutěžit jen s dračicemi. Bojovníci létají výš.“

Dnes ale cítil sílu kouzel Temného pramene a chtěl si to vyzkoušet. Začal elegantním máváním křídel a vznesl se do vzduchu. Pak si vzpomněl na svůj sen a letěl tak vysoko, až se nedalo dýchat. Věděl, že bez magie ho křídla v řídkém vzduchu neunesou. Věřil však, že až přiletí níž, přejde bez problémů do klouzavého letu. Tak se také stalo a na rozdíl od svého snu přistál bravurním přistávacím manévrem.

Kolem se rozhostilo ticho. Pak promluvil dračí profesor: „To bylo ale mocné kouzlo, které tě vyneslo tak vysoko. Kdepak ses ho naučil?“

„To kouzlo je vlastně dar na jeden den.“ přiznal Plam. „Zítra už asi účinkovat nebude. Chtěl jsem to jenom vyzkoušet.“

„Dostáváš zajímavé dary. Smím vědět, od koho jsi ho dostal?“

Plam se rozhodl nezapírat. Už se nebude za svůj vztah k Hance stydět. „Je to dar od mé lidské sestry.“

Spolužáci si začali vzrušeně šeptat. Překvapený profesor se zeptal: „Od kdy lidé mohou dávat drakům taková mocná kouzla?“

„Ona mi ho vlastně dala bezděčně tím, že naše osobnosti jsou propojeny.“ Plam byl tak smutný z toho, že mu Hanka odejde, že se rozhodl už nic nezapírat. Ať to všichni vědí. Proč by se za svoji sestru styděl. Klidně ať se mu smějí. Co je to proti tomu, že Hanku už asi nikdy neuvidí?

„A to se nestydíš to takhle veřejně říkat?“ vyjel na něj profesor.

„Ted' už ne. Sice mi ji zítra vezmou, ale já se nepřestanu snažit jí získat zpět, dokud budu žít.“

To už někteří spolužáci nevydrželi a vrhli se na Plama. „Ty blbečku, ty duševní mrzáku! Tak ty se budeš milovat s lidmi?“

Plam vzlétl, aby unikl jejich ranám. Pak na něj začali vysílat kouzla, kterými ho chtěli srazit dolů. Plam ta kouzla jako by mimoděk odrazil a sám na ně seslal takové zmrazující kouzlo, že všichni popadali dolů jako zralé hrušky. Pak se snesl mezi ně a řekl: „Neblbněte, vidíte, že jsem drak. A ujišťuji vás, že se mi líbí dračice a ne lidské ženy. A že kamarádím s lidskou holkou? Tak si představte, že je to můj domácí mazlíček, asi stejně, jako někteří draci mají ptáka spiripyra.“

Potlučení draci se rozhýbávali, ale na Plama už neútočili.

„Ty jsi viděl spiripyra?“ ptali se nevěřicně.

„Jo, a viděl jsem dokonce, jak se koupe v dračím plameni.“

„Mluvíš hlouposti“ doráželi na Plama spolužáci. „Kde bys ho viděl?“

Plam si uvědomil, že už je na pokraji prozrazení tajemství zlatého draka. „To je tajemství.“

„Tak nám ho namaluj!“

Plam dýchnul na skálu plamen a skála se začala obarvovat. Z barev vykouzlil obraz Avisira, jak si ho pamatoval ze souboje v Pastecké škole.

Spolužáci byli zaražení a nevěděli, jestli si z nich Plam nedělá legraci. „Blbost, takhle žádný pták nevypadá“.

K obrazu přistoupil se zájmem profesor. „Tys ho opravdu viděl v boji? To bych do tebe nikdy neřekl.“

„A moje lidská sestra je ještě větší vzácnost, a tomu se nikdo neobdivujete. Podle vás je to slabost, ale já vám dokážu, že v tomhle spojení bude právě moje dračí síla.“

Spolužáci už nevěděli, co si mají myslet, a tak se uklidnili a nechali Plama na pokoji. Jedna mladá dračice se k němu přitočila a pošeptala mu: „Byl jsi fakt přesvědčivý“ a usmála se na něj, až Plamovi trochu zčervenaly uši.

Když skončilo vyučování, rozhodl se Plam zajít za Horem. Jako vždycky, když ho někdo vyrušil, byl dračí mág nerudný „Tak copak máš, ty přerostlá ještěrko.“

„Mám zvláštní schopnost, ale bojím se, že zítra už ji mít nebudu.“

„Co to plácáš. Jakou zvláštní schopnost? Nepřeskočilo ti?“

„Nepřeskočilo. Zkus si něco přát a já to zkusím vykouzlit.“

Hor se zasmál. „Tak třeba vykouzli tady záhon a na něm ať je strom se zralým dračím ovocem.“

To byl úkol, který by byl obtížný i pro Hora. Plam řekl: „To nevykouzlím hned, musím se podívat, jak takový strom vypadá.“

Plam věděl, že dračí ovoce se pěstuje jen na plantáži v Pasteku. Spojil se proto s Kornjefou a požádal jí, zda by jí nemohl navštívit v lázních. Kornjefa souhlasila. Plam jí po pravdě řekl, že potřebuje vykouzlit strom s dračím ovocem, ale neví, jak vypadá.

„Ty bys dokázal vykouzlit celý strom i s ovocem?“ divila se Kornjefa.

„Někdy se zastavím a budu ti ten podivný příběh vyprávět. Dnes na to ale není čas.“

Kornjefa se spojila s Pertinahem a poprosila ho, zda by se na dračí strom

s Plamem mohli podívat. Pertinah jim to dovolil, ale jen za přítomnosti strážce. Plam si strom prohlédl ze všech stran a vtiskl si ho do paměti. Zjistil, že má i schopnost vidět vlastnosti věcí, takže si zapamatoval věrnou kopii stromu včetně dračího ovoce. Pak poděkoval strážci i Kornjefe a přenesl se před Horovu jeskyni. Tam vytvořil věrnou kopii stromu s dračím ovocem. V polovině září už byly plody zralé.

Když byl hotov, už se smrákalo. Vešel k Horovi a pozval ho ven. Hor nechtěl věřit vlastním očím.

Jak jsi to dokázal, Plame?

„Nebudeš tomu věřit, ale mám kouzla z temného pramene.“

Hor málem upadl. „Kde bys k nim přišel?“

Plam Horovi vyprávěl celý příběh o smíchání krve Terezky a Hanky. „No, a zjistil jsem, že ta schopnost se přenáší i spojením osobností, které mám s Hankou“ zakončil Plam.

Hor tomu stále nemohl uvěřit. To, po čem on celý život marně touží a snaží se to získat, získal teď tenhle dračí nedospělec svojí sdílenou osobností s lidskou holkou.

Utrhl si dračí ovoce a okusil ho. Chutnalo výtečně a cítil vliv drogy. „Nesmím už dále jíst, nebo budu k ničemu“ napadlo ho a ovoce schoval do jeskyně. „Radši ten strom hned schovej, než na něj někdo přijde“ nařídil pak Plamovi. Plam natáhl tlapu a strom zmizel.

„A proč říkáš, že tu schopnost do zítřka ztratíš?“ otázal se Plama Hor.

„Habertuder poslal Hanku do tábora svatého Sekurita. Tam ale bude mít amulet proti kouzlení. A když nebude moct kouzlit Hanka, nebudu moct těch kouzel používat ani já.“

„A proč musí Hanka odejít do tábora svatého Sekurita?“

„Má teď Martisovu krev. O krvi Temné studny ještě naštěstí nejde řeč, to vlastně draci kromě nás nevědí, jaký je to rozdíl. Bylo by fajn, kdyby to ani nevešlo ve známost.“

„Pertinah se vyjádřil, že by se s případem Martisova krev mělo něco dělat. Ted', když jsou ti lidé vlastně magicky nezranitelní, ale na druhou stranu nemohou nikomu přímo magicky ublížit, jaký je vlastně důvod je oddělovat od ostatních lidí? Svými ostatními schopnostmi by přece mohli být užiteční nejen lidem, ale i drakům. To, co Hanka vyprosila na harpyjích je vlastně moc šikovná obrana. Mělo by se s tím něco dělat.“

Plam v duchu zajásal. „Chytil se! Neví sice ještě jak, ale doufá, že se k těm kouzlům Temné studny nějak dostane. Je jasné, že na názor nějakého dračího mladíka – Zuřivého Plamene – pán pokladů moc nedá. Ovšem Hor – to už by byla jiná. Tak snad se věci přece jen pohnou.“

Blížkost tajemství Temné studny nedala Horovi spát. Ráno se rozhodl, že nejdříve promluví s Pertinalem.

„Dobře, že s tebou mluvím, Hore. Mám problém s rodiči toho zabitého draka. Nechtějí věřit tomu, že jejich syna zabil jeho vlastní plamen. Trvají na tom, že proti němu musel někdo vyslat smrtící kouzlo. Ti lidé z jižního kontinentu už tady nejsou a vzhledem k jejich naprosté nezkušenosti je z toho ani nepodezřívají. Podezřelí jsou tedy ochránci a Hanka. Ti rodiče podávají žalobu k mezidruhovému soudu.“

„Jsou blázni. I kdyby se prokázalo, že ho zabil někdo z napadených, nemůže je mezidruhový soud odsoudit, protože se bránili. Nebo se tam ti draci jen tak procházeli po pláži a někdo je napadl? Tomu přece nikdo neuvěří. Nehledě k tomu, že ti zbylí tři dračí výrostci budou muset vypovídat pod přísahou.“

„Je to pravda, ale víš, že kolem Hanky je mnoho tajemství a kdyby jí chtěl někdo vyšetřovat paměť s donucením, mohly by vyjít na světlo nepříjemné informace, které sice se zabitím toho draka nesouvisí, přesto by mohly spustit nedobrý sled událostí. I kdyby souhlasila s tím, že její paměť bude

vymazána, to vymazání zanechá v paměti stopy a mohlo by to být bráno jako pokus o zničení důkazů. Rodiče se totiž odvolávají na staré právo draků zahubit všechny Martisovy potomky, kteří nejsou izolováni v táboře svatého Sekurita a nemají smlouvu s draky.“

„Z tvé řeči soudím, že je možné, že některé z těch tajemství se týká i vašeho hnízda?“

Hor pozoroval, jak se spojení s Pertinahem zachvělo a bylo mu to jasné. Nebylo ale slušné tuto otázku opakovat. Vlastně do toho Horovi nic nebylo. Proto Hor pokračoval jako by nic: „Pravděpodobně se domníváš, že do mezidruhového soudu deleguje pán pokladů mne?“

Na tuto otázku Pertinah už odpověděl: „Je to možné a zdá se mi to dokonce pravděpodobné. O tvé nestrannosti nikdo nepochybuje, prokázal jsi ji při uzavírání smlouvy s Lukášem a Terezou. Kouzlům rozumíš jako nikdo jiný a o konfliktu ses dozvěděl až dodatečně.“

„Může být, ale nepředjímejme rozhodnutí pána pokladů. Budu-li vyzván, jsem připraven funkci soudce převzít.“

„Ale ty jsi chtěl se mnou také mluvit, asi o něčem jiném?“

„Vlastně to nebylo důležité. Chtěl jsem se jen zeptat, jestli ve vašich lázních už byli také černí draci.“

„Myslím, že ještě ne. Máš zájem?“

„Zatím ani ne.“ odpověděl Hor. Přeji ti hodně úspěchů.

Hor věděl, že tuto průhlednou výmluvu nemůže Pertinah brát vážně, ale nic chytřejšího ho nenapadlo. Otázka na věc Martisovy krve by mohla vzbudit podezření, že Hor není tak nestranný, jak se Pertinahovi zdá.

Hor oslovil Plama a pozval ho k sobě, až skončí vyučování v dračí škole. Pak se rozložil ve své jeskyni a dospával, co v noci zameškal. Odpoledne pojedl

jedno dobytče, které lidé chovali pro hnízdo.

„Zdravím tě velký mágu“ pozdravil Plam, když přišel.

„Jak je to dnes s tvými kouzly, Zuřivý Plameni?“

„Jak jsem očekával, kouzla se vytratila. V mé paměti sice zůstala, ale už je nedokážu provést.“

„Takže Hanka je zacloněná v táboře svatého Sekurita?“

„Nejspíš ano, pokoušel jsem se s ní navázat kontakt, ale marně.“

„Spojil jsem se s Pertinahem. Chystá se asi mezidruhový soud, kde rodiče mrtvého draka chtějí žalovat Hanku a ochránce, že jejich syna zabili smrtícím kouzlem.“

„Co je to za nesmysl? Tak ti pitomci Hanku málem zabijí a ještě ji žalují?“

„V tom jim nezabráníš. Pochybuji ale, že by uspěli. Když už ale někdo mezidruhový soud vyvolal, nebylo by od věci, aby někdo napadl to právo draků zabíjet Martisovy potomky? Taky by se dalo označit za bezpředmětné věznění Martisových potomků, když nemohou nikomu přímo magicky ublížit. Tím by se mohl mezidruhový soud také zabývat. Bylo by ale naivní předpokládat, že žalobu vznese někdo z draků.“

Plam pokýval hlavou a usmál se. „To je pravda. Proč by to draci dělali, že?“

Draci se rozloučili a Plam odletěl do své jeskyně. Spojil se se Svát'ou, jehož krystal si pamatoval, a požádal ho, aby k němu přišel.

Svát'a se objevil téměř okamžitě: „Ahoj Plame, máš pro mě nějaké zprávy o Hance?“

„O Hance jenom to, že se s ní od rána nemohu spojit. Asi je magicky zacloněná. Mám ale jiné důležité informace, s nimiž byste měli pracovat.“

Svát'a se posadil a drak mu pověděl všechno, co se dozvěděl od Hora. Svát'a přemýšlel:

„Ano, svolat mezidruhový soud by pro nás asi nebylo tak lehké, ale jakmile bude svolán, můžeme podat další žaloby. Těžké poranění Hanky, která neměla v té době Martisovu krev, bych asi nechal stranou. Zbytečně by to zdržovalo jednání a za těch pár zlatáků odškodného to nestojí. V souvislosti s jejich žalobou by asi bylo nejvhodnější navázat žalobou o zrušení toho nesmyslného práva zabíjet. Na to by pak měla navázat kauza nesmyslného věznění lidí, kteří nikomu nemohou přímo magicky ublížit. Probereme to s Vronem a Zachariášem a dohodneme se, jak to nejlíp udělat.“

Svát'a s Plamem ještě chvíli vzpomínali na Hanku a pak se Svát'a rozloučil.

U Zachariáše se sešli Svát'a, Vron a Rafan. Svát'a je informoval o tom, co se dozvěděl od Plama. Všichni byli rádi, že svítla naděje na osvobození Hanky. Vron ale upozornil, že se to netýká jen Hanky. Lukáš a Tereзка, od té doby, co se vrátili z výletu, pořád jen vzpomínají, jak by to bylo krásné, kdyby si mohli s ostatními dětmi hrát, chodit do školy a sportovat. Ve stejné situaci je i hodně dětí v táboře svatého Sekurita, které nechodí do školy a musí žít v uzavřeném prostoru tábora. Lukáš a Hedvika na ně často vzpomínají. Pro ně pro všechny by měli vybojovat svobodu.

Nakonec se dohodli, že žalobu by měl podat Vron, jako zástupce některých poškozených. Vždyť i Hedvika a Janička, které neměly žádnou smlouvu s draky, byly vlastně trpěny jen proto, že byly na Ostrově volby, odkud vůbec nemohly chodit nikam. Bylo paradoxní, že i kdyby obě Vronovy žaloby uspěly, byla Hanka vlastně jediná, na kterou by se propuštění nevztahovalo. Měla totiž jako jediný člověk s Martisovou krví možnost vysílat útočná kouzla. Jediné, co jí mohlo dát jiné podmínky, byla smlouva s draky. Co by jí ale draci dovolili? A našla by za těchto podmínek čtyři svědky?

Nic jiného se ale nedalo dělat. Podání žaloby se zdálo jedinou cestou k nápravě celého problému Martisovy krve.

Mezidruhový soud

Mezidruhový soud byl svolán na pátého října. Přípravný výbor musel řešit nebývalé potíže. V mezidruhovém soudu totiž kromě porotců z žalovaného a žalujícího druhu musí sedět ještě nestranný zástupce třetího druhu. Protože jedním ze žalovaných byla Hanka, nemohli být nestranným druhem jednorožci, protože byla členkou jejich stáda. Nakonec byly požádány o vyslání porotkyně sirény. Aby se mohli zasedání zúčastnit také všichni dotčení draci, bylo odsouhlaseno, že zasedání soudu se bude konat v jeskyni smlouvy, kde byly umístěny také všechny zpívající kameny Martisových potomků. Jakmile byl mezidruhový soud svolán, podal Vron žalobu na zrušení práva zabíjet Martisovy potomky a na volnost pohybu Martisových potomků. Žaloby byly na programu v pořadí, v jakém byly podány.

Protože mezi obžalovanými byli i ochránci, nemohl být jedním z porotců ochránce, jak bylo obvyklé. Proto byla jmenována za lidský druh Diana Rena. Podle očekávání byl za draky jmenován Hor. Všichni čekali, koho jmenují sirény. Objevila se s nezbytnou bublinou kolem hlavy ctihodná Sipiliana, ředitelka školy sirén. Usmály se na sebe s Dianou Renou a podaly si ruce. S Horem se pozdravily jen kývnutím hlavy.

V první kauze přivedli na lavici obžalovaných Hanku, Rafana a ochránce, který je doprovázel při příhodě na pláži. Hanka byla trochu pobledlá, ale kamarádům zamávala a posadila se. Vron si všimnul, že má navlečený antimagický náramek. Rafan si sednul vedle ní a s ním i ochránce, který celou akci vedl. Žalujícími byli rodiče mrtvého draka. Soudu předsedal Pán pokladů.

Rodiče mrtvého draka přednesli obžalobu, ve které napadli Hanku a ochránce, že společně usmrtili jejich syna, který chtěl jen vykonat právo draků na zabití nově objevených Martisových potomků.

Za obžalované promluvil ochránce: „Víte, kdo vašeho syna a jeho kamarády pověřil vykonáním práva draků?“

„Právo draků se rozhodli vykonat, jakmile zjistili, že existují noví Martisovi příbuzní.“ odpověděl otec zabitého draka.

„Znamená snad formulace 'Mají draci právo', že toto právo může za draky vykonat kdokoli bez ohledu na to, co si o tom myslí ostatní draci?“

„Vždycky tomu tak bylo“ odpověděli žalující.

Promluvil předseda soudu. „Víte dobře, že k akcím podobného druhu vyžaduje dračí právo souhlas minimálně uznaného staršího hnízda. Výjimka může být akceptována jen, jestliže někdo z draků je přímo ohrožen na životě. Ptám se, zda váš syn byl přímo ohrožen na životě tam, kde byl, když se svými kamarády zjistil, že se vyskytli noví Martisovi potomci?“

„Jak to máme vědět. Víte, že jejich kouzla mohou působit i na dálku.“

„Předvoláme tedy svědky, kteří se na tuto výpravu vydali s vaším synem. Dejte jim hůl pravdy.“ nařídil zlatý drak.

Slova se opět ujal obžalovaný ochránce: „Jak jste zjistili, že v daném místě se vyskytují Martisovi potomci?“

„Zjistili jsme tam zakázanou magii.“

„Ověřili jste si, kdo je původcem zakázané magie? Mohli to být lidé, kteří mají smlouvu s draky.“

„Nepředpokládali jsme, že by tam mohli být.“

„A co jste zjistili na místě?“

„Původcem zakázané magie bylo dítě, které si hrálo na písku“ musel po pravdě odpovědět mladý drak.

„A vy jste mysleli, že to dítě, které neumělo nic jiného, než dělat svými kouzly vlnky na vodě, vás ohrozilo ve vašem hnízdě, kde jste byli ve chvíli výskytu zakázané magie? Musím, slavný soude, podotknout, že rodiče těch

děti už ve chvíli útoku měli čtvrt hodiny antimagické náramky, které jsem jim z bezpečnostních důvodů nasadil.“

„Dále“ pokračoval ochránce „bylo vaší povinností si ověřit, zda kromě Martisových potomků nejsou při likvidaci ohroženi žádní lidé, kteří Martisovými potomky nejsou. Udělali jste to?“

„Neudělali, ale vy jste Martisovy potomky chtěli chránit.“

„My jsme chtěli chránit lidi, kteří neměli žádnou magii a vy jste nás za to napadli?“

„A jak jsme měli vědět, že nám nemohou ublížit?“

„A jak jste mohli vědět, že to jsou Martisovi potomci, když neměli žádnou magii? Trvám na tom, že jako ochránci jsme udělali vše, abychom zabránili ohrožení kohokoli zakázanou magií. Malé dítě, které tuto magii nevědomky použilo, nemohlo nikoho ohrozit.“

„A jak tedy náš syn umřel? To chcete říct, že se zabil sám?“ ozvala se matka zabitého.

„Ano. Je tomu tak.“

„Ty nesmysly s odraženým plamenem si vykládejte svojí babičce. Někdo ho zabil útočným kouzlem.“ vyskočil otec zabitého až celá jeskyně zaduněla.

V tu chvíli povstala Hanka. Zadržela ochránce a řekla: „Vidíte, že v tuto chvíli nemám žádnou magii. Mám antimagický náramek a každý se může přesvědčit, že nemám žádnou auru. Je to tak?“

„Ano“ potvrdil otec zabitého draka.

„Nemohu tedy vyslat žádné útočné kouzlo na vás, ani na nikoho jiného. Je to tak?“

Otec zabitého draka přikývl.

„A teď“ zvolala Hanka „přede všemi přítomnými prohlašuji, že pokud mi ublíží jakékoli kouzlo, které na mne tento drak vyšle, je to jenom má vina a on za to nemůže, protože já jsem mu k tomu dala souhlas.“

Hanka si stoupla tak, aby mezi ní a drakem nikdo nebyl. Za drakem i za Hankou byla holá skála.

„Upozorňuji vás, že útočné kouzlo, které na mne vyšlete, se odrazí na vás. Buďte proto opatrný. Použijte jen takové kouzlo, které vydržíte, nebo dopadnete jako váš syn.“

Drak se zasmál a silně se nadechl.

„Nedělej to! Zbláznil ses? Přestaň!“ volala na něj jeho družka. Drak však u vědomí své pravdy vypustil na Hanku plný proud dračího ohně. „Ať je od ní pokoj“ zvolal.

Hanka klidně stála a čekala, až se oheň obrátí. Když se to stalo, drak, který oheň vypustil, nadskočil a chtěl roztáhnout křídla ke vzletu. Nestihl to. Hlavu měl sice nad proudem ohně, ale jeho šupiny na krku a na hrudi se rozpálily do červena. Dopadl na zem a chroptěl.

Hor, když to viděl, vyslal na pomoc trpícímu drakovi kouzlo chladu, které jeho šupiny rychle ochladilo.

Nikomu nebylo jasné, proč ochlazený drak náhle vyskočil, začal řvát a vrhl se na Hanku. Ta uskočila, zasáhnul ji jenom okraj drakovy tlapy. Odlétla a přistála na první řadě diváků. Drak se otočil a začal se nadechovat. Hanka věděla, že jeho oheň zasáhne i lidi a draky, kteří byli za ní.

„Avisire, prosím, pomoz mi“ vzpomněla si Hanka na bojového ptáka.

„No to je dost, že si taky na mě někdo vzpomněl.“ zaskřehotal Avisir a vrhnul se do špičky drakova plamene. Užaslí diváci viděli, jak se pták

v plameni koupe a pohlcuje ho. Chabé okraje plamene sice popálily některé diváky, ale nikdo nebyl opravdu vážně zraněn. V tu chvíli zasáhla útočícího draka najednou kouzla zlatého draka i Hora. Znehybněl. Chvíli bylo hrobové ticho. Pak zazněl dračí pláč. Družka omráčeného draka srdceryvně naříkala.

„Za pohrdání soudem a ohrožení života mnoha diváků ho odsuzuji svým právem k deseti letům přikování ke skále.“ zahřměl zlatý drak. „Pertinahu, odklid'te ho.“

Mezi tím přiletěl Avisir k Hance a usedl jí na rameno. „Už jsem skoro začal pelichat!“ promluvil v duchu, aby to ostatní neslyšeli. „Ta koupel v dračím ohni přišla právě včas. Ještě, že jsem ti to své pírkó přátelství dal.“ Pak se zase ztratil. Zůstal po něm jen otisk drápů na Hančině rameni.

Zlatý drak povstal: „Nyní žádám porotce, aby vynesli rozsudek v kauze zabití draka na základě žaloby jeho rodičů.“

Hor se chvíli radil s oběma porotkyněmi a pak přednesl za všechny rozsudek:

„Na základě výpovědi svědka a předvedené demonstrace považujeme za dostatečně prokázané, že mladí draci zaútočili svévolně na lidi, kteří je bezprostředně neohrožovali. Smrt si drak způsobil sám svým útočným kouzlem.“

Pak ještě promluvil pán pokladů: „Žádám ctihodného Pertinaha, aby porušení kázně mladými draky vyřešil v rámci své pravomoci uznaného staršího hnízda. Tím uzavírám první žalobu a nyní přistoupíme ke druhé žalobě. V zastoupení svých nezletilých svěřenců a Hedviky Pé i s ohledem na další Martisovy potomky žádá žalující Vron zrušení práva draků na zabití všech potomků padlého spasitele Martise s tím, že nově mají dar odražení všech útočných kouzel na jejich původce, ať se jedná o útok Martisova potomka na někoho, nebo někoho jiného na Martisova potomka. Toto zrcadlo není kouzlem, ale je nyní vlastností Martisovy krve a budou ho mít i všichni potomci potomků padlého spasitele.“

Vron dostal slovo: „Jak to funguje, jste všichni viděli. Zrcadlo je nezávislé na magii a nosí ho trvale všichni, kteří se narodili s Martisovou krví.“

„Jak to dokážete, pane žalující?“ ozval se hlas přítomných draků.

„Najděte mi nějakého Martisova potomka, který to zrcadlo nemá.“

„To není důkaz. Až se takový najde, kdo mu zabrání nám i lidem škodit? Kdo zaručí, že se nenarodí někdo bez zrcadla, nebo že zrcadlo časem nepomine?“

Do jeskyně vlétla divoká husa. Přistála před porotci a proměnila se v harpyji.

„Já to zaručím. Bude snad někdo pochybovat o mojí záruce?“

Rozhostilo se ticho. Tohle nikdo nečekal. Jen Sam se na harpyji usmíval a ukazoval zdvižený palec.

Ozval se pán pokladů „Pochybuje snad někdo o záruce ctihodné avelety Kelainy?“

Nikdo se neozval. „Přijímá porota záruku ctihodné avelety?“

Hor, Diana Rena i Sipiliana kývli na souhlas.

„Děkuji vám, ctihodná aveleto, že jste nás poctila návštěvou a potvrdila svůj dar Martisovým potomkům.“ řekl pán pokladů, harpyje se proměnila v divokou husu a odlétla.

„Tím se tedy ruší právo draků zabít Martisovy potomky, kteří nemají smlouvu s draky a nejsou v táboře svatého Sekurita. Toto právo není zdůvodnitelné skutečným ohrožením draků i ostatních druhů. Přistoupíme nyní ke druhé žalobě pana Vrona. Prosím žalujícího, aby ji přednesl.“

„Tím, že potomci Martise nepředstavují přímé ohrožení žádného jedince útočnými kouzly, předpokládáme, že není opodstatněné jejich věznění v táboře svatého Sekurita nebo na jiném místě podle smlouvy s draky.

Navrhují proto, aby jim byl umožněn volný pohyb mezi lidmi.

V jeskyni se ozvaly tiché hlasy, které však sílily. Pak z hloučku draků vystoupil Pertinah.

„Názor draků je, že Martisovi potomci sice nemohou svými kouzly nikoho přímo ohrozit, ale jejich mocná magie může vyvolat události, které mohou všem druhům, nebo některým z nich, škodit. Proto s volným pohybem Martisových jedinců nesouhlasíme.“

Vron oponoval: „Silné magické anomálie sledují přece ochránci. Každé podezřelé použití silné magie vyšetří a zdokumentují. Určitě by šlo se dohodnout, že tyto dokumenty budou přístupné pověřeným zástupcům všech druhů, aby mohli sledovat, že použití silné magie nenarušuje zájmy jejich druhu. Ochránci by pak mohli zakročit v případě zneužití Martisovy magie a ty, kteří ji opravdu zneužili a ohrozili nějaký životní druh, pak izolovat, třeba v táboře svatého Sekurita.“

Porotci se dlouho radili i se Zlatým drakem. Nakonec rozhodli:

„Martisovi potomci, kteří nemají smlouvu s draky, zůstanou v táboře svatého Sekurita do doby, než ochránci předloží plán sledování silné (dříve zakázané) magie. Nejvyšší představitel každého druhu jmenuje zástupce, který bude na sledování silné magie spolupracovat a v případě, že silná magie bude ohrožovat zájmy jeho druhu, navrhopvat příslušného Martisova potomka ke zbavení schopnosti používat magie. Až bude tento systém plně funkční a schválený nejvyššími představiteli všech druhů, bude umožněn volný pohyb Martisových potomků mezi lidmi. Každý z nich bude ochráncům hlásit místo svého pobytu a seznamovat je předem s plány na využití silné magie ve větším měřítku.“

Samozřejmě, že tento návrh podléhá schválení nejvyšších zástupců všech druhů, včetně krále vodních ptáků Faunoha. U lidí schválení rady bdělých.

S tímto návrhem byli již všichni spokojeni a pán pokladů prohlásil soud za ukončený.

Svát'a se hned hrnul k Hance: „Hanko, tebe zase odvedou do tábora svatého Sekurita?“

„Počkej Svátíčku“ řekl Rafan, „ty sis asi nevšimnul jedné drobnosti, která snad nemůže být náhoda. Porotci i pán pokladů všude důsledně použili, že se to týká Martisových potomků. Nikde jsem tam neslyšel, že by se to týkalo všech s Martisovou krví. Nenapadá tě něco?“

„Jasně, to se netýká Hanky! Ta přece není potomkem.“

Objevila se nad nimi hlava dračího mága: „Tak už jste si toho všimli. Je ale fakt, že se musíme s pánem pokladů domluvit, protože Hanka je teď vlastně nejnebezpečnější ze všech tvorů, co jich chodí po světě. Má silnou magii a může svými kouzly útočit.“

„Až mi sundáte antimagický náramek“ smála se Hanka. „Ale myslím, že takoví budeme dva.“ Hor sundal Hance náramek, pak se s ní ale hned spojil a vzkázal jí: „Pššššt“.

Jakmile Hanka zase získala magii, ozval se jí otec R'ihan: „Dcero, ty máš zase magii? Utekla jsi z tábora, nebo co se stalo?“

„Zdá se, že už budu zase volná, tati. Za chvíli k vám přijdu.“

Přistoupila k pánovi pokladů. Otevřela částečně svoji mysl a čekala, až ji osloví.

„Tak jsi z toho zase vyklouzla, co? Je mi divné, že Hor tentokrát vlastně hrál za tebe. Že jsou ti nakloněny Diana Rena a Sipiliana, to jsem tušil. Ale Hor byl, co se týče Martisovy krve, hodně nabroušený. Neslíbila jsi mu něco? To by pak bylo porušení nestrannosti poroty!“

„Neslíbila jsem mu nic. Ale bude-li chtít kouzla, kterými teď vládnu, poznat blíž, nebudu se bránit spolupráci s ním.“

„Aha“ usmál se zlatý drak. „Už je mi to jasné. No, k ovlivnění poroty tedy

nedošlo, takže rozsudek je platný.“

„A co uděláme s tebou?“ pokračoval. „Obávám se, že už v tuto chvíli už bych měl problém, kdybych tě chtěl zabít. Aby z tebe nebyl nový Martis!“

„Přemýšlela jsem o tom. V táboře svatého Sekurita jsem na to měla dost času. Pokud mi nebudete plně důvěřovat a budete chtít jistotu, že mě můžete zničit, jsem připravena uzavřít smlouvu s draky. Cestu z jeskyně ztráty jsem už absolvovala, takže musím najít svůj zpívající kámen a čtyři ručitele. Žádala bych ovšem, aby mě smlouva neomezovala v pohybu ani kouzlení. Nebráním se ale kontrole, a slibuji, že jestli se ukáže, že moje kouzlení někomu škodí, napravím to.“

„Bůh ví, co se může v budoucnu stát. Třeba zešílíš, nebo tě ovládne zlý démon. Smlouvu, kterou navrhuješ, bychom měli uzavřít.“

„Jsme dohodnuti, až budu připravena, kontaktuji vás.“ odpověděla Hanka, pozdravila pána pokladů a přemístila se k jednorožcům.

Návštěvy

Celá rodina jednorožců se usadila a poslouchala Hančino dlouhé vyprávění. Když skončila, L'gala jí pohladila myšlenkou. „Jsem na tebe pyšná“. Hanka se skoro dojetím rozplakala.

„Svým vyprávěním jsi vlastně předala stádu vzkaz, že bude třeba se vyjádřit k návrhu mezidruhového soudu. Zajdu za Otcem stromů D'fanem a požádám ho, aby svolal stádo.“ řekl R'ihan.

Zatím co byl otec pryč, komunikovala Hanka s P'ujibem. Vyrostl z něho krásný mladý jednorožec. „Minule, když jsem tady byla, nemohla jsem tě najít. Jsem ráda, že tě vidím dnes.“

P'uibó se zahleděl Hance do očí a upřímně odpověděl: „Máme se rádi s jednou jednorožčí slečnou. Je to něco úplně jiného než vztah s Lídou. Cítím se s ní šťastný a uvolněný.“

„Tak to ti přeji, bratříčku, tak chutná láska. Já jsem se vlastně po létech taky zamilovala. A budeš se divit, do Sváti. Je z něho teď hezký mladý muž a vyzrál. Na cestě z jeskyně ztráty jsem si uvědomila, že ho miluji. Zdá se mi, že každý, kdo prožil těžkou zkoušku, se pak dokáže opravdu hluboce zamilovat.“

P'ujibo pohodil hlavou a z radosti oběhl louku. „Jsem rád, že mi rozumíš.“

Přišel R'ihan s D'fanem. „Zdravím tě, ctihodný naslouchající Otče stromů“ kontaktovala Hanka D'fana a lehce se uklonila. Pak mu částečně otevřela svoji mysl.

„Patříš teď, H'anario, k mocným tvorům tohoto světa. Víím, že střežíš tajemství, a proto nebudeš už nikdy moci někomu otevřít celou svoji mysl. Z tvého vědomí ale cítím, že nechceš svých výhod zneužívat. Schvaluji tvoje rozhodnutí uzavřít smlouvu s draky. Jistě budeš mít na paměti, že s jednorožci nebudeš mít sice závazek smrti, ale máš i ke stádu odpovědnost.“

Jestliže zjistíš, že s tebou, s tvými činy nebo i myšlenkami, někdo nesouhlasí, nepokládej ho za svého nepřítele, ale zkoumej vždy sama sebe. Zkoumej, proč pro tebe nejsou přijatelné jeho argumenty. Važ si svých odpůrců, protože oni způsobují, že se tvá mysl čistí a tím ti dávají sílu.“

„Svolám teď stádo, abychom se vyjádřili k návrhu mezidruhového soudu. Jsem ale přesvědčen, že stádo bude souhlasit. Jednorožci nemají rádi omezování osobní svobody a už vůbec ne tehdy, není-li k tomu vážný důvod. Lidským ochráncům teď přibydou starosti, ale stojí to za to.“

Odešli na poradní louku, kde pomalu začalo přibývat jednorožců. Když se všichni shromáždili, Hanka jim přednesla návrh mezidruhového soudu, který měla přesně uložený v paměti. Mezi jednorožci proběhla krátká diskuse, ale pak stádo návrh dohody jednoznačně schválilo.

Hance se ulevilo. Rozloučila se s jednorožci a přemístila se do Santareny ke Svát'ovi.

„Tak co jsem zameškala ve škole?“

„Máš co dohánět. Profesoři se po tobě sháněli. Řekl jsem jim, že už tě asi neuvidí. Ti budou překvapeni!“

„Obávám se, že ještě nějaký den se na vyučování neobjevím. Mám toho tolik zařídit, že ani nevím, kde mi hlava stojí.“

U vstupu do vodní říše v Dubovníku ji poznali jako bývalou žákyni. Když se ohlásila u Sipiliany, byla hned vpuštěna. Chvilku jí trvalo, než si zase zvykla na nezbytnou bublinu, ale cítila se tu mezi svými.

„Jsem ráda, že přicházíš“ pozdravila ji Sipiliana. „U nás návrh mezidruhového soudu vzbudil velkou pozornost. Aktivita lidí někdy silně ovlivňuje náš svět, aniž by si to lidé uvědomovali. Moře je totiž konečná stanice každé vody, která teče po pevnině. Co lidé s vodou spláchnou, protože to nechtějí, může být hodně nemilé i pro vodní svět v moři. Také stavby na pobřeží mohou zničit něco, co jsme léta budovaly. Jestliže od

ted'ka budou mít volný pohyb lidé s velkou magickou mocí, může to být pro nás nebezpečné. Každá nová stavba má něco společného s vodou. Proto chceme být o větších aktivitách informovány a rády bychom, aby každý projekt stavby byl projednán také s námi.“

„V návrhu nové smlouvy“ pokračovala Sipiliana, „je spolupráce všech druhů na kontrole magických aktivit. Můžeme tedy žádat, aby tato spolupráce měla formu posouzení projektů, kde se bude silné magie používat. Tím, že budou osobně zavázáni Martisovi potomci, se tohle pravidlo dostane do většiny velkých projektů, protože lidé brzy zjistí, že Martisovi potomci jim dokážou opravdu pomoci.“

„Myslím, že takhle získáte opravdu účinný nástroj a nebude to moc zatěžovat ochránce.“ řekla Hanka. „A jak se na to dívají ptáci? Ví už o nové smlouvě král Faunoh?“

„Vím a má na věc podobný názor jako my. Jich se to zatím tolik netýká, protože žijí na vzdálených ostrovech, kam lidé moc nepřijdou. Myslím ale, že se s nimi dohodneme a vydáme společné stanovisko.“

Když se Hanka vrátila do větrového domečku, Svát'a spal. Přitulila se k němu a usnula.

Ráno oba odešli do školy. Ovlivňování počasí už začali zkoušet prakticky. Hanka pobavilo, že kouzlili počasí jen v prostoru třídy. Spolužáci vytvářeli malinké obláčky a posunovali s nimi. Profesor Svahyl jim říkal, kde udělali chyby, a oni je opravovali.

Hanka se dívala do Svát'ových poznámek a zkoušela také něco vyčarovat. Moc jí to ale nešlo. „Budu se muset zeptat Vrona nebo Sváti, jak se to dělá. Podle poznámek to nedám dohromady“ uvědomila si. Přesto ale pozorovala snažení svých kolegů a snažila se porozumět výkladu profesora. Výuka jí připadala zajímavá a všichni byli do ní zabráněni.

Když lekce skončila, kontaktovala Plama: „Ahoj dračí bratříčku, kdy budeš mít čas?“

„Že se konečně taky ozveš. Do oběda mám vyučování, ale po obědě bych tě rád viděl.“

Hanka tedy mohla navštívit i lekci profesora Mostekofa. Zatím co u Rohana se spíše učila, jak dávat předmětům magické vlastnosti, profesor Mostekof se zaměřoval spíše na využívání magie, která v předmětech existuje. Hanka si vzpomínala na umění Knutů vytáhnout magii z čehokoli. A tomu teď přicházela na kloub. Škoda, že tolik lekcí už zameškala. Na druhou stranu její silná magie jí pomáhala překonat nedostatky, které při kouzlení ze začátku měla.

Po obědě se přemístila k Plamově jeskyni. K svému překvapení tam zastihla Plama ve společnosti mladé dračice.

„Bud’te zdraví. Nejdu nevhod, Plame?“

„Jak bys ty mohla přijít nevhod. Tohle je spolužačka Ostrá Šupina, jinak také přezdívaná Ostřice. Jak se ti líbí?“

„Kdes přišel k takové krasavici?“ napůl žertem řekla Hanka. Dračici to ale potěšilo.

„Jsem ráda, že tě poznávám, Hanko. Plam už nám o tobě vyprávěl. Říkal, že jsi jeho nejmilejší domácí mazlíček“ trochu jedovatě řekla Ostřice.

„Neměla ty ses spíš jmenovat Ostrá Jazyka?“ oplatila jí to Hanka. „Ale když vám to pomůže pochopit náš vztah s Plamem, tak to takhle klidně беру.“

„Ještě jsem nepotkala člověka jako ty. Bud’ jsou to poserové, nebo zase chtějí s draky bojovat. Jsou většinou divní.“

„Asi jsi nepotkávala ty pravé. Někdy musíš potkat moje přátele. Ti se chovají k drakům taky normálně.“

„Tak já už letím“ řekla Ostřice. Určitě sis nepřišla jenom popovídat o ničem.

Hanka jí zamávala a posadila se k Plamovi.

„Tak vida, bratříčku. Říkal jsi, že s tebou tvoji vrstevníci nechtějí kamarádit, a teď taková šťabajzna.“

„Nevěřila bys, Hanko, jak ty holky obdivují sílu a mocná kouzla. Od té doby, co jsem vyletěl tak vysoko, že ostatní na mě koukali všichni zespoda, tak jsem stoupnul v ceně. A je zajímavé, že když se někomu obdivují holky, tak ho začnou respektovat i kluci. Je to u lidí taky tak?“

„Jako holka to možná tak nevnímám, ale zdá se mi to dost podobné. Chtěla jsem s tebou mluvit o něčem jiném. Budu s draky uzavírat smlouvu.“

„Děláš si legraci? Na co by teď drakům byla smlouva s tebou?“

„Nezapomínej, že mám Martisovu krev. Navíc ale já mám zrcadlo jenom z venku. Jsem tedy jediná, která může drakům, nebo komukoli jinému, přímo škodit, případně i zabít. Cítím, že když nevznikne smlouva, pořád tady bude zrno pochybnosti. Už jsem to někde slyšela – Aby z tebe nebyl nový Martis.“

„A ty si sama věříš?“

„Ne. Ale doufám, že budu mít dost rozumu, abych nepovažovala svoje oponenty za nepřátele. Nedivím se ale, že jsou takoví, kteří o tom nejsou úplně přesvědčeni. Když i já jenom doufám ...“.

„Snad chápu tvoje důvody. Jsi si ale jista, že najdeš zpívající kámen a že najdeš čtyři svědky?“

„Proto jsem tady. Půjdeš mi svědčit?“

„Já jo. Ale co ostatní. Vůbec si nejsem jist, že bude souhlasit pán pokladů nebo profesor Artevar. Po těch potížích, co měli už s jednou smlouvou.“

„Snad tentokrát mají na přemýšlení o smlouvě dost času. Smlouva se týká

výhradně mne. Zavazuji se, že nebudu nikomu škodit a že případné omyly napravím. Tak v čem je problém?“

„Uvědom si, že v tvé osobě se prolínají prakticky všechny druhy, snad kromě mořských ptáků. Jsi spřízněná s drakem, svázaná se sirénou Omamulou, adoptovaná dcera jednorožce, za tebou bezvýhradně stojí řada vlivných lidí a navíc i harpyje. Možná, že i Faglin by ti přišel na pomoc, o Avisirově přátelském brku nemluvě. I když smlouva bude uzavřená, nebude asi vymahatelná, pokud se na tom nedohodnou všichni ti, kdo za tebou stojí.“

Plam chvíli váhal a pak pokračoval: „Nikdo jiný než některý ze svědků tě nemůže zničit. Kdyby se o to některý pokusil, i za cenu svého života, tvoji další zastánci tě nemusí nechat zemřít. Není lehké přijmout takové riziko. Nehledě k tomu, že nikdo, kromě mě, nemá možnost zjistit, co to znamená mít kouzla temné studně. Jít do takové smlouvy jako svědek znamená bezvýhradně ti věřit, nebo neuvědomovat si riziko, nebo doufat, že to z jiných důvodů stojí za to.“

„A do které kategorie patříš ty?“

„Jasně že z toho chci něco mít.“ řekl drak a foukl jí do vlasů.

Dala mu pusku na čumák a řekla: „Tak vidím, že si to budu muset obejít. Měj se, bráško.“

První zastávku udělala u Kornjefy. Řekla jí, proč chce uzavřít smlouvu s draky a upřímně jí vylíčila, co řekl Plam.

„Počítej se mnou. Budu ti svědčit ze stejného důvodu jako Plam.“ Hanka se na ní usmála, ale byla hluboce dojata. „Vážím si tvého přátelství.“ pohladila Kornjefu po krku a už byla pryč.

Návštěva dračích profesorů nebyla však moc úspěšná.

Profesor Teuklin nejevil žádné nadšení. „Nic ti neslibuji. Musím si to

rozmyslet.“

„Jestli sháníš svědky, tak tentokrát se mnou nepočítej.“ odbyl ji Habertuder. „Sežeň si jiného draka. Máš ale výhodu, že na tebe nikdo nepospíchá. Většina draků o tvé schopnosti zaútočit neví a já myslím, že ta smlouva je spíš zajištění do budoucnosti než řešení okamžité potřeby. Budeš se muset snažit najít si mezi draky příznivce.“

Hanka skoro propadla smutku. „Kdepak bych tak narychlo sháněla draka, který mi bude bezvýhradně věřit?“ Hledat někoho, kdo by si neuvědomoval riziko, by také bylo těžké, nehledě k tomu, že by jí to přišlo neférové. Dopustila by se vlastně podvodu a to jí bylo proti mysli.

Komu z draků by to mohlo stát za to? Zavázat se dračím cejchem nějakému Bohantyrovi? To už by rovnou mohla nosit antimagický náramek. A co jiného může drakovi nabídnout?

„Tak jak jsi dopadla, sestřičko?“ vetřel se jí do myšlenek Plam.

„Nula a nula s otazníkem.“

„To tě asi moc nepotěšilo, co? Budeš se muset poohlédnout po dalších dracích.“

„Mám mezi draky jen dva přátele, kteří mi věří. Neznám nikoho, kdo by šel svědčit proto, že si neuvědomuje riziko a nevím, co bych drakovi nabídla, aby mu to stálo za to.“

„Ale já vím. Ty nevíš, jak by byla pro draky cenná kouzla z temné studny!“

„No jo, ale na to bychom museli být spřízněni.“

„Zjistil jsem, že to není tak docela pravda. Lidi kouzla z Temné studny nemůžou bez krve z Temné studny provádět. Já jsem ale zkusil některá ta kouzla, když ty jsi byla bez magie v táboře svatého Sekurita. Vyžadovalo to hodně soustředění, i spotřeba magie byla velká, ale některá z těch kouzel se

mi povedla i bez spojení s tebou.“

„Neříkej! To znamená, že ty by ses mohl stát slavným. Kouzla si pamatuješ, a u většiny z nich určitě časem přijdeš na to, jak je provést.“

„Kouzla jsou od tebe a ty jsi mi přece nedovolila, abych je někomu předal. Takže je drakům můžeš nabízet ty, a ne já.“

„Však oni by je z tebe vyrazili!“ smála se Hanka.

„Budeš se divit, ale mezi kouzly z Temné studny jsem našel taková, kterými bych se ubránil celé eskadře draků. Kdyby draci věděli, jak bys mohla být nebezpečná, tvoji odpůrci by asi moc klidně nespali.“

„Každý odpůrce nemusí být nepřítelem. Otec stromů mi radí, abych si svých odpůrců vážila, a ne je zabíjela. I přátelé přece mívají rozdílné názory a chovají se podle nich. Na druhé straně takové kouzlo, o kterém mluvíš, bych nikomu neprodala a doufám, že i ty si ho necháš pro sebe.“

„Právě tohle kouzlo patří mezi ta, která bez kontaktu s tebou nesvedu. Ale nevadí mi to, já sám ho rozhodně nechci použít.“

„Tak teď mi porad', kdo by mohl být mým potenciálním zákazníkem.“
otázala se Hanka.

„O jednom vím zcela bezpečně. Ten by se ale nespokojil s chabým výběrem, ale chtěl by to všechno.“

„Jo, tak to vím, kdo to je. Ale zrovna Horovi bych se nebála ta kouzla nabídnout jako celek. Jestli bude umět všechna taky provést, to už je jeho věc.“

„Podmínky si s Horem musíš dohodnout sama. Můžeš mu ale nabídnout, že mu je předáš mým prostřednictvím. Jednak mu to bude příjemnější, zároveň si ale uvědomí, že je mám i já a bude ochotnější mě vzít do učení.“

Hanka chtěla při jednání Horovi vidět do očí. Proto se přenesla před jeho jeskyni a požádala ho o dovolení vstoupit.

„Co tu chceš, ty lidská čarodějnice?“ tvářil se nerudně Hor.

„Sháním svědky pro svoji smlouvu s draky.“

„To sis asi spletla dveře.“

„Naděje, že bys přišel za mnou je malá. Tady také budeme mít víc klidu. Určitě víš, že ti přicházím něco nabídnout.“

„Tak ven s tím. Nezdržuj.“

„Budeš-li mi svědčit, sdělím ti všechna kouzla, která získala Tereзка ze své matky u Temné studny.“

„Co s tím, když nejdou bez krve od Temné studny provádět?“

„To mluvíš o lidech. Plam však zjistil, že drak by mohl alespoň některá z nich provádět sám.“

Hor se nadzvedl. „To že svede? Budu si ho muset vyzkoušet.“

„Ale kouzla jsou moje, a zkoušet je může jen ten, komu to dovolím.“

„Ty mě chceš vydírat?“ zamračil se Hor.

„Chci s tebou uzavřít obchod. Znáš mě už dost dlouho a víš, co ode mne můžeš čekat. Komu jinému bych to měla nabídnout? Vím, že jsi nejmocnější dračí mág a vím, že jím chceš taky zůstat.“

Myšlenka, že by Hanka předala kouzla Temné studny jinému draku, který by se pak stal mocnější než Hor, se Horovi vůbec nelíbila.

„A zavázala by ses, že ta kouzla nikomu jinému nepředáš?“

„Víš, že už je má Plam a tak to taky zůstane. Dále musíš vědět, že potřebuji kromě tebe ještě jednoho svědka. Já ho asi jen tak neukecám. Buď ho přemluví někdo jiný, nebo budu muset dále obchodovat.“

„A kdo je ten čtvrtý svědek?!

„Kornjefa. Ale té jsem žádné kouzlo nedala. Prostě mi věří. Nevylučuji, že ji něco naučím, ale rozhodně ne všechno. Spíš tak něco užitečného pro život.“

Hor přemýšlel: „Jaké je vlastně pro něj riziko, když půjde téhle holce za svědka. Nepochyboval o tom, že postupně všechna ta kouzla zvládne. Když se vezme všechno další, co umí on, nemá šanci ho překouzlit a může jí zabránit v tom, aby někoho zabíjela nebo k něčemu nutila. Je také fakt, že z Hanky se stala rozumná ženská a nezdá se, že by se chtěla zbláznit. Kromě toho, v případě velkých problémů musí zemřít jen jeden svědek. Určitě by se z toho dokázal vyvléknout.“

Pak ho napadl další argument: „Lidský život přece trvá jen krátce proti dračímu životu. On by měl žít o mnoho déle než Hanka. Hanka někdy umře a on bude bez závazku. Kouzla mu ale zůstanou.“

„Dobře, půjdu ti za svědka, když mi předáš všechna kouzla, která máš z Temné studny. Nepočítej ale, že se tím stanu tvým přítelem a omotáš si mě kolem prstu jako Plama!“

„Plama nemám otočeného kolem prstu. Jenom si vzájemně pomáháme a radíme. Když ho vezmeš do učení, přesvědčíš se sám, že ten kousek z mé osobnosti, co v sobě má, ho nesvazuje.“

„Tak vy jste se na mě smluvili!“ zavrčel Hor.

„Jak to, já myslela, že jsi to slíbil Karmaneuduně a konstatuji to jenom jako fakt.“

„Jsi mazaná všemi mastmi. Budu si na tebe muset dát pozor.“ řekl Hor, ale usmíval se při tom.

„Tak jsme domluveni“ řekla Hanka. „Požádám Plama, aby ti kouzla předal a zároveň ti řekl i svoje zkušenosti, jak některé z nich použil bez vazby na mě.“ Pak vyšla z jeskyně. Oddechla si. Člověk nikdy neví, co by si mohl Hor vymyslet.

Spojila se s Plamem: „Tak bratříčku, je to dohodnuto. Předej prosím kouzla Horovi a řekni mu i to, jak jsi je spustil beze mne.“

„Dobře, sestřičko, kde ale vezmeš čtvrtého svědka?“

„Je to velký problém, ale je ještě jeden drak, který by mi mohl věřit. Rovnou to zkusím.“

Hanka kontaktovala Pertinaha. „Ctihodný uznaný starší, chtěla bych vás o něco požádat. Přijmete mne?“

Pertinah tušil, co po něm bude Hanka chtít. Nebyl ale dosud rozhodnut jí to poskytnout.

„Dobrá, přijď do lázní, promluvíme si.“

„Asi víte, co mě za vámi přivádí?“ tázala se Hanka.

„Byl jsem u soudu a mám podezření, že Habertuderovi, ani Teuklinovi, se nebude moc chtít ti svědčit pro smlouvu. Musím se přiznat, že ani mně se do toho nechce. Na druhou stranu věřím, že i kdybys sešla z cesty rozumu a tolerance, pouhý fakt, že taková smlouva je, by stačil k tomu, aby ses vzpamatovala. Takže váhám.“

„Musím vám říct celou pravdu. Kdyby šlo jen o kouzla Martisovy krve, možná, že by Habertuder ani takovou smlouvu nepožadoval. S Terezčinou krví jsem však dostala něco navíc. Ona totiž dostala dar kouzel Temné studny, a ten mám teď také já.“

Pertinaha ta zpráva dost rozrušila. „A to si myslíš, že tohle přispěje k mému rozhodnutí ti svědčit?“

„Určitě ne, ale umínila jsem si, že nepožádám o svědectví nikoho, kdo by neznal celou pravdu. Byl by to vlastně podvod.“

„Jsi opravdu zvláštní. Neznám člověka, který by se takhle zachoval. Proč to děláš?“

„Víte, že ta smlouva je vlastě čestným závazkem. Nikdo teď vlastně nemá moc mě zničit kouzly a asi bych se tím, co teď umím, ubránila i všem fyzickým útokům. Přesto draci i já uznáváme, že by bylo dobře ji uzavřít. K čemu by ale byla čestná smlouva za nečestných podmínek?“

„Dobře, přesvědčila jsi mě. Půjdu ti za svědka.“

„Nevím, jestli je vám známo, že naše spojení s Plamem funguje tak dalece, že když já mám dost magie, on ta kouzla může také používat.“

„No to jsou mi věci, takže Plam je teď vlastně mocný dračí mág!“

Hanka se zasmála: „No, ještě se oba budeme muset učit s těmi kouzly správně zacházet. Plam ale zjistil, že některá užitečná kouzla z Temné studny jdou provést i bez spojení se mnou. Požádám Plama, aby vám nějaká nabídl, abyste měl za své riziko nějakou kompenzaci. Slibte mi ale, že si je necháte jen pro sebe.“

„Dobře, jsem na ně zvědav. Když ale teď jsi tak mocný mág, nechceš se podívat na toho popáleného draka? Těžko se mu ty popáleniny hojí. Třeba bys mu mohla pomoci.“

Když popálený mladý drak uviděl Hanku, začaly se mu ježít šupiny. Uviděl ale Pertinaha, a tak čekal, co se stane. Když zjistil, že pod dotekem Hanky se mu jeho ošklivé popáleniny hojí, zeptal se jí:

„Proč mi vlastně pomáháš, málem jsem tě zabil.“

„Udělal jsi hloupost a snad budeš příště o to moudřejší.“

„Děkuji ti, už se nebudu chovat jako blbec.“

Když vyšli z jeskyně, řekl Pertinah: „Přesvědčuješ mě, že dělat ti svědka je správné rozhodnutí. Přeji ti, abys našla ten správný zpívající kámen.“

Hančina smlouva

Hanka strávila noc ve větrovém domečku. Ráno se cítila svěží a rozhodla se navštívit Útulný domov. Obvodové stěny domků už byly téměř hotové, na dvou už byla střecha a pracovali na nich klempíři. Děti byly na louce mezi baráky. Byla teď sotva poloviční, ale dětem to nevadilo. Hrály si s poníky, proháněly míč a na nástupišti se učily jezdit se skateboardy.

Všichni Hanku radostně vítali. Děti ji málem umačkaly, jak byly zvědavé, kde byla a co prožila. Všichni si sedli do trávy a Hanka vyprávěla, jak to vypadá v táboře svatého Sekurita. Pak se dostala k tomu, že bude uzavírat smlouvu s draky.

„Kdy ji budeš uzavírat?“ zeptala se Diana. Budeš tady zase chvíli s námi?

„Nevím. Dračí svědky už mám, tak teď čekám, kdy se mi pán pokladů ozve.“

Jako by to tím přivolala. Naskočila dračí komunikace: „Čtyři draci už potvrdili svědectví pro tebe. Znění smlouvy už jsme dohodli. Zbývá ti tedy najít zpívající kámen, a pak můžeme smlouvu potvrdit. Přijď zítra ráno ke skrytému prameni. Bude tě tam čekat drak, který tě přenese ke stříbrnému dolu. Pak už je to jen na tobě, tentokrát půjdeš do dolu sama.“

Hanka si vzpomněla na nepříjemné zážitky, které na ni a děti čekaly v dole. Napadlo ji, že bude mít už jen svoji magii a že ani kouzla, která má ve své paměti, pořádně neprohlédla, natož aby je vyzkoušela. Proto se v Útulném domově rozloučila a přenesla se zpátky do větrového domečku, kde doufala mít klid na promyšlení alespoň některých kouzel.

Premýšlela, která kouzla by se jí při hledání zpívajícího kamene mohla hodit. Vybavila si nejprve mapu dolu, jak ji poznali v Mém hradu. Vzpomněla si na flusavce a šla si ještě koupit přiléhavou kombinézu s kapucí a čelovkou. Také si koupila helmu, která chránila hlavu při nárazu do ostrých výstupků skal a vysoké šněrovací boty. Mezi kouzly hledala taková, která by ji ochránila před padajícími kameny. Zhotovila si magický

kámen, který obalila nemagickou vrstvou, takže se navenek tvářil jako obyčejný šutr. Kromě toho si připravila i modrý magický kámen, který vyrobila u profesora Mostekofa. Už ho stihla znovu nabít. Našla kouzla, která by jí dodala sílu a rychlost, kdyby se musela utkat s nějakými netvory.

Nic dalšího už ji nenapadlo. Začínala mít strach, jestli v dole opravdu existuje kámen, který bude zpívat jenom pro ni. V takovém stavu usnula a zdály se jí sny o nekonečných chodbách, v nichž ji hned obaloval sliz, hned pálily plameny. Slyšela skálu zpívat, ale nedokázala najít, odkud zpěv přichází. K ránu se vzbudila unavená, jako by celou noc těžce pracovala.

U Skrytého pramene ji čekal drak, který se netvářil zrovna vlídně. Prohlédl si její podivné oblečení a Hance se zdálo, že se v duchu zachechtal. Otevřel jí bránu, kterou se dostala na známé místo u vstupu do stříbrného dolu. Pak už Hanka zůstala sama. Nedovedla se ubránit podivné tísní. Rozsvítla čelovku a vstoupila do opuštěné štoly, kde kapala se stěn obrostlých slizem voda. Kromě mlaskání dopadajících kapek neslyšela nic. Došla k šachtě, do níž se po ztrouchnivělém žebříku spustila.

V prostředním podlaží dolu se jí zdálo, že slyší nějakou hudbu. Nebyly to však veselé tóny, které vydávaly zpívající kameny Terezky a Lukáše. Bylo to spíš táhlé kvílení meluzíny v rozeklaných skulinách chodeb.

Kudy dál? Kde hledat? Má jít dlouhými chodbami druhého podlaží, nebo sestoupit až na dno dolu? Rozhodla se začít průzkum ode dna.

Další šachta se zdála nekonečná a příčky žebříků hrozily prasknutím při každém kroku. Na dně bylo hnusné, lepkavé bahno, které jí vlezlo i do vysokých bot. Otřásla se hnusem, ale vydala se jednou ze štol, které se od šachty paprskovitě rozbíhaly. Zdálo se jí, že odtud ta podivná hudba vychází. Vzduch se ani nepohnul, byl zatuchlý a prosáklý hnilobou. Šla již dost dlouho, když náhle skála začala světélkovat. Zhasla čelovku, aby její světlo nerušilo a hledala zdroj toho světélkování. Byl to prach usazený na kamenech.

Hance bylo divné, že se na kamenech drží prach, protože všechno kolem

bylo prosáklé vlhkostí. Rukavicí se pokusila prach setřít, ale nešlo to. Ucítla, že to, co vypadalo jako prach, je drsný, horký nálet na kamenech. Čím více světélkoval, tím byl teplejší. Podívala se magickým viděním a zjistila, že nálety jsou propojeny různobarevnými magickými čarami, které směřovaly dál do hloubi chodby a tam někde se sbíhaly v podivném kaleidoskopu barev, jako by smotány do vířícího klubka.

Jak šla Hanka dál, klubko se před ní zvětšovalo, až uviděla, že chodbu zaplňuje v celém průřezu. Při chůzi si všimla, že když se dotýkala magických vláken, ze stěn se odlupovaly kameny a s rachotem dopadaly na podlahu chodby. Jak se však přibližovala klubku, melodie, dříve neurčitá, nabývala na síle a připomínala teď už zvuk varhan v obrovském sále.

Klubko bylo na dosah. Hanka vztáhla ruku a dotkla se čar na jeho povrchu. Celá zemně se zachvěla a se stěn se sypalo kamení. Hanku napadlo zobrazit minulost tohoto místa. I když šla v zobrazení do velmi daleké minulosti, nic se nezměnilo. Zdálo se, že magie je tady takto uspořádaná od nepaměti.

Co dál? Vrátit se? Byla si jista, že hudba, která vychází z klubka, je ta její píseň a že pokud chce najít svůj kámen, musí ho hledat tady. Napadlo ji použít kouzla zastavení času a podívat se, co je za klubkem. Kouzlo však bylo náročné a vyčerpalo by jí hodně magie. Vydržela by to tak pár vteřin. Ale co když bude muset svůj kámen hledat?

Klubko je citlivé na dotyk. Dovolilo by projít duchovi?

Hanku napadlo, že by mohla svému duchu přikázat, aby prozkoumal chodbu za klubkem. Až ji z toho zamrazilo. Vzpomněla si, jak těžké bylo splnutí ducha s tělem. Dokáže to? Tady není Harpyje se svým vázacím kouzlem. Tady je na všechno sama. A potom - jaká je to magie, co se v klubku skrývá? Nepohltí ducha, který se bude snažit klubkem proniknout?

Nakonec usoudila, že nemá jiné východisko. Lehla si na podlahu tam, kde nezasahovaly magické čáry, a nechala svého ducha vystoupit z těla. Duch se dotkl klubka. Nic se nedělo. Trochu couvl a pak švihem klubkem proletěl. Klubko se ani nepohnulo. Nebylo na ducha citlivé.

Za klubkem ústila štola do jeskyně. Mezi četnými krápníky se hudba rozléhala majestátně, jako by v každém stalaktitu rezonoval jiný tón. Duch se opatrně proplétal mezi krápníky a hledal, odkud hudba přichází. Za chvíli uviděl mezi stalagmity opálové těleso oválného tvaru. To byl zdroj té hudby.

Opál ležel poměrně blízko za magickým klubkem. Mezi ním a klubkem však byl les krápníků, kterým vedla jen skrytá cestička. Duch si v paměti obtiskl, kudy je třeba jít a pak proskočil klubkem k tělu. Věděl už, jak nepříjemné bude mít pocity, když do těla skočí, ale bylo v něm odhodlání, které mu dala Hančina vůle před tím, než tělo opustil. Skočil proto do těla a držel se tam zuby nehty. Hanka se několikrát protáhla, až se jí vrátila síla do všech prstů.

Vzala do dlaně modrý magický kámen, aby měla více magie, a zastavila čas. Rychle proběhla klubkem, doběhla pro opál a stejně rychle se vrátila. Klubko zůstalo za jejími zády. V jedné ruce držela opál, ve druhé magický kámen, který měl teď už jen temně hnědou barvu. Zásoba magie se jí povážlivě tenčila. Spustila opět čas.

V tu chvíli se opál v její ruce rozezněl takovou silou, že ho skoro nemohla udržet. Rychle strčila magický kamínek do kapsy a chytila opál do obou rukou. Přitom nepřestávala utíkat z magické oblasti, co jí síly stačily. Zpozorovala ale, že magické čáry, které směřovaly ke klubku, se začínají stáčet do smyček kolem jejích rukou a nohou. Odpuzující kouzlo, které použila, neúčinkovalo. Když už se smyčky kolem ní skoro utahovaly, použila znovu kouzlo zastavení času, vyskočila ze smyček a než ztratila veškerou magii, doběhla k poslednímu drsnému kameni. Dál už magické čáry nepokračovaly.

Při zoufalém útěku slyšela za sebou hluk, který si však uvědomila až teď. Skály se bortily a zasypávaly chodbu za ní. Cítila, že jí docházejí síly, ale běžela pořád dál. Opál pořád pevně držela v obou rukou. Mnohokrát se udeřila o výstupky skal. Neměla už magii, aby se mohla dívat kolem sebe. Kdyby neměla na hlavě prilbu, asi už by někde ležela omráčená. Skály za ní se přestaly bortit. Zastavila se a zapnula čelovku. Pak už se jí šlo lépe. Přišla k šachtě, kudy slezla dolů, a strnula. Šachta byla zavalená. Jen kusy

zpřelámaných trouchnivých žebříků pod ní popadaly do hlubokého bahna.

Opřela se o skálu a brečela. Nemá magii už ani na svícení. Novou šachtu by při té hloubce neprorazila, ani kdyby byla magií nabita. Takže tady končí její sen o smlouvě s draky a krásném životě s jejími kamarády.

Kámen jí zpíval tu podivnou táhlou melodii a ona se uklidnila. Vzpomněla si na Rafana. Co by asi teď navrhnul? No co, to co vždycky. Nebreč a přemýšlej. Nějaká cesta přece musí existovat. Znovu si promítala v paměti plán dolu. Ne. Jiná šachta do spodního podlaží neexistovala.

Náhle jí osvítila vzpomínka. Vždyť podobný problém měli, když potřebovali dostat děti s díry! Kdyby měla magii, dokáže přece vykouzlit bránu na nějaké místo, které zná!

Rychle prohledala kapsy. Našla ho! Kamínek, který se tvářil jako obyčejný šutr, ale magii v sobě ukrýval. Hanka jeho magii nasála. Nebylo jí nijak moc, ale na vytvoření brány to stačilo. Kam by měla bránu vytvořit? Musí se přesunout na to správné místo na jeden pokus.

Vzpomněla si na místo, kde Svát'u poprvé vášnivě políbila. To přece bylo před jeskyní smlouvy!

Vybavila si to místo, přitiskla levou rukou opál na prsa a pravou rukou vykouzlila bránu. Když vystoupila na známém místě, radostí téměř poskočila.

„To je dost, že jdeš.“ uslyšela známý hlas. Já jsem jim říkal, že si nějak poradíš, i když je teď důl úplně zavalený.“

„Plame, ty tady na mě čekáš?“

„Já a všichni ostatní. Pospěš si. Umíš s kamenem zpívat?“

„Ještě jsem to nezkoušela. Nemohl bys mě zatím magicky očistit? V dole bylo strašně bláta.“

Hanka se soustředila. Zdálo se jí teď, že jí melodie prostupuje celým tělem, až do konečků prstů. Tělo rezonovalo s opálem. Plam ji očistil a pak ji přenesl do jeskyně. Draci se udiveně otočili. Na pódiu stála Hanka a celá rezonovala se svým zpívajícím kamenem.

„Je připravena“ nesl se jeskyní souhlas všech draků.

Tentokrát předsedal shromáždění sám Zlatý drak. Přednesl smlouvu tak, jak se s Hankou dohodli. Pak Hanka přiložila svůj opál hned vedle kamene Nestora a všichni svědci otiskli na něj svoji tlapu.

„Věřím, že Hanka bude svého talentu a schopností využívat ku prospěchu všech dobrých stvoření na tomto světě.“ pronesl svoji formuli Plam, který přistoupil jako první. Nikoho nic lepšího nenapadlo, a tak formuli opakovali všichni po něm.

Když bylo po ceremoniálu, oslovil Zlatý drak všechny přítomné:

„Oznamuji vám, že tento ceremoniál smlouvy mezi člověkem s Martisovou krví a draky byl již poslední. Stříbrný důl, kde Martisovi potomci hledali své zpívající kameny je totiž celý zavalený. Domnívám se ale, že následkem daru, který dostali Martisovi potomci od harpyjí, nebude již žádného takového rituálu potřeba a že Martisovi potomci budou spokojeně žít mezi lidmi, aniž by škodili drakům. Tím drakům i lidem odpadá jedna velká starost a doufám, že to znamená už trvalý mír mezi lidmi a draky.“

„A já doufám“, řekla Hanka potichu Plamovi, „že už těch mých malérů bylo dost. Už bych taky chtěla mít trochu klidu. Budu ho potřebovat, abych mohla řádně vychovat svoje a Svátovo děťátko.“